

การสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

นางสาวปณิตรา วงศาสุลักษณ์

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทยและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-17-6934-2

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

VERBAL COMMUNICATION IN PUBLIC SPEAKING OF 6-12 YEAR-OLD THAI CHILDREN

Miss Parnitarn Wongsasuluk

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถาบันวิทยบริการ
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Speech Communication
Department of Speech Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-17-6943-2

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การสื่อสารเชิงวัฒนธรรมในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
โดย   นางสาว ปณิธา วงศาสุลักษณ์
สาขาวิชา   วาทยุทธศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ ศรีอัญญาพร เจริญงาม

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิทยุสื่อสารและโทรคมนาคม

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พีระ จิร โสภณ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ ศรีอัญญาพร เจริญงาม)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ศิริชัย พงษ์วิชัย)

ปณิธา วรสาสุลักษณ์ : การสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี.
(VERBAL COMMUNICATION IN PUBLIC SPEAKING OF 6-12 YEAR-OLD THAI CHILDREN) อ. ที่ปรึกษา : ผศ.ดร. นงลักษณ์ ศรีอัญญาพร เจริญงาม, จำนวนหน้า 111 หน้า.
ISBN 974-17-6934-2.

การศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไป ปัญหา และแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะของเด็กในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ฟังในการประเมินการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 156 คน ลักษณะต่างๆที่ใช้ในการประเมินการพูดเชิงวัจนะมี 13 ลักษณะ คือ ความดังของเสียง ระดับเสียงสูง/ต่ำ ความชัดเจนในการออกเสียง การใช้อักขระควบกล้ำ ความคล่องในการพูด โทนเสียง น้ำเสียงและหางเสียง จังหวะในการพูด การกล่าวทักทาย การกล่าวนำเข้าสู่เรื่อง ลำดับความคิดในการพูด การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง และการกล่าวสรุปปิดท้าย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ในด้านความชัดเจนในการออกเสียง ความคล่องในการพูด น้ำเสียงและหางเสียง จังหวะในการพูด และการกล่าวนำเข้าสู่เรื่อง จัดอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนด้านความดังของเสียง ระดับเสียงสูง/ต่ำ โทนเสียง การกล่าวทักทาย ลำดับความคิดในการพูด การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง การกล่าวสรุปจัดอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และในด้านการใช้อักขระควบกล้ำ จัดอยู่ในเกณฑ์ควรปรับปรุง
2. ปัญหาที่พบมากที่สุดในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี คือ การออกเสียงอักขระควบกล้ำไม่ถูกต้อง
3. สาเหตุที่สำคัญที่สุดของปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี คือ ความเคยชินในการใช้ภาษาที่ผิดและไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
4. แนวทางในการพัฒนาทักษะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี คือ การปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการพูดต่อหน้าชุมชนเพื่อให้เด็กมีความกล้า ความมั่นใจ และมีความต้องการแก้ไขและพัฒนาการใช้ภาษาให้ถูกต้อง

ภาควิชา.....วาทวิทยาและสื่อสารการแสดง..... ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....วาทวิทยา..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา 2547..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4685085028 : MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEY WORD: CHILDREN COMMUNICATION / VERBAL COMMUNICATION / PUBLIC SPEAKING / AGE 6-12 YEARS / PRATHOM 1-6

PARNITARN WONGSASULUK : VERBAL COMMUNICATION IN PUBLIC SPEAKING OF 6-12 YEAR-OLD THAI CHILDREN . THESIS ADVISOR: NONGLUCK SRIASSADAPORN CHAROENNGAM, Ph.D., Asst. Prof. 111 pp. ISBN 974-17-6934-2.

This present study was a part of the research project on “personality development in public speaking for 6-12 year-old Thai children.” The specific purposes of this study were to investigate general characteristics of the children’s verbal communication, to identify related problems, and to provide guidelines associated with the means to improve the children’s verbal communication personality in public speaking. Data were collected from a group of audience who were asked to evaluate verbal abilities in public speaking of the 156 students who were studying at the levels of Prathom 1-6. The verbal abilities which were investigated were such criteria as loudness, clarity, fluency, and vocal variety of rate, pitch, and tone. In addition, the children were evaluated on some aspects of how well they could organize their talk, gain attention from the audience, describe what they wanted to say, and make an impressive conclusion. Results of the study indicated that the children needed to be improved on language usage and encouraged to develop more confidence and more positive attitudes toward public speaking.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department Speech Communication and Performing Arts. Student's signature.....

Field of study..Speech Communication.. Advisor's signature.....

Academic year ....2004....

Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ ศรีธัญญาพร เจริญงาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ผู้ที่เป็นมากกว่าอาจารย์สำหรับผู้วิจัย ผู้ที่จุดประกายให้ผลงานชิ้นนี้เกิดขึ้น ผู้ที่ช่วยเหลือ คอยดูแล และห่วงใยผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดการวิจัย ทั้งในงานวิจัยและในเรื่องอื่นๆ ผู้วิจัยรู้สึกภูมิใจและดีใจมากที่ได้เป็นหนึ่งใน “ลูกศิษย์” รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำแนะนำปรึกษาด้วยความเอ็นดูและเมตตาโดยตลอด และผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ศิริชัย พงษ์วิชัย กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำปรึกษาและช่วยเหลืออยู่บ่อยครั้งในการคำนวณค่าทางสถิติต่างๆ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดงทุกท่าน ที่ให้ความเมตตา ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ตลอดระยะเวลาในการศึกษาของผู้วิจัย และขอขอบคุณ พี่สมใจ และพี่ชาติ ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆตลอดการทำชุดโครงการวิจัยนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆร่วมภาควิชาชาวาทวิทยาทุกคน และดีใจที่ได้เข้ามาเรียนด้วยกันกับเพื่อนๆ โดยเฉพาะ อิม เอิร์ธ เป็ล เหล่าลูกแม่ที่สู้ด้วยกัน ฝ่าฟันด้วยกันมาจนตลอดรอดฝั่ง รวมทั้ง ป้าบ๊อบ พี่เจ็ย พี่โอ๋ อ้น ออย เอก เอ แอน เยาว์ อ้อฟ ใหม่ นุ่น คิว นุช ที่ได้ช่วยเหลือในการเรียนไม่มากก็น้อยตลอดเวลาที่ผ่านมา และที่ขาดไม่ได้ นก เพื่อนรัก เพื่อนกิน เพื่อนเดินตลาดนัด ที่คอยช่วยเหลือมาตลอด

ขอขอบพระคุณท่านผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์สาขาต่างๆ ทั้ง 10 ท่าน ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าของท่านในการให้ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูล ขอขอบพระคุณท่านผู้ปกครองและน้องๆที่เข้าร่วมโครงการ “พัฒนาบุคลิกภาพการพูดของเด็กไทยวัยประถม อายุ 6-12 ปี” ทุกท่าน ที่กรุณาสละเวลาพาเพื่อนๆทุกคนมาเข้าร่วมโครงการ และยังคงติดตามข่าวเกี่ยวกับโครงการเพื่อเข้าร่วมในโครงการอย่างต่อเนื่อง และขอขอบคุณเพื่อนๆทั้ง 31 คน ที่สละเวลาในการเป็นผู้ประเมินและผู้ฟังการพูดของน้องๆตลอดจนครบทั้ง 15 รอบ

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ สิ่งที่มีค่ามากที่สุดในชีวิตของผู้วิจัย “ครอบครัว” ที่ช่วยดูแลและอุปถัมภ์ในด้านต่างๆ (ที่อยู่ เงิน อาหาร ฯลฯ) จนผู้วิจัยสามารถมีวันนี้ได้ และด้วยความระลึกถึงคุณทวด แม่ชีสุดาบุรณศิริ และอากง เอี่ยมซึ้ง ที่ล่วงลับไปแล้ว ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ที่ให้ชีวิตนี้มา ให้การศึกษา และให้การเลี้ยงดูจนมีวันนี้ ขอขอบพระคุณ คุณน้า คุณยายที่ดูแลหนูด้านการกิน การอยู่อย่างดีมาตลอด ขอขอบคุณ ลูกนก น้องคนกลางที่พยายามจะช่วยทำงานนี้มาโดยตลอด และขอขอบคุณ ลูกเกศ น้องคนเล็กที่ช่วยพิมพ์งานนี้ในเวลาที่มีที่ที่ต้องการ ขอขอบพระคุณที่ทำให้ผู้วิจัยได้อยู่ในครอบครัวที่มีความสุข และสามารถประสบความสำเร็จเช่นวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1	บทนำ.....1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....1
	1.2 วัตถุประสงค์ทั่วไป.....2
	1.3 วัตถุประสงค์เฉพาะ.....2
	1.4 ปัญหาคำวิจัย.....3
	1.5 ขอบเขตการศึกษา.....3
	1.6 คำจำกัดความ.....3
	1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....4
2	แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....5
	2.1 แนวคิดและทฤษฎี.....5
	2.2 แนวคิดเรื่องพัฒนาการของเด็กวัย 6-12 ปี.....5
	2.3 แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัย 6-12 ปี.....9
	2.4 แนวคิดเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กวัย 6-12 ปี.....10
	2.5 แนวคิดเรื่องการพูดต่อหน้าชุมชน.....16
	2.6 แนวคิดเรื่องการสื่อสารเชิงวัจนะในเด็กวัย 6-12 ปี.....25
	2.7 แนวคิดเรื่องปัญหาและแนวทางในการพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะ.....32
3	ระเบียบวิธีวิจัย.....36
	3.1 รูปแบบการวิจัย.....36
	3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....36
	3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....37

บทที่	หน้า
3.4 การทดสอบเครื่องมือ.....	39
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4 ผลการวิจัย.....	44
4.1 ลักษณะประชากร.....	44
4.2 ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชน ของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี.....	47
4.3 ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชน ของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี.....	50
4.4 ผลการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูด ต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี.....	56
4.5 ผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้า ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี และปัจจัยด้านต่างๆ.....	63
5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	81
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	81
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	90
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	94
รายการอ้างอิง.....	96
ภาคผนวก.....	100
ภาคผนวก ก แบบสอบถามก่อน-หลังการพูด.....	101
ภาคผนวก ข แบบประเมินการพูด.....	105
ภาคผนวก ค แบบสังเกตการพูด.....	107
ภาคผนวก ง แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ.....	108
ภาคผนวก จ รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	110
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	111

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 3.4.1	ตารางแสดงค่า Alpha Coefficient ของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กวัยประถม 13 ด้าน.....40
ตารางที่ 4.1.1	ลักษณะทั่วไปของประชากรในกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริง.....45
ตารางที่ 4.1.2	ตารางแจกแจงลักษณะทั่วไปของประชากรในกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริง.....46
ตารางที่ 4.2.1	ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ยทั้ง 13 ด้าน ของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยการประเมินจากกลุ่มผู้ประเมินจำนวน 31 คน.....47
ตารางที่ 4.2.2	แสดงค่าในการทดสอบสมมติฐานของค่าเฉลี่ย.....49
ตารางที่ 4.3.1	ตารางแสดงเกณฑ์ของค่าเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปีในด้านต่างๆ.....50
ตารางที่ 4.3.2	ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะ.....52
ตารางที่ 4.5.1	ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน จำแนกตามเพศ.....65
ตารางที่ 4.5.2	ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ยของลักษณะต่างๆในการประเมินของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....67
ตารางที่ 4.5.3	ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่มีอายุแตกต่างกัน.....69
ตารางที่ 4.5.4	ตารางแสดงค่าจากการแบ่งกลุ่มช่วงอายุที่มีความสามารถในการสื่อสารใกล้เคียงกัน.....70
ตารางที่ 4.5.5	ตารางแสดงค่าเฉลี่ยคะแนนของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยการประเมินจากกลุ่มผู้ประเมินจำนวน 31 คน จำแนกตามระดับชั้นการศึกษา.....71
ตารางที่ 4.5.6	ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต่างกัน.....73
ตารางที่ 4.5.7	ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่มีทัศนคติต่อการพูดต่อหน้าชุมชนแตกต่างกัน.....75
ตารางที่ 4.5.8	แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่ทราบและไม่ทราบความหมายของบุคลิกภาพการพูดที่ดี.....79

แผนภูมิที่ 4.5.1	กราฟเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ในด้านต่างๆจำแนกตามเพศ.....	66
แผนภูมิที่ 4.5.2	กราฟเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ในด้านต่างๆจำแนกตามอายุ.....	68
แผนภูมิที่ 4.5.3	กราฟเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ในด้านต่างๆจำแนกตามระดับชั้น.....	72

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บุคลิกภาพที่เกิดขึ้นในการสื่อสารนั้น นับเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องมีการพัฒนากันตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยการจะเป็นนักพูดที่ดีนั้นไม่ใช่ว่าจะได้รับพรสวรรค์อย่างเดียว แต่จะต้องมีการฝึกฝนอย่างจริงจังด้วย (เจมส์ ไวนานส์ อ้างถึงใน อรพรรณ ปิณฑน์โอวาท, 2539) และการฝึกฝนที่ดีควรเริ่มมีการพัฒนาตั้งแต่ในวัยเด็ก เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่เริ่มมีการเรียนรู้และพัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความรู้แก่เด็กที่กำลังอยู่ในวัยเรียน ซึ่งนักวิชาการทางด้านจิตวิทยาและทางการแพทย์ของไทยส่วนใหญ่จัดเด็กในช่วงอายุ 6-12 ปีว่าเป็นวัยกลางของเด็ก หรือวัยประถม ที่นับว่าเป็นวัยที่มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา และสังคม เปลี่ยนแปลงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง (บันลือ พลฤกษ์วัน และ ศรีเรื่อน แก้วกิงวาล, 2545)

การพูดต่อหน้าชุมชนถือได้ว่าเป็นทักษะการสื่อสารอย่างหนึ่ง ที่ทำลายความสามารถของบุคคลในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และศักยภาพของบุคคลต่อหน้าคนหมู่มากให้ได้รับรู้และประเมินคุณค่า ซึ่งจะส่งผลถึงโอกาสในการนำเสนอตนเองให้เป็นที่รู้จักและนิยมชมชอบในสังคม ซึ่งการพัฒนาทักษะการพูดในผู้ใหญ่พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในวัยเด็กที่ไม่ได้รับการใส่ใจดูแลหรือแก้ไข ส่งผลให้ติดเป็นนิสัย เช่น การพูดอึกกระควบกล้ำไม่ชัดเจน การพูดเร็วเกินไป ซ้ำเกินไป พูดไม่เต็มปากเต็มคำ พูดติด ๆ ขัด ๆ มีความผิดปกติเกี่ยวกับอวัยวะในการพูด ทำให้ออกเสียงไม่ชัด เป็นต้น หรือปัญหาจากการขาดความมั่นใจในลักษณะการพูดของตนเอง เนื่องจากถูกล้อเลียน ถูกวิจารณ์รุนแรงจนรู้สึกอาย ส่งผลให้เกิดเป็นความรู้สึกที่ขาดความเชื่อมั่นในภาพลักษณ์ของตนเอง มาจนโต ปัญหาดังกล่าวหากไม่ได้รับการแก้ไขหรือกระตุ้นให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องในการสร้างบุคลิกภาพที่ดีในการพูด จะทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในการพูด โดยเฉพาะต่อหน้าคนหมู่มาก ไม่สามารถอธิบายหรือนำเสนอตนเองได้อย่างชัดเจนและสง่างาม

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้เราสามารถพัฒนาบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยได้อย่างถูกต้องและสามารถพัฒนาต่อเนื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างยั่งยืน ชุดโครงการวิจัยเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี จึงเกิดขึ้นเพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กตั้งแต่วัยประถม อายุระหว่าง 6 – 12 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการด้านภาษาในการพูดอย่างรวดเร็ว มีความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์ถ้อยคำสำนวน และสร้างบุคลิกภาพการพูดของตนเอง

ชุดโครงการวิจัยนี้ประกอบไปด้วยงานวิจัย 3 เรื่อง ซึ่งทำในเวลาเดียวกัน ได้แก่

1. การสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
โดยผู้วิจัย ปณิธา วรศาสตร์กษณ์
2. การสื่อสารเชิงอวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
โดย อมลิน ศิริสวัสดิ์ (2547)
3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
โดย พิมพัชรา วัจนะพุกกะ (2547)

สำหรับในการศึกษาวิจัยชิ้นนี้จะเป็นการศึกษาลักษณะทั่วไป ปัญหา และแนวทางในการพัฒนา
บุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนภาษาเท่านั้น

วัจนภาษา หรือคำพูดที่แสดงออกมาในการสื่อสาร นับเป็นส่วนสำคัญอย่างมากส่วนหนึ่ง
ที่จะบอกเล่าถึงเนื้อหาและความคิดที่ผู้ส่งสารได้เรียบเรียงและต้องการสื่อสารไปถึงผู้ฟัง รวมไปถึง
น้ำเสียงที่ใช้ประกอบในการสื่อสารเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้รับสารเกิดความสนใจในตัวสาร หรือ
เกิดความเข้าใจในเนื้อหาสารมากขึ้น หากเด็กได้รับการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการคิด การพูดได้อย่าง
ถูกต้อง ก็จะช่วยให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพการพูดที่ดี ซึ่งเป็นบันไดและกุญแจสำคัญสู่
ความสำเร็จ ทางการทำงานในอาชีพต่างๆ ต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในด้านวัจนภาษา ของ
เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเด็กนักเรียนที่อยู่ในช่วงอายุ 6-12 ปี

1.3 วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ในการพูด
ต่อหน้าที่ชุมชน
2. เพื่อศึกษาปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ในการพูดต่อหน้าที่
ชุมชน
3. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ใน
การพูดต่อหน้าที่ชุมชน

1.4 ปัญหาวิจัย

1. เด็กไทยอายุ 6-12 ปีมีบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในลักษณะใดบ้าง
2. เด็กไทยอายุ 6-12 ปีมีปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนอย่างไรบ้าง
3. แนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี ควรเป็นในลักษณะใด

1.5 ขอบเขตการศึกษา

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี” ศึกษาจากเด็กที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดของเด็กอายุ 6-12 ปี ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2547 ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2547 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ที่มีความสนใจและสมัครใจเข้าร่วมโครงการจำนวนทั้งสิ้น 156 คน ซึ่งแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการในช่วงของการศึกษานำร่อง (Pilot Study) จำนวน 44 คน และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการในการศึกษาจริงจำนวน 112 คน โดยผู้วิจัยได้ถ่ายทำวีดิทัศน์บันทึกภาพการพูดต่อหน้าชุมชน โดยจำลองสถานการณ์การพูดต่อหน้ากลุ่มผู้ฟัง ซึ่งเป็นผู้ประเมินจำนวน 31 คน

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

บุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะ	ในงานวิจัยนี้หมายถึง	ลักษณะการใช้ภาษา การจัดลำดับความคิดในการพูด และการใช้เสียงในลักษณะต่างๆที่รวมถึง โทนเสียง น้ำเสียง อักษระ วรรคตอน อัตราความเร็ว ความดัง และพลังเสียง ลักษณะของการสื่อสารเนื้อหาสาระ การลำดับความคิด สัมพันธภาพ และการผูกเรื่อง
การพูดต่อหน้าชุมชน	หมายถึง	การพูดต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึงกลุ่มผู้ฟังที่มีจำนวนมากกว่า 30 คนขึ้นไป
เด็กไทยอายุ 6-12 ปี	หมายถึง	เด็กไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 6

ปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวิจารณ์	หมายถึง ลักษณะต่างๆในการสื่อสารเชิงวิจารณ์ที่ไม่ฟังประสงค์ และเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการสื่อสาร และ/หรือ ไม่สามารถสร้างความรู้สึกประทับใจให้แก่ผู้ฟัง
---------------------------------	---

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. บิดามารดา และผู้ปกครองสามารถเข้าใจปัญหา สาเหตุ และแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดทางวินัยภาษาของเด็กตั้งแต่วัยประถมเพื่อให้เด็กมีพัฒนาการด้านบุคลิกภาพการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ
2. อาจารย์และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กสามารถนำผลวิจัยไปพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน การอบรมการแสดงออกในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ให้มีความเหมาะสมกับเด็กไทยได้มากยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี จะเน้นศึกษาเฉพาะการสื่อสารด้านวัจนภาษาเท่านั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะบุคลิกภาพในการพูดต่อหน้าชุมชนในด้านวัจนภาษา ของเด็กอายุ 6-12 ปี หรืออยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 รวมทั้งศึกษาเนื้อหาของภาษาที่สื่อถึงความคิดในการสื่อสารต่อหน้าที่ชุมชน ตลอดจนศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสารต่อหน้าชุมชน เพื่อหาแนวทางแก้ไขและแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพในการพูดต่อหน้าชุมชนในด้านวัจนภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อสนับสนุนต่อปัญหานำวิจัยที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 1 ในประเด็นต่อไปนี้

- พัฒนาการของเด็กวัย 6-12 ปี*
- พัฒนาการทางภาษาของเด็กวัย 6-12 ปี*
- การพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กวัย 6-12 ปี*
- การพูดต่อหน้าชุมชน*
- การสื่อสารเชิงวัจนะในเด็กวัย 6-12 ปี
- ปัญหาและแนวทางในการพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะ

2.2 พัฒนาการของเด็กวัย 6-12 ปี

นักวิชาการได้กล่าวถึงพัฒนาการของเด็กวัย 6-12 ปี ที่แตกต่างกัน ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมถึงพัฒนาการทางภาษา ดังนั้นก่อนที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนได้นั้น จึงต้องมีความเข้าใจพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กในแต่ละวัย เพื่อที่จะได้รับรู้ถึงที่มาของปัญหา สาเหตุที่เกิดขึ้น และสามารถแก้ไขได้อย่างถูกวิธี ซึ่งจากการ

ที่ผู้วิจัย ได้บูรณาการแนวความคิดที่กล่าวถึงพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กในช่วงวัยนี้ สามารถแบ่งได้เป็น 3 ช่วง ดังนี้

พัฒนาการของเด็กอายุระหว่าง 6-8 ปี

การเจริญเติบโตของร่างกายของเด็กในวัยนี้ จะมีการเจริญเติบโตทางกล้ามเนื้อมาก เด็กชายมีพัฒนาการของกล้ามเนื้อเร็วกว่าเด็กหญิง การใช้ทักษะของการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกล้ามเนื้อใหญ่ๆ ใช้การได้ดี (สุโท เจริญสุข,2520) เมื่ออายุประมาณ 7 ปี การใช้และบังคับกล้ามเนื้อต่างๆ ทั้งใหญ่และย่อยจะดีขึ้นมาก และสามารถที่จะประสานงานกันได้ดี ดังนั้น เด็กวัยนี้จึงไม่อยู่นิ่ง ชอบเคลื่อนไหวสนุกในการลองความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น การกระโดดสูง กระโดดระยะทางไกลๆ กระโดดเชือก เล่นเตะฟุตบอล โยนฟุตบอล และถีบจักรยาน เด็กวัยนี้จะพยายามที่จะฝึกทักษะทางการเคลื่อนไหวเพื่อไม่ให้เหนื่อยหน้าเพื่อน เพราะเพื่อนจะมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ทักษะคิด และค่านิยมของเด็กวัยนี้ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล,2544)

ทางสังคมและทางอารมณ์ เด็กในช่วงวัยนี้ยังไม่คิดแยกเพศ ชอบเล่นและแข่งขันเพื่อจะได้เกิดความสัมพันธ์กับคนอื่น การทำสิ่งต่าง ๆ มักไม่ได้คิดให้รอบคอบ ชอบซักถามปัญหาเรื่องราวกับผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่เด็กมักมีความเข้าใจผิดในเรื่องต่างๆ มาก ต้องอาศัยประสบการณ์ที่เด็กได้รับในเวลาต่อไปช่วยให้เข้าใจอย่างถูกต้อง (สุโท เจริญสุข ,2520) เด็กวัยนี้เป็นวัยที่มีการเรียนรู้มากขึ้น สามารถปรับตัวได้ดีขึ้น จึงเปลี่ยนความรู้สึกที่ต้องการให้ผู้อื่นรักใคร่สนใจตัวเองแต่ผู้เดียวเป็นความรู้สึกที่ทำให้ผู้อื่นพอใจ รู้จักหาวิธีระงับความโกรธ เลิกกลัวสิ่งที่ไม่มีความกลัว และปรากฏการณ์ธรรมชาติมากแล้วสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง เช่น กลัวความอดอยาก กลัวไม่มีเพื่อน กลัวเรียนไม่ดี เด็กในวัยนี้ต้องการความรักและอยากอยู่ใกล้พ่อแม่ มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ รู้สึกน้อยใจต่อคำวิจารณ์ รู้จักเห็นใจผู้อื่น (สุชา จันทน์เอม,2543)

ทางด้านสติปัญญานั้น เด็กจะอยากรู้อยากเห็น ชอบทดลองและทำอะไรเพื่อจะตอบข้อสงสัยของตนเอง สิ่งที่เด็กสนใจมากคือเรื่องเกี่ยวกับตัวของเขาเอง เป็นประสบการณ์ใกล้ตัว ชอบเล่นสมมุติ เด็กต้องการจะทราบข้อแตกต่างระหว่างความจริงและความไม่จริง เด็กจึงชอบอ่านนิยายการ์ตูนเกี่ยวกับเด็ก ในระยะนี้เด็กมักจะเถียงกันเกี่ยวกับการทำงานอาชีพ อยากรู้คำบอกเล่าเรื่องเพศ มีความสนใจในเหตุการณ์อันเกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น ฟ้าแลบ ฝนตก (สุโท เจริญสุข,2520) เริ่มมีการแสดงเหตุผลและจดจำได้เก่ง สามารถสังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งของได้ รู้จักสังเกตระยะทางใกล้ไกล บนล่าง กลาง หน้าหลัง ความคิดสร้างสรรค์เกิดจากการสัมผัส จับต้องกับวัตถุที่จะประกอบงานศิลปะ เช่น การก่อสร้าง วาดภาพและปั้น ช่วงความสนใจของเด็กวัยนี้ยังอยู่ในระดับสั้น การทำสิ่งใดก็ตามจะแสดงความกระตือรือร้นในระยะแรก ๆ เมื่อหมดความสนใจก็จะเลิกทำ

ทันที โดยไม่สนใจว่างานนั้นจะสำเร็จหรือไม่ เด็กจะสนใจสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ สีสันสะดุดตา เช่น ภาพระบายสี สัตว์เลี้ยง สนใจนิยายเกี่ยวกับเรื่องนางฟ้า นิทาน ฯลฯ (สุชา จันทน์เอม, 2543)

พัฒนาการของเด็กอายุระหว่าง 9-11 ปี

พัฒนาการทางร่างกายของเด็กอายุ 9-11 ปี จะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เด็กชายและเด็กหญิงจะมีขนาดเท่าๆ กัน ทั้งน้ำหนักและส่วนสูง เด็กชายจะโตกว่าเด็กหญิง ว่องไว รู้สึกเหนื่อยช้า มีทักษะในการทำงาน กล้ามเนื้อกับประสาทประสานงานได้ดีขึ้น มีกำลังกายและแรงทำงานมากขึ้นสามารถทำงานละเอียดลออได้และทำได้นาน (สุโท เจริญสุข, 2520)

ทางสังคมและอารมณ์นั้น เด็กมักจะรวมกลุ่มตามเพศ การเล่นเกมต่างๆ ก็มักจะแบ่งตามเพศ ในวัยนี้เด็กจะเริ่มใช้เวลาส่วนมากอยู่กับเพื่อน และเริ่มเรียนรู้ที่จะให้ความร่วมมือ รู้จักให้และรับ เด็กจะเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ จากเพื่อน เพื่อนเป็นผู้ที่ให้แรงเสริม ขณะเดียวกันจะเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมให้คำติชม เด็กในช่วงวัยนี้จะไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ใหญ่ สามารถทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะได้แต่จะสนใจเฉพาะเรื่อง อย่างไรก็ตามเด็กวัยนี้จะมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน กล่าวว่าจะสอบไม่ได้ จะถูกทำโทษ หรือกลัวว่าเพื่อนจะไม่ชอบ ถ้าเด็กมีความวิตกกังวลมากอาจจะแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน บางคนอาจจะซึม ไม่ตั้งใจเรียน นอนหลับในชั้นเรียน บางคนอาจแสดงออกโดยการไม่อยู่นิ่ง มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย หรือแสดงพฤติกรรมที่ทำความแปลกใจให้แก่คนอื่น เด็กวัยนี้เวลาที่มีอารมณ์โกรธ อาจจะมีการต่อสู้กันทางร่างกาย หรืออาจจะด้วยวาจาโดยการล้อหรือตั้งสมญา พุดจาถากถาง ขู่ หรือบางครั้งอาจจะไม่พูดกับคนที่ทำให้โกรธ การแสดงออกอารมณ์โกรธจะแตกต่างกันในหมู่เด็กหญิงและเด็กชาย เด็กหญิงอาจจะต้องใช้เวลาโกรธ การช่วยเด็กที่แสดงความโกรธโดยการทำร้ายผู้อื่น ควรจะใช้การอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าพฤติกรรมที่แสดงไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และควรจะหาตัวอย่างแบบเพื่อนร่วมวัยที่มีพฤติกรรมดีที่เด็กจะเลียนแบบได้ (สุรางค์ ใจวัตรระกูล, 2544)

ทางด้านสติปัญญา เด็กในช่วงวัยนี้จะชอบการอ่านมากทั้ง 2 เพศ ทั้งเรื่องสัตว์ เรื่องเด็ก การผจญภัยและตลกขบขัน เด็กที่อ่านหนังสือไม่คล่องจะชอบอ่านหนังสือการ์ตูน เด็กชายที่ฉลาดมากจะชอบอ่านเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์และชีวประวัติต่าง ๆ ส่วนเด็กหญิงที่ฉลาดจะไม่ชอบนิยายเกี่ยวกับอารมณ์มากนัก มีจินตนาการสูงขึ้น เพราะได้รากฐานมาจากการอ่าน ชอบสร้างหรือประดิษฐ์งานสร้างสรรค์ (สุชา จันทน์เอม, 2543) สามารถวางโครงการทำงานเองได้ มีการรับรู้ในด้านนามธรรมได้มากขึ้น ประารถจะทำตนให้เป็นประโยชน์กับคนอื่น ความตั้งใจในการทำงานและเล่นจะอยู่ได้นาน 1-2 ชั่วโมง และยังสามารถท่องจำได้แม่นยำ (สุโท เจริญสุข, 2520)

พัฒนาการของเด็กอายุ 12 ปี

การเจริญเติบโตทางร่างกายของเด็กในวัยนี้ เด็กหญิงจะโตกว่าเด็กชาย เพราะเด็กหญิงจะเข้าสู่ วัยแรกรุ่น (Puberty) เร็วกว่าเด็กชายราวๆ 2 ปี (สุรางค์ โคว์ตระกูล,2544) ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เจริญเติบโตไม่พร้อมกัน ไม่ได้สัดส่วน จึงทำให้การเคลื่อนไหวของเด็กในวัยนี้ดูเก้งก้าง (สุชา จันทน์เอม,2543)

ทางสังคม และอารมณ์ เด็กในวัยนี้จะปลีกตัวออกจากบุคคลในครอบครัว ชอบอยู่ในหมู่เพื่อน และมีความเห็นว่าหมู่คณะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเขามาก จึงมีการแต่งตัว พูดจาและนิยมสิ่งต่าง ๆ เหมือนเพื่อน เด็กในวัยนี้ชอบตัดสินใจเอง ไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มายุ่งเกี่ยวในเรื่องส่วนตัว ชอบความเป็นอิสระ มัก เชื่อความคิดของตนเอง ระยะนี้เด็กชายและเด็กหญิงจะเล่นด้วยกันน้อยลง เด็กจะเริ่มสนใจเพื่อนต่าง เพศ ระยะแรก ๆ สนใจเพื่อนต่างเพศเป็นกลุ่ม ๆ รวม ๆ กันไปก่อน ระยะเวลาหลังจึงเลือกสนใจเฉพาะคน ลักษณะการคบเพื่อนยังไม่แน่นอน มีการเปลี่ยนเพื่อนอยู่เสมอ ระยะเวลาเด็กจะค่อย ๆ พึ่งตนเองทีละน้อย เพื่อเตรียมพึ่งตนเองเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เด็กชายจะมีความสามารถในการรวมกลุ่มได้นานกว่า และคบเพื่อน ได้ดีกว่าเด็กหญิง เด็กในวัยนี้จะรักษาอารมณ์ได้ดีพอสมควรจะระมัดระวังไม่ทำให้ผู้อื่น กระทบกระเทือนใจ ไม่ต้องการเด่นกว่าหรือด้อยกว่าเพื่อนฝูง ชอบการยกย่องแต่ไม่ชอบการ เปรียบเทียบ บางครั้งทำตัวเป็นผู้ใหญ่แต่บางครั้งก็ไม่กล้าทิ้งความเป็นเด็ก เด็กวัยนี้จึงมีความขัดแย้ง ทางอารมณ์ จนบางครั้งเกิดปัญหา ครอบครัวกับสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญมาก ผู้ปกครองและครูที่มี ส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กวัยนี้ควรเอาใจใส่เรื่องอารมณ์ อธิบายให้คำแนะนำที่ถูกต้องเมื่อเด็กต้องการเพื่อ ช่วยให้เกิดพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กเป็นไปอย่างเหมาะสม (สุชา จันทน์เอม,2543)

ทางสติปัญญา เด็กในวัยนี้เห็นได้จากความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจความหมายของ คำพูดได้ถูกต้อง สามารถใช้คำจำกัดความแก่คำที่เป็นนามธรรมได้ มองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น เริ่มฟังเหตุผลของผู้ใหญ่และต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟังเหตุผลของตนเองบ้าง การแก้ปัญหา มีความสามารถที่จะคิดโครงการและสามารถดำเนินการด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการนำทางของผู้ใหญ่ การตัดสินใจจะอาศัยประสบการณ์และคิดอย่างไตร่ตรอง ชอบแสวงหาความจริง มักจะชอบถาม เกี่ยวกับตนเอง การเล่นสมมุติจะน้อยลงเริ่มมีความสนใจปัญหาสังคมและโลกภายนอก ชอบอภิปราย แสดงความคิดเห็น และมีความคิดริเริ่ม (สุชา จันทน์เอม,2543)

โดยสรุปแล้วพัฒนาการของเด็กช่วงอายุ 6-12 ปี สามารถแบ่งเป็น 3 ช่วง ได้แก่ช่วงอายุ 6-8 ปี 9-11 ปี และ 12 ปี โดยแต่ละช่วงมีลักษณะเด่นที่เห็นได้ชัด คือ ช่วง 6-8 ปี เด็กจะเริ่มมีการแสดงเหตุผล และจดจำได้เก่ง ช่วง 9-11 ปี สามารถวางโครงการทำงานเองได้ มีการรับรู้ในด้านนามธรรมได้มากขึ้น และยังสามารถท่องจำได้แม่นยำ และช่วง 12 ปี มีความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจความหมายของ คำพูดได้ถูกต้อง ชอบอภิปรายแสดงความคิดเห็นและยังมีความคิดริเริ่มด้วย

จากการรวบรวมแนวความคิดเกี่ยวกับ พัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กในวัย 6-12 ปี ที่กล่าวมานั้นจะเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจลักษณะของเด็กในวัยต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

2.3 แนวความคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็กในวัย 6-12 ปี

ในระยะทารกก่อนเข้าโรงเรียน เด็กจะรู้จักใช้คำพูดที่เกี่ยวกับตนเองก่อน เช่น รู้จักเรียกชื่อตัวเองและสิ่งที่เป็นของตน แล้วจึงค่อยรู้จักใช้ภาษาเกี่ยวกับคนอื่นๆ ต่อมามีการเลียนแบบคำพูดจากผู้ใหญ่ได้มากขึ้น เด็กจะเริ่มมีคำศัพท์ใช้มากขึ้น แต่การออกเสียงยังไม่ชัดและถูกต้องนัก แต่ก็ชัดมากขึ้นกว่าเดิม และปลายขวบที่ 5 เด็กโดยทั่วไปจะไม่ใช้คำพูดแบบเด็กทารกอีกต่อไปแล้ว เด็กจะตั้งคำถามผู้ใหญ่อันซับซ้อนแบบไม่ทัน ทั้งนี้เพราะเด็กมีความสนใจต่อสิ่งใหม่ๆ รอบๆ ตัวเด็กมากยิ่งขึ้น ถ้าบิดามารดามีความอดทนในการตอบคำถามเหล่านี้ จะช่วยบุตรของตนมีโอกาสพัฒนาความคิดอ่านได้เป็นอย่างดี จากการรวบรวมแนวความคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กในวัย 6-12 ปี สามารถแบ่งเป็น 3 ช่วงวัยดังนี้

พัฒนาการทางภาษาของเด็กอายุ 6-8 ปี

เด็กในวัยนี้ สามารถพูดออกเสียงได้ชัดเจน แต่อักษรกล้ำจะต้องหัดพูดหลายๆ ครั้งจึงจะพูดได้ชัด การสนทนาจะเปลี่ยนจากการพูดแต่เรื่องของตัวเองและความเห็นของตนเองเป็นการพูดเกี่ยวกับการกระทำของคนอื่น การสนทนายังเป็นเรื่องรูปธรรมอยู่ คือ ต้องมีของจริงให้เห็นจึงจะเข้าใจและ เมื่อเข้าสู่ช่วงอายุ 7-8 ปี สามารถพูดคุยเรื่องที่เป็นนามธรรมได้ เช่น สามารถกล่าวถึงบุคคลอื่นที่ไม่ได้อยู่ตรงหน้าได้ เนื่องจากเด็กมักจะต้องการพูดแสดงผลของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ จึงทำให้เกิดการขัดแย้งกันกับเพื่อนอยู่บ่อยๆ (สุชา จันทน์เอม, 2543) อย่างไรก็ตาม ความคิดของเด็กในวัยนี้จะขยายออกไปจึงทำให้การพูดของเด็กสับสนในบางครั้ง รวมถึงการใช้รูปประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น มีการใช้คำสันธานเชื่อมประโยค (กิตติวดี บุญชื้อ, 2531)

พัฒนาการทางภาษาของเด็กอายุ 9-11 ปี

เด็กในวัยนี้จะมี ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ขยายกว้างออกไป ทำให้สามารถคิดและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น เด็กเริ่มใช้ภาษาพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ประโยคเพิ่มความซับซ้อนและมีความหมายมากขึ้น และกว้างขึ้น (กิตติวดี บุญชื้อ, 2531) อ่านเก่ง สะกดตัวคล่อง เพราะอวัยวะต่าง ๆ มีวุฒิภาวะมากขึ้น จำได้เก่ง จึงสามารถจำประโยคยาว ๆ ได้ (ประยูรศรี ศุภะศุนานนท์, 2521) เด็ก

เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้ภาษาพูดในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์และเริ่มเข้าใจความหมายของคำมากขึ้น (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2521)

พัฒนาการทางภาษาของเด็กอายุ 12 ปี

ในวัยนี้เด็กจะใช้ภาษามากขึ้น มีความเข้าใจในคำพูดมาก สามารถคุยกับผู้ใหญ่โดยใช้คำสุภาพได้ พูดคุยกับเพื่อน โดยใช้ภาษาที่ตนถนัดได้เป็นอย่างดี อ่านตั้งแต่หนังสือเรื่อยไปจนถึงเรียงความยาว ๆ (ประยูร สุยะสุนานนท์, 2521) เด็กวัยนี้จะเข้าใจความหมายของบทเรียนทั้งทางคณิตศาสตร์ ภาษา และการอ่าน มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและสามารถอธิบายได้ เด็กวัยนี้มักจะสนใจ คำโคลงหรือกลอน ที่สอดคล้องกัน หรือปัญหาต่างๆ ที่จะต้องแก้ด้วยความคิดเหตุผล ถ้าแก้ได้ ก็จะมีความภูมิใจ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2544) นอกจากนี้เด็กยังจะเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริงและสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2521)

2.4 แนวความคิดเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กในวัย 6-12 ปี

ปัจจัยสำคัญของการพัฒนาบุคลิกภาพ เริ่มจาก การที่เด็กได้รับการถ่ายทอดลักษณะจากบิดา มารดา และบรรพบุรุษ เป็นศักยภาพพื้นฐานในการพัฒนาบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของแต่ละคนอยู่แล้วส่วนหนึ่ง แต่เท่านี้ยังไม่เพียงพอ การพัฒนาบุคลิกภาพยังต้องอาศัยสิ่งแวดล้อม ซึ่งหมายถึงสิ่งเร้าที่อยู่รอบตัว และกระตุ้นอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ระยะก่อนเกิดมาแล้วจนกระทั่งภายหลังการเกิด ได้แก่ สังคม วัฒนธรรม ระเบียบประเพณี แบบแผนของครอบครัว ศีลธรรม ศาสนา และอาชีพ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลที่จะหล่อหลอมกล่อมเกลาให้เกิดลักษณะเฉพาะของแต่ละคนขึ้นมา (กำธร จ่างทอง, 2541) ด้วยเหตุดังกล่าวการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กในวัย 6-12 ปี จึงต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กในวัยดังกล่าว

อุไร สุมาริธรรม(2545) ได้กล่าวถึง นักจิตวิทยาหลายท่านที่ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กในวัย 6-12 ปีที่แตกต่างกันไปดังนี้

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เชื่อว่าบุคคลจะเป็นเช่นไร มีความผิดปกติหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าการพัฒนาในแต่ละขั้นของชีวิต สามารถตอบสนองความต้องการตามขั้นนั้นๆ ได้พอดีหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง 5 ขวบปีแรก ซึ่งเป็นวัยแห่งการวางรากฐานที่สำคัญให้กับบุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ พัฒนาการทางบุคลิกภาพตามแนวคิดของฟรอยด์ แบ่งเป็น 5 ขั้น คือ

1. **ขั้นปาก (Oral Stage)** อยู่ในช่วง 0-18 เดือน ฟรอยด์เรียกขั้นนี้ว่าเป็นขั้นออโรล เพราะความพึงพอใจอยู่ที่ช่องปาก เริ่มตั้งแต่เกิด เด็กอ่อนจนถึงอายุราว ๆ 2 ปี หรือวัยทารก เป็นวัยที่ความ

พึงพอใจเกิดจากการควบคุมแม่ นมขวดและคุณน้า เป็นต้น ในวัยนี้ความคับข้องใจ(Frustration) จะเกิดขึ้นได้ ถ้าเด็กหิวแต่แม่ไม่ให้นมเลย หรือให้แต่ไม่พอ ถ้าหากเด็กเกิดความคับข้องใจ จะทำให้เกิดภาวะที่เรียกว่า “การติดตรึงอยู่กับที่” (Fixation) ได้และมีปัญหาทางด้านบุคลิกภาพเรียกว่า “Oral Personality” มีลักษณะที่ชอบพูดมาก และมักจะติดหูหิ้ว เหล้าและชอบดูดหรือกั๊กอยู่เสมอ โดยเฉพาะเวลาที่มีความเครียด บางครั้งจะแสดงด้วยการดูดนิ้ว หรือกินสอ ปากกา ผู้มีลักษณะแบบนี้จะชอบพูดจาถากถาง เหน็บแนม เสียดสีผู้อื่น

2. ขั้นทวารหนัก(Anal Stage) อยู่ในช่วง 18 เดือน -3 ปี ฟรอยด์กล่าวว่า เด็กวัยนี้ได้รับความพึงพอใจทางทวารหนัก คือ จากการขับถ่ายอุจจาระ และในระยะซึ่งเป็นสาเหตุของความขัดแย้งและความคับข้องใจของเด็กวัยนี้ เพราะพ่อแม่มักจะห้ามนำเด็กใช้กระโถนและต้องขับถ่ายเป็นเวลา เนื่องจากเจ้าของความต้องการของผู้ฝึกและความต้องการของเด็กเกี่ยวกับการขับถ่ายไม่ตรงกัน บางทีเกิดความขัดแย้งมาก อาจทำให้เกิด Fixation และทำให้เกิดบุคลิกภาพที่เรียกว่า “Anal Personality” ผู้ที่มีพฤติกรรมแบบนี้อาจเป็นคนที่ชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นพิเศษ และค่อนข้างประหยัด มัธยัสถ์ หรืออาจมีบุคลิกภาพตรงข้าม คืออาจจะเป็นคนที่ใจกว้างและไม่มีความเป็นระเบียบ เห็นได้จากห้องทำงานส่วนตัวจะรกไม่เป็นระเบียบ

3. ขั้นอวัยวะเพศ(Phallic Stage) อยู่ในวัย 3-5 ปี ความพึงพอใจของเด็กในวัยนี้อยู่ที่อวัยวะสืบพันธุ์ เด็กมักจะต้องลูบคลำอวัยวะเพศ

4. ขั้นแฝง(Latency Stage) เด็กในวัย 6-12 ปี จะอยู่ในขั้นนี้ โดยทั่วไปจะแสดงความตื่นตัวที่พึงพอใจที่แปลกใหม่ของบุคคลจะหันเหไปสู่การเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในโลกของโรงเรียน หรือโลกนอกบ้าน เช่น เรียนรู้เกี่ยวกับเพื่อน ครู กิจกรรมการเรียน วัยนี้เด็กจะจับกลุ่มเล่นหรือทำกิจกรรมแยกตามเพศ ฟรอยด์มองว่าขั้นนี้บุคคลไม่มีจุดตอบสนองต่อความ พึงพอใจที่โดดเด่นอยู่ที่อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เขาจึงเรียกระยะนี้ว่า ระยะแฝง

5. ขั้นสนใจเพศตรงข้าม(Genital Stage) วัยนี้เป็นวัยรุ่น เริ่มตั้งแต่อายุ 12 ปี ขึ้นไป จะมีความต้องการทางเพศ วัยนี้จะมีความสนใจในเพศตรงข้ามซึ่งเป็นระยะเริ่มต้นของวัยผู้ใหญ่

ในขณะที่ ทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน (Erik H. Erikson) นั้นในตอนแรกก็ได้ศึกษาและฝึกฝนด้านจิตวิเคราะห์กับแอนนา ฟรอยด์ (Anna Freud) ซึ่งเป็นลูกสาวของฟรอยด์ แต่ต่อมาเขาได้นำเสนอแนะคิดที่เป็นของตนเอง เนื่องจากอีริกสันมีความเห็นที่แตกต่างจากฟรอยด์ หลายประการ ตั้งแต่การให้ความสำคัญกับตนเองเป็นหลัก(ego) โดยการมองว่าพัฒนาการของบุคคลจะดำเนินต่อเนื่องไปอย่างมีแบบแผนตลอดช่วงชีวิต มีปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อพัฒนาการ คือประสบการณ์จากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลแวดล้อม และสังคมวัฒนธรรม นอกจากนั้นในแต่ละขั้นของพัฒนาการจะมีข้อวิกฤติประจำขั้นที่บุคคลจะต้องเผชิญ และหากสามารถพัฒนามาในทิศทางของ

ความรู้สึกทางบวกมากกว่าความรู้สึกทางลบ ก็จะถือว่าเกิดการพัฒนาคำที่ดีในขั้นนั้นๆ ขึ้น พัฒนาการตามแนวคิดของอีริกสันมี 8 ขั้น คือ

1.ขั้นความไว้วางใจ-ความไม่ไว้วางใจ (Trust vs Mistrust) ขั้นนี้จะอยู่ในวัยทารก เด็กในขวบปีแรกยังช่วยเหลืออะไรตนเองไม่ได้เลย ผู้เลี้ยงดูจะต้องดูแลเอาใจใส่ทั้งหมดตั้งแต่ ป้อนนม อาหาร การทำความสะอาดร่างกาย การดูแลให้เกิดความสบายและความปลอดภัยทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งหากเด็กได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี ได้รับความรัก ความเอาใจใส่อย่างอบอุ่นก็จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกไว้วางใจต่อบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อม ในทางตรงกันข้ามหากเด็กไม่ได้รับการดูแล ถูกปล่อยให้ทุกข์ทรมานจากการขาดสิ่งที่จะมาสนองตอบความต้องการทางกายขาดความรัก ความอบอุ่น ก็จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ไว้วางใจ

2.ขั้นความเป็นตัวของตัวเองอย่างอิสระ-ความสงสัยไม่แน่ใจตัวเอง (Autonomous vs Shame and Doubt) ช่วงนี้อยู่ในวัยเด็กเล็กอายุ 2-3 ปี เด็กจะเดินเองได้ พูดได้ ไปหยิบจับสิ่งของเองได้ ทำให้เด็กเริ่มเกิดความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง เด็กอยากจะสำรวจ อยากทำอะไรด้วยตนเอง ในขั้นนี้หากผู้ใหญ่ปล่อยให้เด็กได้ทำอะไรในสิ่งที่เขาทำได้และไม่เกิดอันตราย จะช่วยให้เด็กพัฒนาในทิศทางบวก แต่หากผู้ใหญ่เลี้ยงดูโดยไม่ปล่อยให้เด็กได้ทำอะไรเองเลย หรือหากเด็กกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ก็ถูกดุ ถูกลงโทษอย่างรุนแรงเกินเหตุ จะทำให้เด็กพัฒนาความรู้สึกผิด ละอาย สงสัย ไม่แน่ใจในตนเอง ในระดับที่มากเกินไป ดังนั้นในขั้นนี้ผู้ใหญ่จึงควรช่วยให้เด็กเรียนรู้ขอบเขตว่าเขาทำอะไรได้บ้าง ไม่ควรปล่อยให้เด็กทำอะไรก็ได้หรือเข้มงวดต่อการกระทำของเด็กมากเกินไป

3.ขั้นการเป็นผู้คิดริเริ่ม-การรู้สึกผิด (Initiative vs Guilt) อยู่ในช่วงอายุประมาณ 3-5 ปี ในวัยนี้ เด็กสามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองมากขึ้น สามารถเรียนรู้และทำความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขึ้น เด็กช่างอยากรู้อยากเห็นเริ่มมีความคิดและจินตนาการในรูปแบบของเขาเอง เด็กในวัยนี้จึงสนุกสนานกับการเล่นสมมุติต่าง ๆ หากเด็กได้รับการส่งเสริมให้ได้ทดลองทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ได้นำเสนอความสามารถของตน จะช่วยให้เด็กเกิดพัฒนาความรู้สึกริเริ่มสร้างสรรค์ แต่หากเด็กขาดโอกาสที่จะได้กระทำหรือทำแล้วขาดการส่งเสริม การชมเชยยกย่องจากผู้ใหญ่เด็กจะพัฒนาความรู้สึกไม่ค่อยกล้ำคิด ไม่ค่อยกล้ำทำอะไร

4.ขั้นขยันหมั่นเพียร-ความรู้สึกด้อย (Industry vs Inferiority) ซึ่งเด็กอายุ 6-12 ปี จะอยู่ในขั้นนี้ เด็กจะอยู่ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา เริ่มเรียนรู้โลกกว้างมากขึ้น เด็กจะใฝ่เรียนรู้และพยายามกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้เห็นว่าเขาสามารถทำได้หรือประสบความสำเร็จ เด็กอยากให้ครูและเพื่อนยอมรับว่าเขามีความสามารถ ดังนั้นหากผู้ใหญ่ได้ช่วยให้เด็กได้เกิดความรู้สึกว่าเขาก็มีดี มีความสามารถ ซึ่งทำได้โดยหาทางสนับสนุนให้เขาทำงานให้สำเร็จอย่างสุดความสามารถ และหาจุดดีของงานหรือของตัวเองในการทำงานนั้น มายกย่อง ชมเชย ก็จะช่วยให้เด็กอยากทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อทำก็จะพยายามอย่างเต็มที่ อันเป็นการเพาะบ่มความรู้สึกขยันหมั่นเพียรให้เกิดขึ้นในตน

นั่นเอง ในทางตรงกันข้ามหากเด็กทำอะไรแล้วผู้ใหญ่มีแต่ตำหนิ หรือไม่เคยยกย่อง ชมเชยเด็กเลย เขาก็จะรู้สึกว่าตนเองด้อย ไม่มีความสามารถ

5.ขั้นอัตภาพ หรือการรู้จักว่าตนเองเป็นเอกลักษณ์-การไม่รู้จักตนเองหรือสับสนในบทบาทสังคม (Ego Identity vs Role Confusion) เป็นขั้นที่อยู่ในช่วงของวัยรุ่น อายุประมาณ 12-19 ปี เป็นระยะที่บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาและรวดเร็วในทุกด้าน ตั้งแต่ด้านร่างกายที่เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สถิติปัญหาที่สามารถรับรู้และคิดได้เทียบเท่ากับผู้ใหญ่ วัยนี้เด็กจะพยายามเป็นอิสระจากพ่อแม่หรือผู้ใหญ่อื่น ๆ เขาต้องการเรียนรู้และทดลองทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อเตรียมการเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่และมีชีวิตแนวทางของตนเอง

6.ขั้นความใกล้ชิดผูกพัน-ความอ้างว้างตัวคนเดียว (Intimacy vs Isolation) อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-24 ปี หนุ่มสาวที่มีสุขภาพจิตที่ดีจะสร้างเอกลักษณ์ที่มั่นคงในช่วงวัยรุ่น ซึ่งทำให้สามารถมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น และมีความกระตือรือร้นที่จะเสริมเอกลักษณ์ให้แข็งแกร่ง วัยรุ่นจะพยายามสร้างความสัมพันธ์และสามารถที่จะผูกพันกับผู้อื่นแม้จะเป็นการทำให้ต้องประนีประนอมและต้องเสียสละก็ตาม (อ่านเพิ่มเติมใน นพมาศ อึ้งพระ(ธีรเวคิน) ,2546)

7.ขั้นความเป็นห่วงชนรุ่นหลัง-ความคิดถึงแต่ตนเอง (Generativity vs Stagnation) คือช่วงวัยผู้ใหญ่-วัยกลางคน ซึ่งมีอายุระหว่าง 25-64 ปี ผู้ใหญ่ที่มีเอกลักษณ์ของ ego ที่เข้มแข็งจะได้พัฒนาอาชีพพร้อมกับมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น ตามความคิดเห็นของ อีริคสัน ความรับผิดชอบหลักของคนรุ่นนี้คือ การสร้างชนรุ่นใหม่และสั่งสอนแนะแนวพวกเขาให้ดี แต่ Generativity มิได้หมายถึงเพียงการเกิดลูกและการเลี้ยงลูกเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการสร้างผลผลิต ความคิด ศิลปะ ฯลฯ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น วิกฤตของผู้ใหญ่วัยนี้คือ ความขัดแย้งระหว่างความสร้างสรรค์กับการย่ำอยู่กับที่ การย่ำอยู่กับที่หรือ Stagnation จะเกี่ยวกับ การไม่สร้างสรรค์เพื่อหน่ายและขาดความสัมพันธ์กับผู้อื่น (อ่านเพิ่มเติมใน นพมาศ อึ้งพระ(ธีรเวคิน) ,2546)

8.ขั้นความพอใจในตนเอง-ความสิ้นหวังไม่พอใจในตนเอง (Ego Integrity vs Despair) ซึ่งอยู่ในช่วงวัยชราอายุประมาณ 60 ปีขึ้นไป บุคคลวัยนี้ได้ผ่านร้อนผ่านหนาวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตมากมาย หากการพัฒนาในขั้นที่ผ่านมาของชีวิตสามารถพัฒนาในทิศทางบวกมากกว่า เมื่อเข้าสู่วัยนี้ก็จะรู้สึกว่าตนได้ใช้ชีวิตและทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่นมาพอสมควรอันก่อให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตที่ผ่านมาและพร้อมที่จะเป็นผู้สูงอายุมีการเตรียมพร้อมสำหรับอนาคตที่ตนจะต้องละจากโลกนี้ไป ส่วนผู้ที่มีการพัฒนามาในทิศทางลบมากกว่า เมื่อมาถึงในวัยนี้ จะรู้สึกว่าตนยังไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ ไม่สมหวังในชีวิต ก่อให้เกิดความรู้สึกผิดหวัง ไม่พอใจในชีวิตของตน อันจะนำไปสู่การเป็นผู้สูงอายุที่ท้อแท้เหนื่อยหน่ายในชีวิต แต่ก็ยังไม่พร้อมที่จะเข้าสู่วิถีแห่งการละโลกนี้ไปในอนาคต จึงมักเป็นคนแก่ที่เรียกร้องความสนใจ และสร้างควมน่ารำคาญให้กับลูกหลาน

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยสำคัญอีก คือ ช่วงเวลาของชีวิตมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ กล่าวคือ ในวัยเด็กช่วงหนึ่งมีบุคลิกลักษณะเป็นไปอย่างหนึ่ง เมื่อวุฒิภาวะเปลี่ยนไป บุคลิกลักษณะก็เปลี่ยนตาม วุฒิภาวนั้น อีริกสัน (Erikson 1959 : 88) เชื่อว่า การพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์นั้น จะมีการพัฒนาตลอดชีวิต จุดสำคัญของการพัฒนาบุคลิกภาพจึงควรเริ่มต้น ที่วัยเด็กเพราะบุคลิกภาพของเด็กจะพัฒนาไปตามความสามารถ พันธุกรรมผนวกกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม และกลายเป็นผลรวมของบุคลิกภาพทั้งในส่วนที่น่าพอใจ หรือไม่พึงพอใจ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่บนพื้นฐานของความต้องการทั้งในทางสรีรวิทยา ทางสังคม และ ภาพที่สะท้อนความเป็นตัวตนของบุคคลนั้น (กำธร จ่างทอง, 2541)

นอกจากนี้ ศรีธรรม ธนะภูมิ (2535) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีพัฒนาการทางความรู้ความเข้าใจของเพียเจต์ (Jean Piaget) ซึ่งเป็นนักชีววิทยาได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องพัฒนาการทางความรู้ความคิดและเชาวน์ปัญญา โดยเสนอทฤษฎีว่า ความรู้คิดและปัญญาของมนุษย์นั้นมีขั้นตอนของการพัฒนาจากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยากตามลำดับ จากเรื่องรูปธรรม(concrete) ไปสู่นามธรรม(abstract) ทฤษฎีพัฒนาการทางความรู้คิดนี้มีประโยชน์ต่อการเข้าใจการเรียนรู้ของเด็ก โดยเพียเจต์อธิบายว่าพัฒนาการของเชาวน์ปัญญา มาจากการที่บุคคลนั้นปรับตัวกับสิ่งแวดล้อม เริ่มจากปัจจัยทางชีวภาพที่ติดตัวเด็กมาแล้วแต่กำเนิด เด็กจะมีปฏิกิริยาต่อลักษณะของสภาพแวดล้อมที่ละขั้นตอน ซึ่งจะค่อย ๆ นำไปสู่การเรียนรู้มากขึ้น สิ่งที่ติดตัวเด็กมาซึ่งประกอบด้วยวิธีการที่เด็กจะพัฒนาด้านปัญญาและการปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมด้วย พัฒนาการทางความรู้คิดและปัญญาในแต่ละลำดับขั้นตอน มีดังนี้

1. ขั้นการรับรู้สัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensorimotor Intelligence Period) ระยะแรกเกิดถึง 2 ปี ทารกแรกเกิดแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบสิ่งแวดล้อมโดยรีเฟล็กซ์ทางกล้ามเนื้อและประสาทสัมผัสโดยการรับรู้สภาพแวดล้อม ทารกใช้สิ่งที่ติดตัวมา (innate endowment) ในการแสดงออกต่อสิ่งแวดล้อม เมื่ออายุมากขึ้นทารกจะเรียนรู้วิธีอื่นในการปรับตัว ตัวอย่างเช่น กราสป์ รีเฟล็กซ์ (grasp reflex) ในทารกทำให้ทารกสัมผัสสิ่งของต่าง ๆ และทำให้ได้เรียนรู้ลักษณะของสิ่งนั้น ๆ ในการสัมผัสครั้งแรก ๆ เด็กจะมีการรับรู้วัตถุไว้ในใจในรูปของแบบแผนผังความคิด (schema) และต่อมาเมื่อทารกได้สัมผัสวัตถุหลาย ๆ อย่าง เขาก็จะปรับตัวและเรียนรู้ลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ก็ยังเป็นรูปแบบที่สับสนและแยกกันไม่ออก เมื่อทารกเจริญขึ้น แบบแผนผังความคิดหลาย ๆ ชนิดและความสามารถในการแยกตนเองจากสิ่งภายนอกทำให้เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมายได้ การรับรู้และการปรับตัวในสิ่งต่าง ๆ ที่ซับซ้อนมากขึ้นทำให้การเรียนรู้ขยายวงกว้างออกและเกิดการรวบรวมอย่างมีระบบ (systematic organization) ในสิ่งใหม่ ๆ แม้ว่าเด็กจะปรับตัวด้วยพฤติกรรมแบบรูปธรรมที่ตรงไปตรงมาและพฤติกรรมที่ไม่มีความหมายนัก แต่ในปลายขวบที่สองเด็กจะสามารถเข้าใจสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันได้ เช่น รู้จักความถี่ห่าง รับรู้กำหนดเวลา

2. ขั้นการเตรียมตัวและรู้จักคิดเชิงรูปธรรม (Preparation for and Organization of Concrete Operation Period) แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนย่อย คือ

2.1 ขั้นเตรียมตัวในการใช้ความคิด (Preoperational Thought Period) อายุ 2-7 ปี
 ในวัยนี้เด็กจะรับเอาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนจากการใช้ประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อเข้าไปในตน ซึ่งเป็นการเตรียมตัวในการที่จะเปลี่ยนจากการเรียนรู้โดยการกระทำไปสู่การเรียนรู้โดยการรู้จักคิดด้วยความคิด เริ่มมีการเปลี่ยนพฤติกรรมที่มีความหมายน้อยมาเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายมากขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ความหมายหรือสัญลักษณ์ เช่น การใช้ภาษาสื่อความหมาย เป็นต้น

2.2 ขั้นการใช้ความคิดเชิงรูปธรรม (Concrete operation) ซึ่งเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ในขั้นนี้ คือ อายุประมาณ 7-11 ปี เด็กมีพัฒนาการทางความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ ที่ถูกต้อง สมเหตุสมผล สามารถคิดย้อนกลับได้ เข้าใจกฎเกณฑ์ในหลายมิติพร้อมกันได้ จึงทำให้สามารถคิดหาเหตุและผลได้ แก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้ แต่มีข้อจำกัดว่า ความรู้ความเข้าใจและความสามารถทางการคิดเหล่านี้จะต้องสามารถแทนด้วยสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ (อ่านเพิ่มเติมใน หน่วยศึกษานิเทศก์, 2517)

3. ขั้นการใช้ความคิดเชิงนามธรรม (Formal or Abstract Operation) อายุ 11-15 ปี
 พัฒนาการทางความคิดขั้นนี้ เป็นการใช้ความคิดขั้นสูงสุด คนบางกลุ่มอาจไม่พัฒนาถึงขั้นนี้แม้จะมีระดับเชาวน์ปัญญาที่ไม่ต่ำ อาจเกิดจากการขาดการกระตุ้นจากสภาพแวดล้อม หรือมีประสบการณ์ด้านการเรียนรู้ที่น้อย ในบางคนอาจมีพัฒนาการถึงระดับหนึ่งแล้ว แต่ผู้นั้นอาจมีความถนัดหรือความสนใจเบนไปสู่การเรียนรู้ในรูปแบบอื่นก็ได้

ข้อสรุปหลักของพัฒนาการเกี่ยวกับบุคลิกภาพคือ มนุษย์เราจะมีความสุข สุขภาพจิต สุขภาพกายดี มีความหวังในชีวิต มีชีวิตชีวา เมื่อเราสามารถควบคุมวิถีชีวิตของตนเองได้ และมนุษย์จะสามารถควบคุมวิถีชีวิตของตนเองได้ เมื่อพวกเขาสามารถควบคุมตัวเองได้ มี self-mastery คือมนุษย์เรียนรู้ในการที่จะจัดการกับความต้องการของตนเอง อารมณ์ของตนเองมีเหตุผล มีความรอบรู้ รู้เท่าทันคน มีเป้าหมายในชีวิตและบรรลุศักยภาพได้ ทั้งหมดนี้เกิดจากการเรียนรู้ในวัยต่าง ๆ กัน ข้อสำคัญที่สุด พ่อแม่และผู้ใหญ่จะต้องเลี้ยงลูกด้วยความรักที่ถูกต้อง คือให้ความรักความอบอุ่น ให้ลูกเรียนรู้ในการช่วยตัวเอง วางกฎเกณฑ์ให้เหมาะสม ไม่บังคับลูก มีการเจรจาต่อรอง เลี้ยงลูกให้มีความเชื่อมั่นอย่างถูกต้อง ให้รู้จักเคารพสิทธิของตัวเองและของผู้อื่นด้วย สอนให้ลูกตั้งเป้าหมายในชีวิตอย่างเหมาะสม ให้เขาเลือกวิถีชีวิตของตัวเอง ให้เขามีความเชื่อมั่นและช่วยตัวเองได้ ให้ความรักความอบอุ่น ซึ่งมีผลงานวิจัยจำนวนมาก พบว่า การมีความเชื่อว่าตัวเองทำได้คือ มี self-efficacy และมีศูนย์กลางควบคุมพฤติกรรมอยู่ที่ตัวเอง พร้อมกับมีการมองโลกในแง่ดี จะทำให้คนมีความสุข

(อ่านเพิ่มเติมใน นพมาศ อึ้งพระ(ซีรเวคิน),2546) และมนุษย์เราจะสามารถควบคุมวิถีชีวิตตัวเองได้ดีขึ้น เมื่อได้รับการอบรม และการศึกษาที่ดีจากครอบครัว โรงเรียน สังคมและสื่อมวลชน

จากการศึกษาการศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทย ในโรงเรียนรัฐบาลชายและโรงเรียนรัฐบาลหญิง ในจังหวัดพระนคร ของ ประดิษฐ์ วรรณประเวศ (2514) ได้ทำการวิจัยเพื่อเน้นศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทย ในโรงเรียนรัฐบาลชายและโรงเรียนรัฐบาลหญิง สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนคร โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเป็นประจำที่มีอายุระหว่าง 13 ปีบริบูรณ์ ถึง 17 ปี 11 เดือน และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 ในโรงเรียนหญิง 500 คน และโรงเรียนชาย 500 คน โดยใช้แบบสำรวจ 4 ชุด คือ แบบสำรวจบุคลิกภาพทั่วไป แบบสอบถามการยอมรับตนเองและผู้อื่น แบบสอบถามความวิตกกังวลและการแสดงออก และแบบสำรวจความต้องการ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างนี้ต้องทำแบบสำรวจทั้ง 4 ชุด ผลการวิจัยที่ได้พบว่า เด็กวัยรุ่นหญิงที่มีอายุ 13 ปี จะมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้น้อยที่สุด มีความวิตกกังวลและเก็บตัวมากที่สุด ต้องการการยกย่อง และก้าวร้าวมากที่สุด ส่วนเด็กวัยรุ่นชายและหญิงที่มีอายุ 17 ปี จะมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดีที่สุด มีการยอมรับผู้อื่นมากกว่าการยอมรับตนเอง มีความวิตกกังวลและการเก็บตัวน้อยที่สุด มีความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่นและมีการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุด ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริพร ศันษาเศรษฐี (2514) ที่ได้ทำการศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทย ในโรงเรียนราษฎร์สหศึกษา ในจังหวัดพระนคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 13 ปีบริบูรณ์ ถึง 17 ปี 11 เดือน และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 จำนวน 1000 คน แบ่งเป็นช่วงอายุละ 200 คน โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพทั่วไป แบบสอบถามการยอมรับตนเองและผู้อื่น แบบสอบถามความวิตกกังวลและการแสดงออก และแบบสำรวจความต้องการ เป็นเครื่องมือในงานวิจัย โดยผลการวิจัยพบว่าเด็กวัยรุ่นชายและหญิงในช่วงอายุ 17 ปี มีแนวโน้มในการพัฒนาบุคลิกภาพในด้านต่างๆได้ดีที่สุด ซึ่งอาจกล่าวโดยภาพรวมของงานวิจัยทั้ง 2 ชิ้นได้ว่าเด็กนักเรียนที่มีอายุมากขึ้นจะมีการพัฒนาบุคลิกภาพในด้านต่างๆดีขึ้นตามไปด้วย

2.5 แนวความคิดเรื่องการพูดต่อหน้าชุมชน

การพูดในที่ชุมชนหรือการพูดในที่สาธารณะ ได้รับความสนใจมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทุกยุคทุกสมัยจะมีนักพูดที่มีความยิ่งใหญ่ เกรียงไกร นักพูดที่มีชื่อเสียงและคนดีมีความสามารถในการพูดมากมาย อาทิเช่น แอริสโตเติล,เพลโต ,ซีเซโร,ควินติเลียน,เดมอสเทนีส,จิงโจเรส,มิราโบ,วันแดร์เวลต์,เบอร์ค,เซอร์ซิลล์,อับราฮัม ลินคอล์น,แฟรงกลิน รูสเวลต์,จอห์น เอฟ เคนเนดี,

มาร์ติน ลูเธอร์คิง ฯลฯ เป็นต้น บุคคลเหล่านี้ได้วางหลักเกณฑ์และแนวทางในการพูดในที่ชุมชนไว้มากมาย ฉะนั้นการศึกษาศิลปะการพูดในที่ชุมชนจึงเป็นวิชาที่ค่อนข้างเด่น ได้รับความสนใจและเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายมาโดยตลอดทุกยุคทุกสมัยนับตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงปัจจุบัน (วิรัช ลภีรัตนกุล, 2543) โดยผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดสำคัญที่ควรทราบ ได้แก่ ความหมายและความสำคัญของการพูดในที่ชุมชน, ประเภทของการพูดในที่ชุมชน, ปัจจัยแห่งการพูดที่สัมฤทธิ์ผลในทัศนะของอริสโตเติล, บุคลิกภาพของการพูดในที่ชุมชน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ความหมายและความสำคัญของการพูดในที่ชุมชน

การพูดในที่ชุมชนหรือการพูดในที่สาธารณะ (Public Speaking) หมายถึงการติดต่อสื่อสารที่เป็นไปอย่างมีระบบโดยใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยคำพูดและอากัปกิริยาท่าทางเพื่อเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจให้แก่ผู้ฟังหรือเพื่อให้เกิดมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติของผู้อื่น

อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือการสื่อสารที่สำคัญอย่างหนึ่งในสังคมประชาธิปไตย เพราะการพูดในที่ชุมชนเปิดโอกาสให้มนุษย์สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนได้อย่างเสรีและเปิดเผย รวมทั้งช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้โดยการสื่อสารความคิดเห็นกับผู้อื่นรอบข้างตน นอกจากนี้การพูดในที่ชุมชนยังช่วยเสริมสร้างวิชาชีพของบุคคลและมีความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมชุมชนที่มั่นคงอุดมสมบูรณ์สุขอย่างมีอิสระเสรี (นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต, 2544)

ประเภทของการพูดในที่ชุมชน

มีนักวิชาการหลายท่าน ได้แก่ สวนิต ยมาภย์ (2538) สมจิต ชีวปริษา (2540) มาณวิภา ตันตีสุกฤต (2541) วสันต์ พงศ์สุประดิษฐ์ (2545) ได้กล่าวถึง การพูดในที่ชุมชนว่า มีวิธีพูดอยู่ 4 วิธีดังนี้

1) การพูดแบบฉับพลัน (Impromptu speech)

การพูดแบบกะทันหัน โดยผู้พูดไม่รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน สิ่งต่าง ๆ ที่ผู้พูดพูดจึงเกิดขึ้นจากความรู้พิเศษ และประสบการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนทักษะความชำนาญ ไหวพริบ สติปัญญาของผู้พูด ซึ่งบ่อยครั้งบุคคลอาจจะต้องประสบกับการพูดแบบนี้โดยทันที ทันใด เช่น ได้รับเชิญหรือขอร้องให้ขึ้นกล่าวอะไรสักเล็กน้อยโดยที่เรามิได้คาดคิดไว้ก่อน และจำเป็นจะต้องออกไปพูดโดยไม่สามารถปฏิเสธได้ ฉะนั้น ข้อควรคำนึงที่อาจเตรียมไว้ล่วงหน้าคือ การเตรียมคำพูดไว้คร่าว ๆ ในใจ แม้ไม่ได้รับเชิญให้พูดก็ไม่เป็นไร หากได้รับเชิญก็จะได้ไม่ประหม่าตื่นเต็นจนเกินควร เข้าทำนอง “กันไว้ดีกว่าแก้” สำหรับขั้นตอนต่อไป ต้องควบคุมสมาธิให้มั่น สร้างความมั่นใจให้แก่

ตนเอง โดยอาจจะหายใจยาว ๆ ลึก ๆ เป็นการอบอุ่นร่างกาย (Warm up) การพูดควรพยายาม เชื่อมโยงความคิดของเรื่องที่คุณให้สอดคล้องกับความรู้เดิมและประสบการณ์ของเรา จะช่วยให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น และควรจะเลือกเรื่องมีเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงเหมาะกับโอกาสและกาลเทศะ ส่วนการกำหนดเค้าโครงเรื่อง (Outline) ทำให้พอเหมาะพอดีกับเวลา จากนั้นดำเนินการพูดตั้งแต่ต้นจนจบ และควรสรุปทิ้งท้ายไว้ให้ประทับใจผู้ฟัง

2) การพูดแบบท่องจำ (Memorized speech)

การพูดแบบนี้ผู้พูดจะต้องเสียเวลาในการท่องจำมาจนขึ้นใจในข้อมูลทุกอย่าง ละเอียด เมื่อเวลาพูดจะสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว แต่การพูดในลักษณะนี้ หากมีตอนใดจำไม่ได้จะทำให้การพูดนั้นสะดุดลง ก็จะเป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ การพูดแบบนี้มักใช้ในการพูดที่เป็นพิธีการทางศาสนา เช่น การทำพิธีกรรมของศาสนาต่าง ๆ การสวด การบวงสรวง หรือพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ การอ่านทำนองเสนาะ หรือการอ่านบทประพันธ์ บทกวีนิพนธ์ หรือ บทละคร เรื่องสั้นหรือเรื่องเล่า/เล่านิทาน เป็นต้น

3) การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ (Read speech or reading from manuscripts)

เป็นการพูดที่อ่านจากบทที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ส่วนมากจะใช้ในการพูดที่เป็นแบบแผนเป็นทางการหรือเป็นพิธีการในโอกาสต่าง ๆ ที่นิยมปฏิบัติกันในการพูดอย่างเป็นทางการ ในพิธีสำคัญ ๆ ผู้พูดมักเป็นบุคคลสำคัญ อาทิ พระบรมราชาบาท คำปราศรัย สุนทรพจน์ ปาฐกถาพิเศษ การกล่าวรายงาน กล่าวเปิด-ปิดการประชุม สัมมนา การกีฬา อาคาร สถานที่ ส่วนมากจะเป็นการพูดให้โอวาท สดุดี ต้อนรับ ไว้อาลัยที่เป็นทางการ ฯลฯ

4) การพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้า (Extemporaneous speech)

การพูดโดยวิธีนี้ผู้พูดทราบมาก่อนว่าจะต้องพูด จึงมีโอกาสได้เตรียมตัวมาล่วงหน้าอันจึงดีกว่าแบบแรก เป็นวิธีการพูดที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุดและยังถูกต้องตามหลักวิชาทวิทยาหรือหลักวิชาการพูด นักพูดเก่ง ๆ มักนิยมใช้การพูดแบบนี้ เพราะผู้พูดเป็นตัวของตัวเอง พูดออกมาจากความรู้อิงความเข้าใจจริง ทำให้ผู้ฟังเกิดความเลื่อมใสในตัวผู้พูด และยังสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดกับผู้ฟังได้ง่ายเพราะ ไม่ต้องกังวลกับการอ่านหรือท่องจำ ตลอดเวลา เหมือนกับ 2 แบบแรก

ข้อดี คือ การพูดแบบนี้เปิดโอกาสให้ผู้พูดพูดได้อย่างมีความคล่องตัวสูง (flexibility) และสามารถปรับเรื่องที่คุณให้เหมาะสมกับกาลเทศะหรือสภาพการณ์และกลุ่มผู้ฟังได้ทันที ได้หลักฐานอ้างอิงข้อมูลต่าง ๆ พร้อมทั้งมีการยกตัวอย่างประกอบพร้อมมูล ตลอดจนมีโอกาสฝึกพูดล่วงหน้า

จนมั่นใจ ก็สามารถที่จะทำให้การพูดไม่ว่าจะเป็นการพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์หรืออื่นใดประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

ในส่วนของการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบหลายด้าน ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล เช่น โอกาสในการร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรของเด็กแต่ละคนมีความมากน้อยแตกต่างกันไป ซึ่งถ้าเด็กคนใดมีประสบการณ์มากก็อาจจะทำให้สามารถพูดแบบจับพาดได้ดี หรือเด็กคนใดขาดประสบการณ์ก็จะต้องใช้วิธีการพูดแบบท่องจำหรือการพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ นอกจากนี้ปัจจัยที่เกิดจากครอบครัวก็มีส่วนสำคัญ เช่น เด็กที่พ่อแม่มีการส่งเสริม สนับสนุนและคอยผลักดันให้เด็กได้แสดงความสามารถตลอดเวลา ก็อาจจะทำให้เด็กมีกำลังใจและสามารถแสดงออกได้ดี เช่น พ่อแม่อาจจะกระตุ้นให้เด็กมีการเตรียมตัวล่วงหน้าในการพูด ซึ่งนับว่าเป็นการวางรากฐานที่ถูกต้องในการพูดต่อหน้าชุมชนส่งผลให้เด็กประสบความสำเร็จในการพูด และเป็นแรงเสริมทางบวกที่จะช่วยให้เด็กกล้าที่จะแสดงออกต่อไปในอนาคต

ปัจจัยแห่งการพูดที่สัมฤทธิ์ผลในทัศนะของอริสโตเติล

วิรัช ภักธินกุล(2543) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของอริสโตเติลในด้านปัจจัยแห่งการพูดที่สัมฤทธิ์ผล ดังนี้

อริสโตเติล นับว่าเป็นปราชญ์คนแรกที่ได้วางระบบวาทศาสตร์ไว้อย่างละเอียดสมบูรณ์ และได้อธิบายว่า ปัจจัยแห่งการพูดที่สัมฤทธิ์ผลแบ่งออกได้เป็น 3 สิ่ง คือ

1) อีทอส (Ethos) หมายถึง ลักษณะความน่าเชื่อถือของผู้พูด (source credibility) ที่ปรากฏอยู่ในจิตใจของผู้ฟัง Ethos ยังประกอบด้วยสิ่งสำคัญอีก 3 ประการ คือ ความรู้จริงในเรื่องที่พูด (Expertise or Expertness) , คุณธรรมหรือความดีงามในตัวผู้พูด (moral character) และ ความจริงใจและปรารถนาดีต่อผู้ฟัง(sincerity,good will and trustworthiness)

2) พาทอส (Pathos) หมายถึง การที่ผู้พูดจะต้องรู้ถึงสภาพอารมณ์ ทัศนคติ ของผู้ฟังและเลือกสรรเนื้อหาสาระที่พูดให้เหมาะสมกับความสนใจและความต้องการของกลุ่มผู้ฟัง ตลอดจนถึงการศึกษาให้ทราบถึงธรรมชาติแห่งความต้องการของมนุษย์ทั่วไป

3) โลกอส (Logos) หมายถึง การที่ผู้พูดรู้จักใช้เหตุผล (logic) อย่างถูกต้องมาประกอบการพูด รู้จักการประมวลเรื่องที่พูด และการนำเอาข้อเท็จจริงหลักฐานต่าง ๆ มาประกอบการพูดและการพิจารณาหาเหตุผลในเรื่องที่พูด พิงระลึกไว้เสมอว่า การใช้ logosนี้ ผู้พูดจะต้องให้สัมพันธ์สอดคล้องกับความรู้จริงในเรื่องที่พูดด้วย

การมีบุคลิกภาพที่ดีนั้นเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน โดยในหนังสือเกี่ยวกับบุคลิกภาพและการพูดนั้นได้กล่าวไว้เกี่ยวกับคุณสมบัติต่างๆที่นักพูดที่ดีควรมี และสิ่งที่ควรระวังในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ในด้านการพูดและภาษาที่ใช้ ดังนี้ (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2540; จานง วิบูลย์ศรี, 2538; ฌภัทร เทพพรธนะ, 2542 ; สะออบ โปษะกฤษณะ, 2538 ; วิรัช ลภีรัตนกุล, 2543; สายใจ อินทร์พรรษ์ และ ศักดา ปิ่นหนึ่งเพชร, 2537)

1. การกล่าวคำทักทายที่เหมาะสมควรเรียงจากประธานไปถึงผู้ฟัง หรือเรียงลำดับจากผู้ที่มีตำแหน่งสูงที่สุดไปหาผู้ที่มีตำแหน่งต่ำกว่า
2. การใช้สรรพนามแทนตัวผู้พูด หรือการใช้สรรพนามแทนบุคคลที่ 3 ควรเลือกใช้สรรพนามให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
3. การสื่อความหมายของเนื้อหาหรือคำพูด
  - 3.1 ควรพูดโดยใช้คำสุภาพเลือกเนื้อหาและคำพูดที่ใช้ให้เหมาะสม
  - 3.2 หลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ คำซ้ำๆ หรือคำที่ไร้ความหมาย
  - 3.3 เลือกเนื้อหาที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความประทับใจ
  - 3.4 ใช้ถ้อยคำที่สั้นและกระชับ
  - 3.5 ใช้ถ้อยคำที่ง่ายและตรงความหมาย
  - 3.6 ไม่ควรใช้ภาษาต่างประเทศโดยไม่จำเป็น
  - 3.7 หลีกเลี่ยงการพูดในลักษณะที่เป็นภาษาเขียน
4. การกล่าวนำเรื่อง เป็นส่วนที่จะเชื่อมโยงไปสู่เนื้อเรื่อง ดังนั้นควรเลือกส่วนนำเรื่องให้มีความน่าสนใจ กล่าวเป็นแนวคำถาม หรือชวนให้น่าสนใจ การกล่าวคำอธิบายหรือบอกเล่าถึงสาเหตุความสำคัญของเนื้อเรื่อง การยกตัวอย่างหรือการกล่าวนำด้วยสุภาษิต คำกลอนต่างๆ ล้วนเป็นส่วนที่ทำให้เนื้อเรื่องน่าสนใจได้
5. การดำเนินเรื่อง ควรมีการเตรียมความพร้อมมาอย่างดี มีการกะเวลา จัดลำดับเนื้อเรื่องให้เหมาะสม เนื่องจากเนื้อเรื่องเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในการนำเสนอเรื่องต่อหน้าที่ชุมชน
6. การกล่าวบทสรุปหรือคำลงท้าย ควรเป็นการกล่าวในแนวสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟัง ซึ่งใจความต้องมีความสัมพันธ์กับคำนำและเนื้อเรื่องด้วย โดยลักษณะของการลงท้ายนั้น อาจใช้การเรียกข้องเชิญชวน การสร้างอารมณ์ขัน การสรุปความ การให้ข้อคิด การใช้คำคม รวมทั้งการเฉลยคำตอบจากคำนำที่เป็นคำถาม
7. ความถูกต้องและชัดเจนของคำ และการออกเสียงอักขระ เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นปัญหาสำหรับผู้พูดจำนวนมาก ออกเสียง /ร/ /ล/ และเสียงควบกล้ำต่างๆ รวมทั้งความถูกต้องของคำ เป็นสิ่งที่ต้องทำการฝึกฝน

8. ระดับความดังของเสียง ต้องปรับให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สถานที่ จำนวนผู้ฟัง และอุปกรณ์ขยายเสียงต่างๆ รวมทั้งใช้ความดัง-เบาของเสียงให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่พูดด้วย
9. ความเร็วในการพูดขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องที่ทำการพูด ไม่ควรพูดเร็วจนเกินไปเพราะจะทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ และไม่ควรพูดช้าจนเกินไปเพราะจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่าย
10. การใช้ระดับเสียงสูง-ต่ำในการพูดนั้นจะทำให้เรื่องที่คุณเกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยระดับเสียงสูง-ต่ำนั้นต้องสอดคล้องกับจังหวะในการพูดและเนื้อเรื่องที่พูดด้วย
11. การติดคำพูดบางคำ เช่น “ก็” “เออ” “คือ” “แบบ” โดยทั่วไปจะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดเกิดความเบื่อหน่าย หรือไม่สามารถประมวลความคิดที่มีมาพูดให้ต่อเนื่องได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรระวังอย่างมากเพราะจะทำให้การพูดนั้นน่าเบื่อและไม่น่าสนใจ

ลักษณะทั่วไปในการพูด

1. การประเมินกลุ่มผู้ฟังก่อนการพูด โดยผู้พูดจะต้องทราบรายละเอียดโดยคร่าวๆของกลุ่มผู้ฟัง ซึ่งจะช่วยให้คุณพูดสามารถเลือกเนื้อหาที่จะนำมาพูดได้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังได้ดียิ่งขึ้น โดยสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงในกลุ่มผู้ฟัง คือ
  - 1.1 เพศ โดยทั่วไปแล้วเพศชายและเพศหญิงจะมีความสนใจในด้านต่างๆแตกต่างกัน ดังนั้นในการคำนึงถึงเรื่องเพศ ควรเลือกหัวข้อในการพูดให้มีความเหมาะสมกับทั้งสองเพศ
  - 1.2 อายุ วัยเด็กจะมีช่วงความสนใจสั้น ดังนั้นต้องใช้ภาษาสั้นและง่ายในการพูด วัยรุ่นควรพูดเรื่องที่ทันสมัยเหมาะกับเหตุการณ์ในขณะนั้นๆ วัยกลางคนควรพูดเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงหรือการสร้างฐานะ วัยชราควรพูดในลักษณะการให้คำปรึกษาหรือพูดคุยชมเชยชมชื่นไม่ควรใช้ลักษณะการพูดแบบสั่งสอน
  - 1.3 จำนวนผู้ฟัง การทราบถึงจำนวนของผู้ฟังจะช่วยในการเตรียมสื่อประกอบการพูดหรือการสร้างบรรยากาศในการพูดให้เหมาะสมได้
  - 1.4 ระดับการศึกษา ระดับการศึกษามีความสำคัญอย่างมากในการเลือกรื่องและเนื้อหาที่จะทำการพูด เพราะหากเราเลือกใช้ระดับผิดจะทำให้ผู้ฟังเกิดความไม่เข้าใจในเนื้อหาที่เราพูดได้
  - 1.5 ความสนใจ ถ้าผู้พูดทราบถึงความสนใจของผู้ฟังก่อนการพูดจะทำให้สามารถเตรียมเนื้อหาในการพูดได้อย่างไม่น่าเบื่อ หรืออาจหาจุดเชื่อมโยงของเรื่องที่คุณพูดไปสู่เรื่องที่ผู้ฟังสนใจก็จะเป็นการกระตุ้นความสนใจของผู้ฟังได้อีกทางหนึ่ง

- 1.6 ความมุ่งมั่น ผู้ฟังแต่ละคนย่อมมีความมุ่งมั่นในการฟัง เช่น การได้รับแนวคิดใหม่ๆ หรือการได้รับความรู้เพิ่มเติม ดังนั้นผู้พูดต้องพยายามค้นหาสิ่งที่ผู้ฟังต้องการได้รับจากการฟัง และนำเสนอให้ได้มากที่สุด
  - 1.7 ทักษะ ผู้พูดต้องศึกษาทัศนคติของผู้ฟังที่มีต่อทั้งตัวผู้พูดเองและเนื้อหาที่ผู้พูดนำเสนอ เพื่อทำให้บรรยากาศในการนำเสนอเป็นไปด้วยดี ไม่เกิดความตึงเครียดขึ้น
  - 1.8 ขนบธรรมเนียมประเพณี การศึกษาถึงพื้นฐานของขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้ฟังเป็นส่วนสำคัญอย่างมากในการนำเสนอ เพื่อไม่ให้เนื้อเรื่อง หรือถ้อยคำที่นำเสนอขึ้นเกิดความเข้าใจผิดหรือความเข้าใจที่ไม่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง
2. ผู้พูดต้องมีความคล่องตัว มีความกระตือรือร้น สนใจในสิ่งต่างๆรอบตัว รู้จักพิจารณาสถานการณ์และบรรยากาศในการพูด จะทำให้ผู้พูดสามารถเลือกความยาวของเนื้อหาได้เหมาะสมกับผู้ฟัง และสังเกตลักษณะของผู้ฟังว่ามีความสนใจในเนื้อหาหมกน้อยเพียงใด ซึ่งจะเป็นส่วนช่วยให้ผู้พูดสามารถเลือกปรับเนื้อหาและรายละเอียดเพื่อสร้างความน่าสนใจในการพูดได้มากยิ่งขึ้น

ผู้พูดที่ดีควรหลีกเลี่ยงการใช้วาจาที่ไม่เหมาะสม ขจัดคำพูดที่ไม่น่าพูด ไม่น่าฟัง การเว้นวรรคตอน เน้น ย้ำ ที่ผิด ๆ ถูก ๆ ตลกสกปรก คำพูดสองแง่สามง่าม ที่ไวต่อความรู้สึก คำพูดที่เป็นภาษาเขียน ภาษาวิบัติ คำแสดง คำศัพท์เฉพาะทางเทคนิค-วิชาการ ศัพท์เฉพาะกลุ่ม หรือภาษาต่างประเทศที่ใช้เฉพาะกลุ่ม โดยเฉพาะคำในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ควรใช้ให้ถูกต้องตามอักขรวิธีโดยเคร่งครัด มีความรอบคอบในสิ่งที่พูด รู้จักการควบคุมอารมณ์ ความรู้สึกในการพูดของผู้พูด รวมไปถึงการคิดถึงจุดประสงค์ในการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก ไม่ควรพูดด้วยอารมณ์ แต่ควรเน้นให้บรรยากาศต่างๆในการพูดนั้นดำเนินไปด้วยดี

ถึงแม้ว่าบุคลิกภาพการพูดในที่ชุมชนที่ผู้วิจัยได้ยกมาข้างต้นนี้ เป็นมาตรฐานของบุคลิกภาพการพูดที่ดีที่ควรมีในระดับผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัย ได้ใช้เป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กแต่ละคน ตามระดับความสามารถของเด็ก ประกอบกับการพิจารณาพัฒนาการ ของเด็กแต่ละวัยด้วย

การพูดในที่ชุมชน มีลักษณะตลอดจนกลวิธีและศิลปะการพูดที่แตกต่างกันทั้งด้านความสำคัญ โอกาส ความนิยม ตลอดจนทั้งขนบธรรมเนียมประเพณีนิยมและวัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติต่อการพูดจาสื่อสารกันในแต่ละสังคม ทั้งนี้ ในการศึกษาวิชาการพูดในที่ชุมชน จะต้องศึกษาจากหลักเกณฑ์ในเชิงทฤษฎีและการฝึกฝนจากประสบการณ์ตรง จากบรรดานักพูดที่มีชื่อเสียงตั้งแต่สมัยกรีกโบราณจนมาถึงอนุชนรุ่นปัจจุบัน ซึ่งบางหลักเกณฑ์อาจคงอยู่ บางหลักอาจมีการ

ปรับเปลี่ยนประยุกต์ให้เหมาะแก่กาลสมัยรับกับวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีและสถานการณ์ปัจจุบัน
อันสามารถใช้เป็นหลักทฤษฎีมาตรฐานในการสื่อสารยุคโลกาภิวัตน์ที่ข่าวสารไร้พรมแดน

ในปัจจุบัน มีตำราที่เกี่ยวกับการพูดจากเหล่าบรรดา นักวิชาการ อาจารย์และนักพูดต่าง ๆ
ออกมามากมาย ตัวอย่างเช่น สวนิต ชมาภัย และ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2538)
นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2544) สมจิต ชิวปรีชา (2540) มาณวิกา ดันดีสุกฤต (2541) สุเมธ แสงนิมมวล
(2545) วสันต์ พงศ์สุประดิษฐ์ (2545) สมิต สัจฉกร (2547) ฯลฯ ที่สามารถศึกษาถึงทฤษฎีต่าง ๆ ใน
การพูดต่อหน้าชุมชน รวมเทคนิควิธีการพูดที่เป็นประโยชน์และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากแนวคิด ทฤษฎีที่กล่าวมาเกี่ยวกับการพูดในที่ชุมชนนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาถึง
ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนไว้มากมาย แต่โดยส่วนใหญ่จะเป็นความสามารถของผู้ใหญ่
หรือเด็กในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป ส่วนเด็กในวัยประถมจะเป็นการศึกษาถึง “พัฒนาการทางการ
พูด” หรือ “ความสามารถในการพูด” ซึ่งจะเป็นการพูดในชีวิตประจำวันทั่วไปแต่มิใช่ “การพูดในที่
ชุมชน” ดังตัวอย่างการศึกษาวิจัย ต่อไปนี้

สวณา พรพัฒน์กุล (2513) ได้ศึกษาเรื่อง “พัฒนาการทางถ้อยคำของนักเรียนในโรงเรียน
ของสถานเลี้ยงเด็กเปรียบเทียบกับนักเรียนโรงเรียนสามัญระดับประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3”
จำนวน 327 คน โดยใช้แบบทดสอบ 2 ชุด ซึ่งสร้างขึ้นเอง ผลสรุปข้อหนึ่งที่สอดคล้องกันคือ เด็กที่
มีอายุมากกว่าจะมีพัฒนาการทางถ้อยคำดีกว่า ซึ่งเป็นเพราะเด็กอายุมากขึ้นมีความสามารถในการ
รู้จักคำและเข้าใจมากขึ้นนั่นเอง

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2520) ได้ศึกษาถึง “ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น” เพื่อศึกษาสภาพการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาและ
อุปสรรคของการใช้หลักสูตร ประมวลการสอนและเอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาการใช้
ภาษาไทย ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกลุ่มตัวอย่างมีทั้ง หัวหน้าสายภาษาไทย ครู
ภาษาไทย และนักเรียนระดับม.ต้น ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเรียนการสอนทักษะพูด เกิดจากครู
ใช้วิธีการสอนโดยการสาธิตและให้นักเรียนออกมาฝึกปฏิบัติเป็นบางคน ทำให้ไม่ทั่วถึง เนื่องจาก
จำนวนนักเรียนในชั้นมีมากเกินไป นอกจากนี้ครูที่สอนไม่ได้เป็นครูสอนทักษะพูดโดยเฉพาะและ
บางคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับการสอนทักษะพูด

ลม โขย เจริญวงศ์ (2528) ได้วิจัยเรื่อง “การนำเสนอโปรแกรมการจัดกิจกรรมการสอนทักษะพูดในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” ผลการวิจัย พบว่า การฝึกทักษะพูดนั้น ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ครูใช้วิธีกำหนดหัวข้อให้นักเรียนพูดตามใจ ส่วนความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการที่ครูใช้ในการสอนทักษะพูดคือ การเสนอปัญหาให้นักเรียนได้หาที่ตามกฎเกณฑ์ หรือ อภิปราย แหล่งศึกษาเพิ่มเติมในการสอนทักษะพูดของครู คือ หนังสือ เอกสาร วารสารต่าง ๆ ส่วนแหล่งศึกษาเพิ่มเติมของนักเรียนคือ วิทยุและโทรทัศน์

วัชรภรณ์ สอนงคุณ (2533) ได้ศึกษา “ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร” พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยแต่ละทักษะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการพูด ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน การที่ความสามารถในการพูดของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ผู้วิจัยให้ความเห็นว่า อาจมาจากสาเหตุที่ระบบการเรียนการสอนปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็นในรูปของการพูด ไม่ว่าจะเป็นการอภิปราย ได้ว่าที่ การพูดตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้

อัญชลี อภัยปรปักษ์ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาและท่าทางประกอบการพูดภาษาไทยของนักศึกษาสายวิชาคหกรรมศาสตร์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการใช้ถ้อยคำในทางบวกที่นักศึกษาแสดงพฤติกรรมมากที่สุด คือ ใช้คำสรรพนามเหมาะสม ส่วนพฤติกรรมการใช้ถ้อยคำในทางลบที่แสดงพฤติกรรมมากที่สุด คือ การใช้ถ้อยคำไม่มีความหมาย ด้านการออกเสียงถ้อยคำ พฤติกรรมในทางบวกที่นักศึกษาแสดงมากที่สุด คือ ออกเสียง “ล” ถูกต้อง และพฤติกรรมการออกเสียงในทางลบที่นักศึกษาแสดงพฤติกรรมมากที่สุด คือ ออกเสียง “ร” ไม่ถูกต้อง ส่วนพฤติกรรมการใช้เสียงประกอบการพูดภาษาไทย พฤติกรรมการใช้เสียงที่นักศึกษาแสดงมากที่สุด คือ พูดโดยปกติเสียงดังชัดเจน ส่วนพฤติกรรมที่แสดงน้อยที่สุด คือ พูดคล่องแคล่ว และพฤติกรรมการใช้ท่าทางประกอบการพูดภาษาไทย การใช้ท่าทางที่นักศึกษาแสดงพฤติกรรมมากที่สุด คือ การแสดงสีหน้า โดยมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส และการใช้ท่าทางที่นักศึกษาแสดงพฤติกรรมน้อยที่สุด คือ การใช้สายตาที่มองผู้ฟังอย่างเหมาะสม

จากการศึกษาที่ผ่านมาแม้จะมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับ ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชน แต่ก็เป็นการศึกษาในกลุ่มเด็กมัธยม ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในกลุ่มเด็กที่อยู่ในระดับประถมศึกษา และมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดในที่ชุมชน

ของเด็ก จึงต้องทำความเข้าใจปัจจัยต่าง ๆ ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล บทบาทการสื่อสารภายใน ครอบครัว โรงเรียน รวมถึงการเปิดรับสื่อ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็ก จากแนวความคิด ทฤษฎี ที่ได้รวบรวมมาทั้งในเรื่องของ การพูดในที่ชุมชน พัฒนาการทาง ภาษาและลักษณะของเด็กในวัย 6-12 ปี เพื่อที่จะเป็นฐานการศึกษาในหัวข้อ “ปัจจัยแวดล้อมด้าน การสื่อสารที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษา” ซึ่ง ต่อจากนี้ จะเป็นแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.6 แนวคิดเรื่องการสื่อสารเชิงวัจนะในเด็กวัย 6-12 ปี

แนวคิดด้านพัฒนาการในการสื่อสารที่พบในเด็กวัยประถมนั้น ไม่มีระบุอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้ทำการรวบรวมรายละเอียดต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในเด็กวัยประถมไว้ (วันเพ็ญ บุญประกอบ, อัมพล สุอำพัน, นงพงา ลิ้มสุวรรณ, 2538; ผดุง อารยะวิญญู, 2542 ; อัจฉรา ชิว พันธุ์, 2547) ดังนี้

พัฒนาการทางภาษาในเด็ก แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. การรับและเข้าใจภาษา ซึ่งเด็กจะสามารถรับรู้ถึงความหมายของภาษา สามารถเรียนรู้ ถึงความหมาย และทำความเข้าใจในภาษาได้มากขึ้น โดยความสามารถในการเข้าใจ ภาษาและรับรู้ความหมายนั้นจะเริ่มมีพัฒนาการตั้งแต่อายุ 5 ปีขึ้นไป
2. การแสดงออกทางภาษา ประกอบด้วย การออกเสียง การใช้คำศัพท์และการพูดเป็น ประโยค โดยเด็กจะเริ่มเรียนรู้การออกเสียงตั้งแต่อายุ 2 เดือน และเรียนรู้การใช้ คำศัพท์และความหมายของคำศัพท์มากขึ้นเรื่อยๆจนถึงช่วงอายุ 7-8 ปี เด็กปกติจะ สามารถพูดได้ชัดเจนเหมือนผู้ใหญ่

อิทธิพลที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาและการพูด แบ่งออกเป็น 3 ด้านใหญ่ๆ คือ

1. พันธุกรรม (Genetic factors) ในด้านนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการกำหนดลำดับ ขั้นตอนในการพัฒนาภาษา ระดับสติปัญญา รวมไปถึงความผิดปกติทางสรีระที่มีผล ต่ออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง
2. พัฒนาการทางร่างกาย (Physical factors) ด้วยความสามารถในการพัฒนาการที่ แตกต่างกันของเด็กแต่ละคนจะส่งผลถึงการพัฒนาการทางด้านภาษาด้วย หรือความ ผิดปกติของอวัยวะที่ใช้ในการฟังและการออกเสียงที่เกิดขึ้นภายหลัง เช่น การอักเสบ ของหูชั้นกลางเมื่อเกิดซ้ำหลายครั้งจะทำให้เด็กมีพัฒนาการในการพูดช้าลง

3. สิ่งแวดล้อม (The quality of social environment) ปัจจัยด้านอื่นๆที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ซึ่งประกอบด้วย ฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว ขนาดของครอบครัว เด็กแฝด เพศ การกระตุ้นการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ และการพูด 2 ภาษา

แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการสื่อสารเชิงวัจนะในเด็กวัย 6-12 ปีนั้น ต้องมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องภาษาและการสื่อสารในลักษณะต่างๆเป็นส่วนประกอบพื้นฐานที่สำคัญ เพื่อสามารถนำไปประยุกต์และพัฒนาใช้ประกอบการวิเคราะห์ในงานวิจัยได้ต่อไป ผู้ทำการวิจัยจึงได้ทำการรวบรวมเกี่ยวกับทฤษฎี และแนวคิดต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในเชิงวัจนะไว้ ดังนี้

วัจนภาษา และอวัจนภาษา

การจำแนกประเภทของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารนั้น ตามแนวคิดของนักวิชาการโดยทั่วไปแล้วมีการแบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ วัจนภาษา (verbal language) และ อวัจนภาษา (nonverbal language) (จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2540; จำนง วิบูลย์ศรี, 2538; ฌภัทร เทพพรธนะ, 2542; อวยพร พานิช, 2539) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. วัจนภาษา หรือ ภาษาล้อยคำ (Verbal Language) หมายถึง คำพูด เสียงพูด หรือ ตัวอักษร ที่มนุษย์กำหนด และตกลงใช้ร่วมกันในสังคม เพื่อเป็นตัวแทนของสิ่งของ ความนึกคิด และความต้องการต่างๆ ซึ่งเสียงและตัวอักษรเหล่านี้เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นอย่างมีระบบ และมีหลักเกณฑ์ในการนำมาใช้ ดังนั้นคนในสังคมต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจในเสียงและตัวอักษรของแต่ละสังคมที่เหมือนหรือแตกต่างกันไป ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ภาษาพูด หรือภาษาที่ใช้เสียงเป็นเครื่องหมาย และภาษาเขียน หมายถึงภาษาที่ใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องหมาย (กำชัย ทองหล่อ อ้างถึงใน จำนง วิบูลย์ศรี, 2538)
2. อวัจนภาษา หรือ ภาษาไม่ใช้ล้อยคำ (Nonverbal Language) หมายถึง สัญลักษณ์ รหัสต่างๆที่ไม่ใช่ตัวอักษร กิริยาท่าทางต่างๆที่แสดงออกมา และสามารถสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจร่วมกันได้ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ซึ่งในบางครั้งอาจเรียกว่าภาษาท่าทางหรือ ภาษากาย (Body Language)

ในการสื่อสารที่ใช้วัจนภาษา หรืออวัจนภาษาเพียงอย่างเดียวนั้นอาจทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนขึ้น หรือผิดพลาดขึ้นได้ ดังนั้นสื่อสารที่ใช้ทั้งวัจนภาษา และอวัจนภาษานั้น จะเป็นส่วนที่เติมเต็มความหมายของกันและกัน และในขณะเดียวกัน การสื่อสารโดยทั่วไปนั้นล้วนใช้ทั้งวัจนภาษา และ อวัจนภาษาควบคู่กันเสมอ ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้ได้มุ่งเน้นเฉพาะประเด็นเกี่ยวกับการสื่อสารทางวัจนภาษาเท่านั้น (อ่านเพิ่มเติมการสื่อสารเชิงอวัจนะใน อมลิน ศิริสวัสดิ์, 2547)

งานวิจัยเชิงทดลองของ จานง วิบูลย์ศรี (2536) เกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาต่อการคิดในเชิงเหตุผลในเด็กไทยที่ทำการทดลองในเด็กอายุ 5 ปี 6 ปี และ 7 ปี เพื่อทดสอบว่าภาษามีอิทธิพลต่อการคิดในเชิงเหตุผลในเด็กไทยหรือไม่ และเปรียบเทียบทฤษฎีของเปียเจต์ที่มีลักษณะที่สำคัญ คือ ผลของการเรียนรู้และการแก้ปัญหาเรื่องความคงที่ของสสารไม่ได้ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของภาษา แต่จะขึ้นอยู่กับระดับอายุและการฝึกฝนทางภาษาไม่สามารถช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในเรื่องความคงที่ของสสารแต่ปัจจัยเกี่ยวกับเหตุผลที่พัฒนาตามอายุจะเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ กับทฤษฎีของบรูเนอร์ที่เสนอแนวคิดที่ว่าผลของการเรียนรู้เรื่องความคงที่ของสสารขึ้นอยู่กับอิทธิพลของภาษา แต่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางด้านร่างกายและสมอง รวมทั้งภาษาเป็นพื้นฐานสำคัญของการคิดเชิงเหตุผลที่สามารถสอนเด็กได้ตั้งแต่ยังเล็ก โดยทำการเปรียบเทียบว่าทฤษฎีใดสามารถนำมาอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและกระบวนการคิดเชิงเหตุผลของเด็กไทยได้มากกว่ากัน รวมทั้งแสวงหาข้อเท็จจริงใหม่ๆเกี่ยวกับกระบวนการคิดเชิงเหตุผลของเด็กไทย โดยใช้วิธีการจำลองเหตุการณ์การสอนเรื่องราวต่างๆให้แก่เด็กและทำการสอบในสิ่งที่สอนไป เพื่อหาผลสรุปว่าสิ่งที่สอนไปนั้น เด็กสามารถนำมาคิดต่อในเชิงเหตุผลได้หรือไม่ โดยผลการวิจัยสรุปว่า ภาษาที่ผสมผสานกันทั้งวจนภาษาหรือภาษาที่เป็นถ้อยคำและอวจนภาษาหรือภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ(รูปภาพ) นั้นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคิดเชิงเหตุผลของเด็กไทยมากกว่าการใช้วจนภาษาหรือภาษาที่เป็นถ้อยคำเพียงอย่างเดียว ส่วนในด้านการเปรียบเทียบแนวคิดของเปียเจต์และบรูเนอร์นั้นพบว่าแนวคิดของบรูเนอร์ที่กล่าวว่าภาษาจะเป็นเครื่องช่วยให้เด็กสามารถคิดแก้ปัญหาเกี่ยวกับความคงที่ของสสารได้นั้น มีแนวโน้มที่จะสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับกระบวนการคิดเชิงเหตุผลของเด็กไทยได้ใกล้เคียงกว่าของเปียเจต์

ดังข้อสรุปจากผลการวิจัยของ จานง วิบูลย์ศรี (2536) ที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้นว่า ภาษาที่ผสมผสานกันทั้งวจนภาษาหรือภาษาที่เป็นถ้อยคำและอวจนภาษาหรือภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (รูปภาพ) นั้นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคิดเชิงเหตุผลของเด็กไทยมากกว่าการใช้วจนภาษาหรือภาษาที่เป็นถ้อยคำเพียงอย่างเดียว

ส่วนในด้านการสื่อสารในเชิงวจนของเด็กวัย 6-12 ปีนั้น ไม่มีการแบ่งลักษณะ หรือความแตกต่างของการสื่อสารในเชิงวจนในแต่ละช่วงอายุอย่างชัดเจน แต่สามารถแบ่งแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและกล่าวถึงพัฒนาการในช่วงอายุต่างๆได้เป็นหลายหัวข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมและบูรณาการได้ ดังนี้ (Barker, L.L., 2002; Ginsberg, E.H., 1996; Infante, D.A., Rancer, A.S., and Womack, 2003; Whitehurst, G.J., and Vasta, R., 1977)

ในช่วงแรกของการพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กนั้น Barker (2002) ได้กล่าวไว้ว่า ตลอดเวลาการเรียนรู้ของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 6 ปีนั้นจะมีความสามารถในการเรียนรู้หลักของภาษา และภาษาที่ใช้ในการพูดได้อย่างถูกต้องเกือบทั้งหมด แต่ยังไม่มีการบวนการวิจัยที่แน่ชัด ในส่วนนี้ ส่วนการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กนั้นเด็กจะยังสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆได้ และมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่ง Infante (2003) มีแนวคิดที่สอดคล้องกันในเรื่องนี้ โดยกล่าวว่า เราเรียนรู้ความหมายจากประสบการณ์ในชีวิต จากสื่อต่างๆ จากการสนทนากับเพื่อน จากครอบครัว และการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษา และ Ginsberg (1996) ได้กล่าวเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านภาษาโดยอ้างถึงงานวิจัยของ Anglin (1993) ในการทำการศึกษเปรียบเทียบการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ต่างๆในเด็กวัยเรียนเกรด 1 เกรด 3 และเกรด 5 พบว่าในเด็กวัยเรียนที่สูงกว่าจะรู้จักคำศัพท์ต่างๆมากกว่าเด็กวัยเรียนที่อยู่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า โดยเด็กในเกรด 1 และ 3 มีผลต่างของการรู้ความหมายคำศัพท์ 9,000 คำ และเด็กในเกรด 3 และ 5 มีผลต่างของการรู้ความหมายคำศัพท์มากถึง 20,000 คำ ในด้านความเข้าใจในการใช้หลักต่างๆทางภาษา หรือการเชื่อมโยงประโยคของเด็กแต่ละคนนั้นจะแตกต่างกันออกไป โดยในบางคนการเรียนรู้หลักของการใช้ภาษานั้นจะเกิดขึ้นพร้อมๆกับการพูด ส่วนในเด็กบางคนนั้นจะไม่เกิดการเรียนรู้ในการใช้ภาษาจนกระทั่งอายุ 6-7 ปี (Whitehurst, G.J., and Vasta, R., 1977)

ในงานวิจัยของ กาญจนา ไพศาลภานุมาศ ได้ทำการเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี (กาญจนา ไพศาลภานุมาศ, 2529) เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี ที่มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีข้อบกพร่องทางร่างกายที่เป็นอุปสรรคในการพูด ซึ่งทำการวิจัยโดยใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กนักเรียนจำนวน 80 คน พบว่าเมื่อเด็กอายุมากขึ้นจะรู้จักใช้คำขยายที่ใช้ในการขยายความมากขึ้น และรู้จักใช้ประโยคที่มีใจความซับซ้อนมากขึ้น ส่วนในเด็กเล็กนั้นจะใช้คำนามนำหน้าก่อนการพูด หรือก่อนการเริ่มต้นประโยคเป็นส่วนมาก เนื่องจากคำนามเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและมีความยาวไม่มากจึงทำให้สามารถเรียนรู้ได้ง่าย ส่วนการรู้จักใช้ประโยคนั้น เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นจะมีความเข้าใจในการผูกประโยคและเรื่องราวต่างๆที่มีใจความซับซ้อนมากขึ้นได้ยิ่งขึ้น

เพ็ญจันทร์ สุนทรจารย์ (2525) ทำการศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของเด็กชายและหญิง และหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 5-6ปี โดยการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างมาให้ดูภาพที่กำหนดและพูดสิ่งที่เห็นใน

ภาพ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดเป็นประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนนั้นส่วนมากมักประกอบไปด้วยคำ 4 คำที่มีประธาน กริยา และกรรมครบถ้วน และพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศที่สัมพันธ์กับความสามารถในการรู้จักคำและการพูดเป็นประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งผลวิจัยของ เพ็ญจันทร์ สุนทรจารย์ (2525) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริมา ฅ นคร (2537) ที่ทำการศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5ปี 11เดือน ที่ทำการศึกษาคำพูดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5ปี 11เดือนเป็นจำนวน 30 คน โดยการให้แนะนำตัวและพูดคุยเรื่องต่างๆ ซึ่งเด็กที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ไม่มีความผิดปกติในด้านใดๆทั้งสิ้น ผู้วิจัยนั้นได้ทำการบันทึกเทปและนำคำพูดมาทำการวิเคราะห์จำนวนคำพูดที่ใช้และประเภทของคำที่ใช้ ผลการวิจัยพบว่าชนิดของคำที่เด็กในวัยนี้ใช้มากที่สุดคือ คำกริยา รองลงมาคือคำนามและคำนามเหล่านี้จะใช้คำนามในหมวดที่เป็นคนมากที่สุด และเมื่อทำการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำชนิดต่างๆระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายนั้น ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ของการใช้คำทุกประเภท ยกเว้นคำนามที่เด็กชายจะพูดได้มากกว่าเด็กหญิง

การใช้วงจภาษาในการสื่อสารนั้น สามารถแบ่งได้หลายชนิดตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ (อวยพร พานิช, 2539)

1. การใช้วงจภาษาให้ชัดเจนและถูกต้อง หมายความว่า เป็นภาษาที่เข้าใจตรงกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ไม่กำกวม และถูกต้องตามหลักภาษา โดยผู้ส่งสารต้องคำนึงถึง ลักษณะของคำหน้าที่ของคำ ตำแหน่งของคำในประโยค และความหมายของคำที่เลือกใช้ เพื่อให้การสื่อสารไม่สับสน
2. การใช้วงจภาษาให้เหมาะสมกับระดับการสื่อสาร เหมาะสมกับสื่อที่เลือกใช้ เหมาะสมกับงานแต่ละประเภท และเหมาะสมกับผู้รับสาร
3. การเลือกวงจภาษาที่มีพลัง ทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ทันที
4. การเลือกวงจภาษาให้บรรลุเป้าหมายตรงตามที่ต้องการจะสื่อไปยังผู้รับสาร

งานวิจัยในการรวบรวมข้อมูลทางทฤษฎีต่างๆและนำมาทำการทดสอบหาพัฒนาการในด้านภาษาและการรับรู้ของเด็ก ของ นอร์แมน เอลลิวอด (1979) เพื่อหาความสัมพันธ์ของธรรมชาติการรับรู้ด้านภาษาของเด็ก โดยทำการเก็บข้อมูลจากเด็ก อายุ 3ปี 10เดือน ถึงอายุ 8ปี 10เดือน เป็นจำนวน 37 คน โดยให้เด็กได้ทำแบบทดสอบความรู้ที่จัดขึ้น พบว่า การสื่อสารโดยการใช้หลักฐานนั้นไม่มีผลต่อ การรับรู้ และความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ของเด็ก และการรวมกลุ่มของเด็กๆนั้นในเบื้องต้นจะสามารถเปลี่ยนแปลงความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ให้เป็นการรับรู้ได้ ส่วนข้อสรุปในการ

วิจัยพบว่าการรับรู้ในเด็กโตจะมีกระบวนการการรับรู้และการพัฒนาในด้านภาษามากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า แต่การรับรู้ในด้านสัญลักษณ์และรูปทรงนั้นเด็กเล็กจะมีความเข้าใจมากกว่า

น้ำเสียงและการออกเสียง (Vocalics)

น้ำเสียง การออกเสียงอักษร การออกเสียงดั่ง-เบา เป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารที่นอกเหนือจากการใช้คำ วลี และประโยค ที่เป็นส่วนที่งานวิจัยนี้จะนำมาพิจารณา ซึ่งในประเทศไทยยังมีงานวิจัยน้อยมากเกี่ยวกับน้ำเสียงและการออกเสียงในการพูด ในส่วนของน้ำเสียงและการออกเสียงนี้ทฤษฎีและงานวิจัยส่วนมากจะกำหนดให้เป็นในส่วนของ อวัจนภาษา แต่เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่าการเปล่งเสียงออกมานั้นควรจะเป็นส่วนหนึ่งของคำพูดที่สื่อออกมา ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการผนวกส่วนนี้ไว้กับงานวิจัยด้วย

สำหรับผู้ส่งสารนั้น เสียงและการออกเสียงเป็นสิ่งที่แสดงถึง ปฏิกริยาทางอารมณ์ ความสัมพันธ์ ความสนิทสนม แสดงทัศนคติทางสังคม และในบางครั้งใช้เพื่อปรับเปลี่ยนความหมายในตัวประโยคในการสื่อสารด้วย ส่วนในตัวผู้รับสาร โดยทั่วไปแล้วจะเน้นการรับสารที่สื่อความหมายมาจากน้ำเสียงมากกว่าความหมายที่มาจากเนื้อหาในคำพูด โดยสามารถแบ่งลักษณะของน้ำเสียงออกได้เป็นแบบต่างๆ ดังนี้ (Barker, L.L,2002; Judee K., David B., and W.Gill , 1996)

1. ความสูง ต่ำของน้ำเสียง (Pitch) เช่นในผู้หญิงส่วนมากจะมีเสียงสูง แแหลม เล็กกว่าในผู้ชาย ซึ่งลักษณะนี้จะเป็นส่วนช่วยดึงดูดความสนใจในการพูดของผู้พูดได้เป็นอย่างมาก เพราะหากผู้พูดใช้น้ำเสียงระดับเดียว (monotone) จะทำให้การพูดเกิดความน่าเบื่อ และไม่น่าสนใจ
2. ความดังของเสียง (Volume) ในการพูดนี้ต้องคำนึงถึงความดังของเสียงให้เหมาะสมกับสถานที่และจำนวนของผู้ฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ต้องเลือกความดังของเสียงให้เหมาะสมไม่ให้ดูเหมือนเป็นการกระซิบ หรือการตะโกนมากเกินไป ซึ่งในส่วนนี้ควรคำนึงถึงความสูงต่ำของเสียงผู้พูดประกอบการเลือกใช้ความดังของเสียงด้วย
3. ความเร็วในการพูด (Rate) จุดนี้เป็นส่วนที่สำคัญอย่างมากในการพูด เนื่องจากหากผู้พูดใช้ความเร็วในการพูดมากเกินไป จะทำให้ผู้ฟังไม่สามารถจับเนื้อหาสาระหรือประเด็นสำคัญในการพูดได้ แต่ถ้าผู้พูดพูดช้าเกินไป จะทำให้ผู้ฟังหมดความสนใจในการพูดไปได้เช่นเดียวกัน

4. คุณภาพของน้ำเสียง (Quality) ในส่วนนี้เป็นส่วนที่ยากต่อการควบคุมมากที่สุด เพราะธรรมชาติของน้ำเสียงของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกันออกไป ซึ่งคุณภาพของน้ำเสียงที่ดี คือ มีความชัดเจน และง่ายต่อการฟัง

วิรัช ลภีรัตนกุล (2543) ได้กล่าวถึงลักษณะของเสียงพูดที่ดี ไว้ว่า เสียงพูดที่ดีต้องสื่อความหมายไปยังผู้ฟังด้วยความราบรื่นและมีประสิทธิผลซึ่งจะเอื้ออำนวยให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังดำเนินไปได้ด้วยดี ซึ่งควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เสียงพูดที่ดีต้องเป็นเสียงที่มีชีวิตชีวา แจ่มใส ไม่พูดด้วยเสียงอู้อี้ ฟิมพ์
2. เสียงพูดที่ดีจะต้องมีความพอเหมาะมีระดับความเร็วเหมาะสม ไม่พูดเร็วจนเสียงรัว หรือไม่พูดช้าเกินไป
3. เสียงพูดที่ดีต้องไม่ดังหรือแผ่วจนเกินไป
4. เสียงพูดที่ดีจะต้องมีการเน้นที่ควรเน้น คือการใช้เสียงสูงและต่ำตามความเหมาะสม
5. เสียงพูดที่ดีจะต้องพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำไม่ติดสำเนียงจากภาษาอื่น ทั้งคำพูดและสำเนียงพูด
6. เสียงพูดที่ดีจะต้องมีลักษณะเชื่อมั่นในตนเอง คือพูดด้วยอารมณ์มั่นคง ไม่หวาดกลัว เสียงพูดที่ดีจะต้องมีลักษณะคล้ายการสนทนา เป็นกันเอง

ทักษะการสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับการคิด

การสื่อสารนั้นเป็นช่องทางหนึ่งซึ่งสามารถแสดงออกได้ถึงพัฒนาการทางด้านความคิดทั้งในวัยเด็กและผู้ใหญ่ ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงวัจนะนั้น จึงต้องทำการศึกษาถึงกระบวนการคิด และลำดับความคิดในการสื่อสารด้วย

ทักษะการคิดออกป็น 3 ประเภท คือ ทักษะการคิดพื้นฐาน ทักษะการคิดที่เป็นแกน และทักษะการคิดขั้นสูง (สิรินธร วิทยะสิรินันท์ อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี และคณะ, 2544) ซึ่งทักษะที่ใช้ในการสื่อสารนั้น จัดอยู่ใน ทักษะการคิดพื้นฐาน ที่ประกอบด้วยทักษะย่อย ดังนี้

1. ความชัดเจนในการถ่ายทอดความคิด
2. ความครบถ้วนของเนื้อหา
3. การจัดลำดับความคิดได้อย่างต่อเนื่อง และสอดคล้อง
4. การนำเสนอให้ตรงตามวัตถุประสงค์
5. การเรียบเรียงความคิดและถ่ายทอดเป็นคำพูด
6. การใช้เทคนิคประกอบการพูด เช่น น้ำเสียง จังหวะ
7. การนำเสนอความคิดให้เหมาะสมและตอบสนองความต้องการของผู้ฟัง

2.7 แนวคิดเรื่องปัญหาและแนวทางในการพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะ

ในการพูดต่อหน้าชุมชน หรือการพูดโดยทั่วไปแล้ว ย่อมมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้เสมอไม่ว่าจะเป็นนักพูดที่มีความชำนาญมากหรือน้อย ซึ่งตามแนวคิดของ จานง วิบูลย์ศรี (2538) ได้รวบรวม และแบ่งปัญหาและแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการพูด เพื่อให้สามารถมองเห็นภาพรวมของปัญหาได้อย่างเป็นระบบ โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. ปัญหาจากตัวผู้พูด

1.1 ความประหม่าที่อาจเกิดขึ้นจากการขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งส่งผลให้เกิดความกลัว ไม่ว่าจะเป็นความกลัวผู้ฟังจะไม่สนใจหรือไม่เข้าใจในเนื้อหาที่จะพูด กลัวว่าผู้ฟังจะมีความรู้มากกว่าตนเอง หรือกลัวตัวเอง คือกลัวว่าตัวเองจะพูดผิด พูดไม่ดี

วิธีการแก้ไขปัญหา

- ต้องเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการพูด เตรียมเนื้อหาและรายละเอียดที่ใช้ในการพูด
- เอาใจใส่แน่วแน่เฉพาะในสิ่งที่พูด
- เลือกเนื้อเรื่องที่จะนำมาพูดให้มีความทันสมัย หมั่นศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่างๆที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในเรื่องที่จะพูดได้
- พูดด้วยอารมณ์และความรู้สึกที่อยากจะทำ
- หมั่นฝึกฝนการพูด โดยในส่วนนี้จะทำให้เกิดความเคยชินและลดความกลัวลงได้

1.2 น้ำเสียง ปัญหานี้มักเกิดขึ้นอย่างเห็นได้เด่นชัดกับนักพูดใหม่ๆ โดยน้ำเสียงในการพูดจะมีลักษณะดังนี้

- การใช้น้ำเสียงระดับเดียวกันตลอดการพูด (Monotone)
- การพูดเร็วเกินไป หรือช้าเกินไป
- การใช้เสียงดัง หรือเบาจนเกินไป
- การใช้เสียงตัว /ร/ /ล/ ไม่ชัดเจน หรือไม่ถูกต้อง
- การใช้คำว่า “เออ” “อ้อ” “คือ” “แบบ” “แบบว่า”

วิธีการแก้ไขปัญหา

- ฝึกการออกเสียงคำต่างๆที่มีตัว /ร/ /ล/ ให้ชัดเจน
- ฝึกพูดใส่เทป หรือบันทึกวีดิทัศน์เอาไว้เพื่อฉายดูลักษณะการพูดและข้อผิดพลาดของตนเองเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข
- ออกเสียงพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่คัดเสียงหรือลอกเลียนเสียงผู้อื่นในการพูด

- 1.3 การใช้ภาษา การเลือกใช้ภาษาในการพูดนั้นมักเกิดปัญหาขึ้นได้หลายลักษณะ เช่น ใช้ภาษาไม่มีความกระชับ ใช้คำไม่ตรงความหมายหรือมีความหมายกำกวม ใช้คำแสดงมากเกินไป หรือใช้คำในภาษาต่างประเทศโดยไม่จำเป็น

วิธีการแก้ไขปัญหา ศึกษาการใช้ภาษาในระดับต่างๆให้เหมาะสมกับผู้ฟังแต่ละกลุ่ม หรือสังเกตการพูดของนักพูดที่มีชื่อเสียง ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับลักษณะการพูดของตนเองเพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข

- 1.4 การพูดไม่เป็นธรรมชาติ คือมักอ่านจากต้นฉบับ หรือพูดตามความจำของตนเอง มากกว่าการพูดจากความเข้าใจ ทำให้การพูดน่าเบื่อหรืออาจเกิดความตะกุกตะกักไม่ราบรื่น

วิธีการแก้ไขปัญหา

- ทำความเข้าใจในเรื่องที่พูด จับเนื้อหาสาระที่สำคัญในสิ่งที่พูดให้ได้
- เตรียมโครงเรื่องคร่าวๆก่อนการพูด จดเฉพาะหัวข้อที่สำคัญ หลีกเลี่ยงการอ่านจากเนื้อหาที่จด ยกเว้นส่วนที่สำคัญเช่น ใช้ในการเป็นหลักฐานอ้างอิง หรือตัวเลขที่เป็นค่าทางสถิติ
- ประยุกต์ลักษณะของนักพูดที่ดีเพื่อประบให้เข้ากับบุคลิกของตนก่อนนำมาใช้

2. ปัญหาจากเนื้อหาสาระที่นำมาพูด

- 2.1 การเลือกเรื่องที่จะพูด โดยทั่วไปแล้วการเลือกเนื้อหาที่จะนำมาพูดนั้นควรจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ มีความทันสมัย หรือเป็นหัวข้อที่มีความนิยมในช่วงเวลานั้นๆ

วิธีการแก้ไขปัญหา

- เลือกเรื่องที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจมากขึ้น
- เลือกเรื่องที่ตนเองมีความรู้และสนใจเพราะจะสร้างความมั่นใจในการพูดมากขึ้น

- 2.2 การจัดลำดับเนื้อหา การพูดที่ไม่สัมฤทธิ์ผลเกิดจากลักษณะเนื้อหาที่วกวน ไม่มีระบบ หรือการจัดลำดับเนื้อหาสับสน

วิธีการแก้ไขปัญหา

- จัดลำดับเนื้อหาที่ใช้ในการพูดให้เหมาะสม (แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ บทนำ เนื้อหา และบทสรุป) อาจใช้วิธีการฝึกเขียนก่อนเพื่อให้เกิดความชำนาญ
- ฝึกพูดใส่เทป หรือบันทึกวีดิทัศน์เอาไว้เพื่อฉายดูลักษณะการพูดและข้อผิดพลาดของตนเองเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.3 เนื้อหายากและไม่ชัดเจน โดยอาจเกิดขึ้นจากความไม่สันทัดของผู้พูดเอง ทำให้ในเรื่องที่จะพูดเกิดความซับซ้อน เข้าใจยาก

วิธีการแก้ไขปัญหา

- ศึกษาเนื้อหาเรื่องที่จะนำมาพูดอย่างละเอียด
- เตรียมเอกสารประกอบการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจมากขึ้น

3. ปัญหาจากผู้ฟัง ถึงแม้ว่าสาเหตุของปัญหาบางประการจะเกิดจากการไม่ให้เกียรติผู้พูดของผู้ฟัง เช่น ผู้ฟัง ไม่สนใจฟัง นั่งหลับ นั่งคุยกันเอง เป็นต้น แต่การแก้ไขปัญหานั้นย่อมต้องเริ่มจากตัวผู้พูดก่อน

วิธีการแก้ไขปัญหา

- วิเคราะห์ผู้ฟังก่อนการพูด โดยเลือกเนื้อหาสาระตามความสนใจของผู้ฟัง
- ใช้สื่อที่น่าสนใจและมีความทันสมัยประกอบการพูด
- พูดในลักษณะที่เป็นการสนทนากับผู้ฟังมากกว่าการบรรยาย
- ดึงผู้ฟังให้เข้ามามีส่วนร่วมตามสมควร เช่น การเรียกถามความคิดเห็น

4. ปัญหาจากสื่อหรือช่องทางที่นำสารไปสู่ผู้ฟัง ปัญหานี้อาจเกิดได้เนื่องจากเสียงรบกวนต่างๆระหว่างการพูด หรือความขัดข้องของอุปกรณ์ขยายเสียงต่างๆ

วิธีการแก้ไขปัญหา

- จัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆล่วงหน้าก่อนการพูด
- อาจใช้เป็นจุดหักเหในการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง เช่น การแทรกอารมณ์ขัน

จงพัฒนา รุมาคม ได้กล่าวถึงปัญหาในด้านการสื่อสารที่พบในเด็กวัยประถมหรือความผิดปกติที่เกิดขึ้นในการสื่อสาร (จงพัฒนา รุมาคม อ้างถึงใน วันฉวี บุญประกอบ, อัมพล สุอำพัน, นงพงา ลิ้มสุวรรณ, 2538;) ดังนี้

1. การพูดผิดปกติ (Speech disorder) สาเหตุของการพูดผิดปกตินี้มีหลายประการ เช่น ความผิดปกติทางพันธุกรรม หรือความบกพร่องทางพัฒนาการด้านอื่นๆ ซึ่งลักษณะที่พบได้บ่อยที่สุดในความผิดปกตินี้ คือ

1.1 การพูดไม่ชัด ซึ่งเกิดจากโครงสร้างของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดหรือการฟังผิดปกติ การทำงานของอวัยวะที่ใช้ฟังหรือพูด ผิดปกติ หรือการเรียนรู้การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง แนวทางในการแก้ไขปัญหที่เกิดจากความผิดปกติในด้านนี้ คือ การแก้ไขโครงสร้างของอวัยวะที่ใช้ในการพูดที่ผิดปกติ เช่น การผ่าตัด ฯลฯ หรือขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้าน speech-language pathologist

- 1.2 เสียงผิดปกติ ที่มีลักษณะของความผิดปกติแตกต่างกันไป เช่น ความดังของเสียงที่ดังหรือเบาเกินไป ระดับเสียงที่ผิดปกติ เช่นเสียงสูง ต่ำ หรือเสียงแตก คุณภาพของเสียง เช่นเสียงแหบ โดยอาจมีสาเหตุมาจาก ความผิดปกติของโครงสร้างในช่องปากหรือช่องจมูก การได้ยินเสียงผิดปกติ หรือการใช้เสียงที่ไม่ถูกต้อง แนวทางการแก้ไข ปัญหาที่เกิดจากความผิดปกติในด้านนี้ คือ การแก้ไขโครงสร้างของอวัยวะที่ใช้ในการพูดที่ผิดปกติ เช่น การผ่าตัด ฯลฯ หรือขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้าน speech-language pathologist
- 1.3 จังหวะในการพูดผิดปกติ คือ การพูดติดอ่างซึ่งเกิดจากปัจจัยทางพันธุกรรม หรือการพูดเร็วรัว แนวทางการแก้ไข คือ เน้นกิจกรรมที่สร้างเสริมทักษะทางด้านภาษาให้แก่เด็ก
2. พัฒนาการทางภาษาช้ากว่าวัย (Language delay) เกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น ประสาทหูพิการ เด็กปัญญาอ่อน การเลี้ยงดูไม่เหมาะสมและขาดการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อม ฯลฯ แนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากความผิดปกติในด้านนี้ คือ พบแพทย์และผู้เชี่ยวชาญระบบ หู ตา คอ จมูก ในเด็ก หรือเน้นกิจกรรมที่สร้างเสริมทักษะทางด้านภาษาให้แก่เด็ก
3. ภาษาผิดปกติ (Language disorder)
  - 1.1 ปัญหาในด้านการเลือกใช้คำศัพท์และการเรียบเรียงคำพูดในประโยค หรือไม่มีความเข้าใจในบทสนทนา ซึ่งจะทำให้ลักษณะการพูดของเด็กกววนหรือพูดคนละเรื่องกับบทสนทนา เรียบเรียงไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ในบางครั้งเด็กอาจหลีกเลี่ยงการพูดคุยตอบคำถาม หรือตอบคำถามได้ไม่สมบูรณ์
  - 1.2 ความบกพร่องในการเข้าใจภาษาซึ่งมักพบควบคู่กันกับเด็กที่มีปัญหาในด้านการเรียบเรียงคำพูด
 แนวทางการแก้ไขปัญหาในการใช้ภาษาที่ผิดของเด็กนั้นทำได้โดยการสอนการพูด เน้นให้เด็กเรียนรู้ภาษาให้มากที่สุด สอนความเข้าใจในการใช้ภาษา สอนคำศัพท์ให้แก่เด็ก รวมทั้งให้คำแนะนำแก่ครอบครัวในการเลี้ยงดูและช่วยพัฒนาทักษะการพูดของเด็ก
 การศึกษาวิจัยในด้านบุคลิกภาพในการพูดของเด็กไทยในวัยประถมยังมีน้อยมาก การศึกษาส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การวิจัยเด็กอายุ 0-5 ปี หรือเป็นทั่วไปเกี่ยวกับบุคลิกภาพ และภาษา โดยมิได้เจาะจงกรณีศึกษาในเด็กวัยประถมศึกษา หรืออายุ 6-12 ปี ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการพูดของเด็กนั้นก็มิได้เน้นไปในจุดที่เป็นการพูดต่อหน้าทีุ่ชุมชน ดังนั้นผู้วิจัยจึงวางกรอบแนวทางการศึกษาบุคลิกภาพในการพูดเชิงวัจนภาษาในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กวัยประถมศึกษา หรือเด็กอายุ 6-12 ปี จากกรอบแนวคิด ทฤษฎีทางวาทยวิทยา

ในบทต่อไปจะเป็นการนำเสนอระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสื่อสารเชิงวัฒนธรรมในการพูดต่อหน้าชุมชนนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ดังต่อไปนี้

3.1 รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยในเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยอาศัยแบบประเมินบุคลิกภาพการพูด แบบสังเกตบุคลิกภาพการพูด แบบสอบถามก่อนและหลังการพูด และแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการพูด โดยทำการเก็บข้อมูลเพื่อค้นหาลักษณะทั่วไป ปัญหา และแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยในวัย 6-12 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย เด็กไทยอายุ 6-12 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 กลุ่มผู้ฟังทั่วไป และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการพูด

กลุ่มตัวอย่างจากประชากรแต่ละกลุ่มประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มแบบสมัครใจ (Volunteer Sample) ดังนี้

1. กลุ่มเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ได้จากการรับสมัคร โดยให้ผู้ปกครองที่มีความสนใจส่งเด็กเข้าร่วมโครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดของเด็กจำนวน 150 คน มาเข้ารับการทดสอบบุคลิกภาพการพูดขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้ การคำนวณค่าของจำนวนกลุ่มตัวอย่างคำนวณจากกลุ่มประชากร คือ เด็กไทยอายุ 6-12 ปี ที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาจำนวน 4,569,262 คน (สถิติจากการสำรวจของคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546 ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2546) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และค่าความผิดพลาด 10% จะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 97 คน ดังสูตรการคำนวณต่อไปนี้

สูตร การกำหนดขนาดตัวอย่างประชากรในกรณีที่มีประชากรจำนวนมาก (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2546: 120-121)

$$n = \frac{1}{\left(\frac{4e^2}{Z^2} \right) + \left(\frac{1}{N} \right)}$$
$$= 96.04$$

- n แทนจำนวนหรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
- N แทนจำนวนประชากรทั้งหมด ในงานวิจัยนี้มีค่า 4,569,262
- e แทนค่าความคลาดเคลื่อนที่กำหนดขึ้น ในงานวิจัยนี้มีค่า 0.10
- Z แทนค่าที่ได้จากการเปิดตารางสถิติ Z โดยใช้ค่าจากพื้นที่ $\alpha/2$ ซึ่งได้จากค่าระดับความเชื่อมั่น $(1-\alpha)$ ที่กำหนดขึ้นมา โดยในงานวิจัยนี้คำนวณที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นค่า $\alpha = 1-0.95 = 0.05$ และค่า $\alpha/2 = 0.025$ เมื่อนำไปเปิดตารางจะได้ค่า $Z=1.96$

การรับสมัครเด็กเข้าโครงการ 150 คน มีผู้สมัครจริงทั้งสิ้น 156 คน ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนำร่องจำนวน 44 คน และในการศึกษาจริง 112 คน

2. กลุ่มผู้ฟังและผู้ประเมิน ได้แก่ กลุ่มผู้ฟังที่สมัครใจร่วมฟังการพูดของเด็กในโครงการจำนวน 156 คน และเพื่อให้ผลการประเมินสามารถคำนวณทางสถิติได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยได้รับสมัครอาสาสมัครเข้าร่วมเป็นผู้ฟังจำนวนอย่างต่ำ 30 คน และมีผู้ให้ความร่วมมือเป็นอาสาสมัครในการทดสอบบุคลิกภาพการพูดของเด็กในครั้งนี้จำนวน 31 คน

3. ผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์สาขาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการพูด

เพื่อให้ได้ข้อมูลที่จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาการพูดของเด็ก ผู้วิจัยได้เชิญผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลครั้งนี้ จำนวน 10 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญมาจากสาขาต่างๆ ดังนี้ จิตเวชเด็ก นักร้องรบบำบัด อาจารย์สอนวิชาภาษาไทยเด็กวัยประถม อาจารย์สอนดนตรีและขับร้องเด็กวัยประถม และ Voice Training (ดูภาคผนวก จ)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้มี 4 ชุด คือ แบบประเมินบุคลิกภาพการพูด แบบสอบถามก่อนและหลังการพูด แบบสังเกตบุคลิกภาพการพูด และแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการพูด เพื่อใช้ในการตอบปัญหาวิจัยต่างๆ ดังนี้

3.3.1 เพื่อตอบปัญหาวิจัยข้อที่ 1 ลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี และปัญหาวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาบุคลิกภาพการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม 3 ชุด คือ

ก. แบบสอบถามก่อนการพูด (Pre-Test) และหลังการพูด (Post-Test) สำหรับเด็ก

ก่อนการทดสอบบุคลิกภาพ ผู้วิจัยได้ขอให้เด็กตอบแบบสอบถามก่อนการทดสอบการพูดต่อหน้าชุมชน (ดูภาคผนวก ข ประกอบ) เพื่อเก็บข้อมูล ดังนี้

- ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน
- ประสบการณ์ในการพูดต่อหน้าชุมชน
- ทักษะพื้นฐานในการพูดต่อหน้าชุมชน
- ความรู้สึกในการพูดต่อหน้าชุมชน
- ความรู้สึกในการร่วมกิจกรรม

หลังการทดสอบบุคลิกภาพ ผู้วิจัยได้ขอให้เด็กตอบแบบสอบถามหลังการทดสอบการพูดต่อหน้าชุมชน (ดูภาคผนวก ข ประกอบ) เพื่อเก็บข้อมูล ดังนี้

- ความรู้สึกในการพูดต่อหน้าชุมชน
- ประเมินค่าการพูดของตนเอง
- การรู้ความหมายของคำว่า “บุคลิกภาพการพูด”
- ความรู้สึกในการร่วมกิจกรรม

ข. แบบประเมินบุคลิกภาพการพูดของเด็ก

ในช่วงของการทดสอบ ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้ฟังประเมินบุคลิกภาพการพูดเชิงวิจักษณ์ภาษาของเด็ก ใน 13 ประเด็น (ดูภาคผนวก ก ประกอบ) ดังนี้

- ความดังของเสียง
- ระดับเสียงเหมาะสม
- ความถูกต้อง ชัดเจนในการออกเสียงพูด
- การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)
- พูดได้คล่อง ไม่ติดขัด
- ลักษณะ โทนเสียง
- ลักษณะน้ำเสียง
- จังหวะในการพูด
- การทักทาย
- การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูด
- การลำดับความคิดในการนำเสนอ
- ความสามารถในการทำให้ผู้ฟังเข้าใจ และเกิดอารมณ์ร่วมในการพูด
- การกล่าวสรุปปิดท้ายในการพูด

ค. แบบสังเกตบุคลิกภาพการพูดของเด็ก

เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากการประเมินของผู้ประเมินทั้ง 31 คน ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการเล่าเรื่องและการตอบคำถามของเด็กในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยอาศัยแบบสังเกตเพื่อเก็บข้อมูล (ดูภาคผนวก ค ประกอบ) ดังนี้

- ความรู้สึกในการพูดต่อหน้าชุมชน
- ประเมินค่าการพูดของตนเอง
- การรู้ความหมายของคำว่า “บุคลิกภาพการพูด”
- ความรู้สึกในการร่วมกิจกรรม

3.3.2 เพื่อตอบปัญหาวิจัยข้อที่ 3 แนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ผู้ประเมินได้ใช้แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสอบถามสาเหตุของปัญหาและแนวทางในการแก้ไข พัฒนาปัญหาที่เกิดขึ้น (ดูภาคผนวก ง) ดังนี้

- ปัญหาการใช้เสียงเบา หรือ เสียงดัง เกินไป
- ปัญหาการพูดเสียงต่ำ หรือ เสียงสูง แแหลม
- ปัญหาเสียงพูดแหบแห้ง
- ปัญหาการพูดไม่ชัด
- ปัญหาการ พูดติดขัด พูดไม่เต็มเสียง ไม่เต็มปากเต็มคำ
- ปัญหาการพูดเสียงออกจมูก การพูดเสียงในลำคอ เสียงพูดอู้อี้ จังจ่า
- ปัญหาการพูดห้วน ไม่มีหางเสียง ก้าวร้าว รุนแรง พูดจาเสียงแข็ง
- ปัญหาการพูดซ้ำ พูดเร็ว พูดเนิบๆ พูดยานคาง ลากเสียง
- ปัญหาการลำดับความคิด / กระบวนการคิดไม่ต่อเนื่อง ไม่ถูกต้อง
- การไม่ใส่ใจอารมณ์ในการเล่าเรื่อง การพูดเหมือนท่องจำ
- ปัญหาการใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) ไม่ถูกต้อง

3.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อทดสอบความเที่ยงและความตรงของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาบุคลิกภาพในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยในวัยประถมศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการทำการวิจัย และมีความตรงประเด็นของงานวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบเครื่องมือ ดังนี้

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามก่อนการพูด (Pre-Test) หลังการพูด (Post-Test) สำหรับเด็ก และแบบสังเกตบุคลิกภาพการพูดของเด็ก นำไปทดสอบใช้กับกลุ่มตัวอย่างนำร่อง จำนวน 44 คน

เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และให้แน่ใจว่าสามารถให้ข้อมูลตามที่ต้องการ ก่อนที่จะนำไปใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 112 คน

สำหรับแบบประเมินบุคลิกภาพการพูดของเด็กนั้น เนื่องจากแบบประเมินนี้เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำแบบประเมินนี้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษา ก่อนจะนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนำร่องจำนวน 44 คน เพื่อทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น Alpha Coefficient ของ Cronbach ซึ่งผลจากการทดสอบด้วยโปรแกรม SPSS for Windows ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ 0.94 และมีค่าของความเชื่อมั่นในเกณฑ์ต่างๆในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 3.4.1 ตารางแสดงค่า Alpha Coefficient ของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กวัยประถม 13 ด้าน

ลำดับที่	เกณฑ์การประเมินการพูดเชิงวัจนภาษา	ค่า Alpha Coefficient
1	ความดังของเสียง	0.9523
2	ระดับเสียง	0.9170
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	0.9504
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	0.9554
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	0.9439
6	การใช้โทนเสียง	0.9473
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	0.9211
8	จังหวะในการพูด	0.9131
9	การกล่าวทักทาย	0.9253
10	การกล่าวนำเรื่อง	0.9379
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	0.9453
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	0.9413
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	0.9441

*($\alpha=0.05$)

หมายเหตุ α หมายถึง ระดับ นัยสำคัญ (Level of Significance)

สำหรับแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ที่ประกอบด้วยข้อคำถามซึ่งได้รวบรวมจากปัญหาที่พบในการศึกษา ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถามในการสัมภาษณ์ก่อนการนำไปสัมภาษณ์จริงกับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 10 ท่าน

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุด โครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดของเด็ก ซึ่งโครงการนี้ได้ทำการเปิดรับสมัครเด็กมาเข้าร่วมโครงการ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินกิจกรรมต่างๆเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังนี้

1. คณะผู้วิจัยดำเนินการประชาสัมพันธ์โครงการทดสอบบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็ก อายุ 6 – 12 ปี โดยรับสมัครเด็กที่สนใจเข้าร่วมโครงการ เป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การทดสอบนำร่อง เป็นการประชาสัมพันธ์ภายในหมู่คณะครู นิสิต ผู้รู้จักคุ้นเคย เพื่อหาเด็กและผู้ปกครองที่สนใจเข้าร่วมโครงการทดสอบนำร่อง 44 คน เพื่อดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายตามข้อที่ 1-3 และ ระยะที่ 2 การทดสอบจริง เป็นการประชาสัมพันธ์ภายนอกผ่านสื่อต่างๆทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และเว็บไซต์ที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กและผู้ปกครองที่มีบุตรหลาน ในวัย 6 – 12 ปี จำนวน 112 คน เพื่อเชิญชวนเด็กและ/หรือ ผู้ปกครองที่สนใจพาเด็กเข้ารับการทดสอบบุคลิกภาพในการพูดต่อหน้าชุมชน

2. ในวันที่มีการดำเนินกิจกรรม คณะผู้วิจัยเชิญผู้ปกครองและเด็กเข้าห้องประชุมเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม จากนั้นแยกผู้ปกครองออกจากห้องประชุมเพื่อทำการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กในวัย 6 – 12 ปี หลังจากตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว จึงเชิญผู้ปกครองชมการพูดของเด็กผ่านทางกล้องโทรทัศน์วงจรปิด

3. ในขณะที่ผู้ปกครองตอบแบบสอบถามอยู่ที่ห้องประชุม ทีมวิจัยจะทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่จะเข้ารับการทดสอบ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการทดสอบ โดยเริ่มทำกิจกรรมเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเด็ก แจกแบบสอบถามก่อนการทดสอบ (Pre-Test) เพื่อทำการเก็บข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลของเด็ก จากนั้นให้เด็กเลือกอ่านนิทานจากหนังสือที่จัดเตรียมไว้ให้เพื่อเป็นการเตรียมข้อมูลด้านเนื้อหาสาระ รับประทานอาหารว่าง แล้วจึงพาเด็กที่พร้อมไปห้องทดสอบ

4. ในส่วนของห้องทดสอบ จะมีกลุ่มผู้ฟังจำนวนทั้งสิ้น 31 คน ร่วมประเมินผลการพูด โดยใช้แบบประเมิน พร้อมทั้งตัวผู้วิจัยเองที่ใช้แบบสังเกตเพื่อเก็บข้อมูลการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กเพิ่มเติม

5. หลังจากเด็กแต่ละคนทำการทดสอบการพูดเสร็จแล้ว ทีมผู้วิจัยจะพาเด็กมาที่ห้องประชุมที่ทำกิจกรรมในครั้งแรก เพื่อให้ตอบแบบสอบถามหลังการทดสอบ (Post-Test)

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามนำวิจัย โดยแบ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ แยกตามปัญหานำวิจัย ดังนี้

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 1 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้โปรแกรม SPSS for windows และแปลผลเพื่อหาค่าทางสถิติ (อ่านศิริชัย พงษ์วิชัย, 2546) ดังต่อไปนี้

1. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistic) โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และหาค่าร้อยละ (Percentage) จำแนกตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตลอดจนหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายลักษณะทางประชากรศาสตร์และลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะของกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อตอบวัตถุประสงค์และคำถามนำวิจัย คือ สมมติฐานที่ 1 ลักษณะบุคลิกภาพการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนทั้ง 13 ด้านของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีจัดอยู่ในเกณฑ์พอใช้ หรือ ควรปรับปรุง

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistic) และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่ออธิบายถึงปัญหา และจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่พบปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยประถม และศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง การแสดงออกของเด็ก รวมไปถึงนักจิตวิทยาเด็กเพื่อทำการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น และนำคำตอบที่ได้ มาประมวล จัดกลุ่ม เพื่อหาสาเหตุของปัญหาต่างๆ แนวทางในการพัฒนาและแก้ไขปัญหา ของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กวัย 6-12 ปี

นอกจากการวิเคราะห์ตามปัญหานำวิจัยข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังมีความสนใจในการศึกษาความแตกต่างของปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ดังนี้

สมมติฐานที่ 2 ความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนด้านต่างๆในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 เด็กที่มีอายุต่างกัน จะมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนด้านต่างๆแตกต่างกัน

- สมมติฐานที่ 4 เด็กที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน จะมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดคุยต่อหน้าชุมชนด้านต่างๆแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อการพูดคุยต่อหน้าชุมชนไม่เหมือนกัน จะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 6 ความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดคุยต่อหน้าชุมชนด้านต่างๆของเด็กที่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี และเด็กที่ไม่รู้ความหมายแตกต่างกัน

เกณฑ์การให้คะแนน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินความสามารถด้านวัจนภาษา (verbal) ในการพูดคุยต่อหน้าชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปีนั้น คณะผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ในการประเมินค่าเฉลี่ยจากคะแนนของเด็กแต่ละคนที่ได้รับจากผู้ประเมินทั้ง 31 คนและนำค่าที่ได้มาจัดลำดับตามเกณฑ์ในการแบ่งช่วงคะแนน โดยเกณฑ์ในการประเมินนั้นจะแบ่งข้อมูลในลักษณะของการเรียงอันดับ (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2546) ซึ่งนอกจากจะแสดงค่าของข้อมูลออกมาเป็นตัวเลขที่สามารถคำนวณได้แล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของคุณภาพของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ช่วง คือ ควรปรับปรุง พอใช้ ดี และดีมาก โดยใช้วิธีการแบ่งช่วง ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของช่วง} &= (\text{ค่าสุดท้าย} - \text{ค่าเริ่มต้น}) / \text{จำนวนช่วง} \\ &= (4.00 - 1.00) / 4 \\ &= 0.75 \end{aligned}$$

ดังนั้นจะได้ค่าในช่วงต่างๆของคะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.75 อยู่ในเกณฑ์ ควรปรับปรุง

คะแนนเฉลี่ย 1.76 – 2.50 อยู่ในเกณฑ์ พอใช้

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.25 อยู่ในเกณฑ์ ดี

คะแนนเฉลี่ย 3.26 – 4.00 อยู่ในเกณฑ์ ดีมาก

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้อาจจากการเก็บข้อมูลมารวบรวม และนำมาใช้อธิบายผลการวิจัย โดยสรุปและวิเคราะห์เป็นประเด็นสำคัญ เพื่อตอบคำถามนำวิจัย ซึ่งจะเป็นส่วนเสริมของการแปรผลที่จะนำเสนอในบทที่ 4 (ผลการวิจัย) และการอภิปรายผลในบทที่ 5 (สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ) ต่อไป เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และชัดเจน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

จากการวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี” สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งได้เป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

4.1 ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (เรียงตามลำดับปัญหามาวิจัย)

4.2 ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

4.3 ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

4.4 ผลการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี

4.5 ผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี และปัจจัยด้านต่างๆ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

4.1 ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

จากการเก็บข้อมูลในการวิจัยในโครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดของเด็กไทย 6-12 ปี นั้น สามารถแสดงผล โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และแสดงผลเป็นค่าร้อยละ (Percentage) และแสดงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริงดังตารางที่ 4.1.1 และ 4.1.2

ตารางที่ 4.1.1 ลักษณะทั่วไปของประชากรในกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริง

ลักษณะทางประชากร		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	74	47.4
	หญิง	82	52.6
อายุ	6 ปี	22	14.1
	7 ปี	44	28.2
	8 ปี	26	16.7
	9 ปี	27	17.3
	10 ปี	19	12.2
	11 ปี	13	8.3
	12 ปี	5	3.2
ระดับชั้น	ประถมศึกษาปีที่ 1	39	25.0
	ประถมศึกษาปีที่ 2	33	21.2
	ประถมศึกษาปีที่ 3	36	23.1
	ประถมศึกษาปีที่ 4	17	10.9
	ประถมศึกษาปีที่ 5	21	13.5
	ประถมศึกษาปีที่ 6	10	6.4

*หมายเหตุ ค่าที่แสดงในตารางเป็นค่าของกลุ่มตัวอย่างที่รวมกับนำกลุ่มตัวอย่างนำร่อง 44 คน

ตารางที่ 4.1.1 แสดงข้อมูลลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในส่วนของ การวิจัย จำนวน 156 คนในภาพรวม ซึ่งประกอบด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย 74 คน เพศหญิง 82 คน ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 7 ปี คือจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 9 ปี จำนวน 27 คน และช่วงอายุ 8 ปีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 และ 16.7 ตามลำดับ ช่วงอายุที่มีจำนวนของกลุ่มตัวอย่างน้อยที่สุดคือ 12 ปี ที่มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 39 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 25.0 กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รองลงมาคือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4

ตารางที่ 4.1.2 ตารางแจกแจงลักษณะทั่วไปของประชากรในกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริง

ชั้น	เพศ	อายุ 6 ปี	อายุ 7 ปี	อายุ 8 ปี	อายุ 9 ปี	อายุ 10 ปี	อายุ 11 ปี	อายุ 12 ปี	รวม (ชั้น)
		จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
ป.1	ชาย	7	5						12
	หญิง	15	12						27
ป.2	ชาย		18	2					20
	หญิง		9	4					13
ป.3	ชาย			10	9				19
	หญิง			10	7				17
ป.4	ชาย				5	2			7
	หญิง				6	4			10
ป.5	ชาย					8	3		11
	หญิง					5	5		10
ป.6	ชาย						2	2	4
	หญิง						3	3	6
รวม (อายุ)		22	44	26	27	19	13	5	= 156

*หมายเหตุ ค่าที่แสดงในตารางเป็นค่าของกลุ่มตัวอย่างที่รวมกับนำกลุ่มตัวอย่างนำร่อง 44 คน

ตารางที่ 4.1.2 แสดงข้อมูลแจกแจงลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีอายุ 7 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 18 คน รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีอายุ 6 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีจำนวน 15 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงที่มีอายุ 7 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 คน ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวน 2 คนประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย อายุ 8 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย อายุ 10 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย อายุ 11 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย อายุ 12 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (เรียงตามลำดับปัญหานำวิจัย)

4.2 ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพการพูดเชิงวิจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทย อายุ 6-12 ปี

ผลการรวบรวมข้อมูลจากการประเมินการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้ถึงลักษณะของบุคลิกภาพการสื่อสารเชิงวิจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง สามารถแสดงได้ในรูปของค่าเฉลี่ยคะแนนจากการประเมินค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง 156 คน ดังตาราง 4.2.1

ตารางที่ 4.2.1 ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ยทั้ง 13 ด้าน ของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยการประเมินจากกลุ่มผู้ประเมินจำนวน 31 คน

ลำดับที่	ลักษณะต่างๆในการประเมิน	$\bar{x}$	เกณฑ์*
1	ความดังของเสียง	2.70	ดี
2	ระดับเสียง	2.65	ดี
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	2.52	ดี
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	1.72	ควรปรับปรุง
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	2.51	ดี
6	การใช้โทนเสียง	2.15	พอใช้
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	2.57	ดี
8	จังหวะในการพูด	2.49	พอใช้
9	การกล่าวทักทาย	2.75	ดี
10	การกล่าวนำเรื่อง	2.54	ดี
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	2.41	พอใช้
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	2.20	พอใช้
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	2.28	พอใช้

* การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 1.00-1.75 ควรปรับปรุง ;1.76-2.50 พอใช้;2.51-3.25 ดี;3.26-4.00 ดีมาก

จากตาราง 4.2.1 แสดงคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 156 คน พบว่าลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนที่กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ย หรือมีความสามารถสูงสุดคือ การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดและมีการทักทายด้วยมารยาทที่ดีที่ได้คะแนนเฉลี่ย 2.75 ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี รองลงมาคือลักษณะความดังของเสียงที่พอเหมาะไม่ดังหรือไม่เบาเกินไปคะแนนเฉลี่ย 2.70 และลักษณะของระดับเสียงที่เหมาะสม ไม่แหลมหรือต่ำเกินไปคะแนนเฉลี่ย 2.65 ส่วนด้านการใช้อักษรควบกล้ำ ร ล นั้นเป็นลักษณะที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ 1.72 และเป็นเพียงลักษณะเดียวจาก ทั้ง 13 ลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 ลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชน

ผู้วิจัยได้ทำการตั้งสมมติฐานในเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะทั้ง 13 ด้านของกลุ่มตัวอย่าง และใช้วิธีการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบแบบ T-test จากโปรแกรม SPSS for Windows ดังนี้

- สมมติฐานที่ 1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านความดังของเสียงอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านความเหมาะสมของระดับเสียงอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านความถูกต้องและชัดเจนในการออกเสียงพูดอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการใช้อักษรควบกล้ำ ร ล อยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านความคล่อง ไม่ติดขัดในการพูดอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.6 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการใช้โทนเสียงที่หลากหลายอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.7 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการใช้น้ำเสียงและหางเสียงในการพูดอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.8 ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านจังหวะในการพูดอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.9 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการกล่าวทักทายผู้ฟังอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.10 ค่าเฉลี่ยของคะแนนของความชัดเจนในการกล่าวนำเรื่องอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.11 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการลำดับความคิดและความครบถ้วนของเนื้อหาในการนำเสนออยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.12 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านความสามารถในการทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมและเกิดความเข้าใจ อยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- สมมติฐานที่ 1.13 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการกล่าวสรุปปิดท้ายอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี
- โดยมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 \geq 2.51$$

$$H_1 : \mu_1 < 2.51$$

ตารางที่ 4.2.2 แสดงค่าในการทดสอบสมมติฐานของค่าเฉลี่ย

ลำดับที่	ลักษณะต่างๆในการประเมิน	$\bar{x}$	t	t-Prob
1	ความดังของเสียง	2.70	5.251	0.000*
2	ระดับเสียงสูง ต่ำ	2.65	4.790	0.000*
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	2.52	0.322	0.748
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	1.72	-23.480	0.000*
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	2.51	0.084	0.933
6	การใช้โทนเสียง	2.15	-9.201	0.000*
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	2.57	1.640	0.103
8	จังหวะในการพูด	2.49	-0.552	0.582
9	การกล่าวทักทาย	2.75	5.991	0.000*
10	การกล่าวนำเรื่อง	2.54	0.508	0.612
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	2.41	-2.166	0.032*
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	2.20	-8.148	0.000*
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	2.28	-7.204	0.000*

* ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

หมายเหตุ $\bar{x}$ หมายถึง ค่าประมาณค่าเฉลี่ย

t-Prob หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติ

จากตารางที่ 4.2.2 ตารางแสดงค่าในการทดสอบสมมติฐานของคะแนนเฉลี่ยในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี สามารถอธิบายผลได้ คือ ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test แบบ 1 กลุ่ม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12ปี ในด้านความดังของเสียง ระดับเสียง การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) การใช้โทนเสียง การกล่าวทักทาย ลำดับความคิดในการนำเสนอ การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง การกล่าวสรุปปิดท้าย อยู่ในเกณฑ์ ต่ำกว่าระดับเกณฑ์ ดี

จากค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านต่างๆตามตารางที่ 4.2.1 พบว่าคะแนนเฉลี่ยในบางด้านของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนนั้นอยู่ในเกณฑ์ดี แต่เมื่อทำการทดสอบทางสถิติแล้วพบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยที่แสดงถึงความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี นั้นจัดอยู่ต่ำกว่าระดับเกณฑ์ ดี ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการสื่อสาร

เชิงวิจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีนั้นในภาพรวมแล้วยังจัดว่ามีหลายจุดที่
ยังเป็นปัญหาและควรได้รับการแก้ไข

4.3 ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาคุณภาพการพูดเชิงวิจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทย อายุ 6-12 ปี

ตารางที่ 4.3.1 ตารางแสดงเกณฑ์ของค่าเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารเชิงวิจนะในการพูดต่อ
หน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปีในด้านต่างๆ

ลำดับ ที่	ลักษณะต่างๆในการประเมิน	ควร ปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดีมาก
1	ความดังของเสียง			2.70	
2	ระดับเสียง สูง ต่ำ			2.65	
3	ความชัดเจนในการออกเสียง			2.52	
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	1.72			
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด			2.51	
6	การใช้โทนเสียง		2.15		
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง			2.57	
8	จังหวะในการพูด		2.49		
9	การกล่าวทักทาย			2.75	
10	การกล่าวนำเรื่อง			2.54	
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ		2.41		
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง		2.20		
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย		2.28		

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 1.00-1.75 ควรปรับปรุง ; 1.76-2.50 พอใช้; 2.51-3.25 ดี; 3.26-4.00 ดีมาก

ตาราง 4.3.1 แสดงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ
6-12 ปีในภาพรวม โดยลักษณะการใช้อักขระควบกล้ำ ร ล เป็นด้านที่กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ย
น้อยที่สุด คือ 1.72 ส่วนการกล่าวทักทายและการกล่าวนำเรื่องนั้นเป็นด้านที่ได้คะแนนสูงที่สุด คือ
2.75 แต่จากการทดสอบสมมติฐานดังตารางที่ 4.2.2 พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยที่แสดงถึงความสามารถ

ในภาพรวมของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี นั้นจัดอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ดี หรืออยู่ในเกณฑ์ พอใช้ และควรปรับปรุง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี นั้นมีส่วนที่เป็นปัญหาและควรได้รับการแก้ไขทั้ง 13 ด้าน ซึ่งปัญหาที่พบบนนั้น สามารถจำแนกได้เป็น 8 ข้อใหญ่ๆ คือ

1. ปัญหาในการใช้เสียงพูด
2. ปัญหาด้านความชัดเจนของการพูด
3. ปัญหาการใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)
4. ปัญหาเกี่ยวกับลักษณะของการพูดที่ติดขัดไม่ต่อเนื่อง และปัญหาด้านความเร็ว และจังหวะในการพูด
5. ปัญหาในด้านการใช้โทนเสียงในการพูด
6. ปัญหาในด้านคุณภาพของน้ำเสียงในการพูด
7. ปัญหาเกี่ยวกับคำพูดที่ห้วน ไม่มีหางเสียง
8. ปัญหาในด้านลำดับความคิดในการนำเสนอเนื้อหาในการพูด

จากการประเมินลักษณะที่เป็นปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในด้านต่างๆ 13 ด้านที่นอกเหนือจากการประเมินโดยการให้คะแนนแล้ว ผู้ประเมินยังมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะต่างๆ อีกด้วย โดยผู้วิจัยได้เลือกลักษณะของปัญหาที่เกิดขึ้นในหัวข้อที่ผู้ประเมินมีความคิดเห็นสอดคล้องกันจำนวน 10 คนขึ้นไป ซึ่งแสดงไว้ดังตาราง 4.3.2 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.3.2 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะ

ลำดับที่	ลักษณะการประเมินด้านต่างๆ	จำนวนเด็กที่พบ(คน)	ร้อยละ
1	ความดังของเสียง		
	พูดเบาเกินไป	38	24.36
	พูดดังเกินไป	4	2.56
2	ความเหมาะสมของระดับเสียง สูง ต่ำ		
	เสียงพูดแหลม สูงเกินไป	3	1.92
	เสียงพูดต่ำเกินไป	1	0.64
3	ความถูกต้อง และชัดเจนในการออกเสียงพูด		
	พูดไม่ชัด	13	8.33
5	พูดได้คล่อง ไม่ติดขัด		
	พูดติดขัด	28	17.95
6	ลักษณะโทนเสียง		
	มีโทนเสียงเดียวไม่ใสอารมณ์ในการพูด และเล่าเรื่อง	4	2.56
	ใสอารมณ์ในการเล่าเรื่องได้ดี	1	0.64
7	ลักษณะน้ำเสียง และหางเสียง		
	ไม่มีหางเสียงในการพูดและตอบคำถาม	7	4.49
	เสียงแหบ	4	2.56
8	จังหวะในการพูด		
	พูดช้าเกินไป	20	12.82
	พูดเร็วเกินไป	6	3.85
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ		
	การลำดับความคิดไม่ถูกต้อง ไม่มีความต่อเนื่อง	3	1.92

ตาราง 4.3.2 แสดงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในด้านต่างๆของกลุ่มตัวอย่าง 156 คนในภาพรวม ซึ่งผู้วิจัยได้จัดเกณฑ์ในการประเมินสำหรับลักษณะต่างๆของบุคลิกภาพในการพูดเชิงวัจนะที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ ควรปรับปรุง และ

พอใช้ จัดอยู่ในปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี โดยแยกเป็นประเด็นในลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน 13 ด้าน ดังนี้

- **ความดังและเบาของเสียง**

ด้านความดังของเสียง ไม่ดังหรือไม่เบาเกินไป ค่าเฉลี่ย 2.70 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี แต่จากข้อเสนอแนะของผู้ประเมิน พบว่า ยังมีเด็กที่มีปัญหาในด้านความดังของเสียง ดังนั้นในด้านความดังของเสียงนี้ ผู้วิจัยจึงจัดอยู่ในปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วย

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากจะพูดด้วยเสียงเบาทั้งในการเล่าเรื่องหรือการตอบคำถามต่างๆ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะแรกของการเล่าเรื่องหรือการพูดของกลุ่มตัวอย่างนั้น เด็กจะพูดด้วยเสียงอันเบา คล้ายขาดความมั่นใจ เมื่อมีการพูดคุยหรือตอบคำถามไประยะหนึ่งเด็กจะพูดด้วยเสียงที่ดังและดูมีความมั่นใจมากกว่าในระยะแรก

- **ความเหมาะสมของระดับเสียงสูง ต่ำ**

ระดับเสียงเหมาะสม ไม่แหลมหรือต่ำเกินไป ค่าเฉลี่ย 2.65 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี ข้อเสนอแนะของผู้ประเมิน พบว่า มีเด็กจำนวน 4 คน จาก 156 คน ที่พูดด้วยเสียงที่ผิดปกติ และเนื่องจากค่าโดยรวมของลักษณะในด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ ดี ผู้วิจัยจึงไม่จัดลักษณะด้านความเหมาะสมของระดับเสียงอยู่ในปัญหาของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วย

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตเพิ่มเติม พบว่าเด็กที่มีเสียงสูง แหลมนั้นจะเป็นในเด็กผู้หญิงทั้งหมด ซึ่งลักษณะของเด็กที่ใช้เสียงสูงนี้จะมีท่าทางในการพูดและการตอบคำถามที่รวดเร็วและฉะฉาน ส่วนเด็กที่มีเสียงต่ำนั้นจะมีทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย ซึ่งกลุ่มที่เล่าเรื่องและตอบคำถามด้วยเสียงต่ำนั้น มักจะใช้เสียงพูดที่เบา และตอบคำถามด้วยคำตอบที่สั้นจนเกินไป

- **การออกเสียงพูดมีความชัดเจน ฉะฉาน**

การออกเสียงพูดมีความถูกต้อง ชัดเจน ฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ค่าเฉลี่ย 2.52 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี แต่จากข้อเสนอแนะของผู้ประเมิน พบว่า มีเด็กจำนวนมากถึง 13 คน จาก 156 คน ที่พูดด้วยเสียงที่ไม่ชัด ดังนั้นในด้านความดังของเสียงนี้ ผู้วิจัยจึงจัดอยู่ในปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

จากการสังเกตจะพบว่าเด็กพูดไม่ชัดนั้นจะเป็นได้ในหลายลักษณะ เช่น การพูดเสียงออกจุก การพูดเสียงในลำคอ หรือการพูดที่คล้ายลิ้นไก่สั้น ซึ่งในการทำกิจกรรมจะสังเกตได้ว่าเด็ก

บางส่วนมีเสียงพูดที่ปกติแต่จะมีเสียงพูดที่ผิดปกติเมื่อพูดต่อหน้าชุมชนเท่านั้น และมีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่พูดออกเสียงตัวอักษร หรือตัวสะกดต่างๆ ไม่ถูกต้องในเวลาที่พูดต่อหน้าที่ชุมชนและเวลาปกติ

- **การใช้อักขระควบกล้ำ ร ล**

การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) มีความชัดเจนเป็นจุดเดียวที่มีค่าเฉลี่ยของเด็กทั้ง 156 มีค่าอยู่ในเกณฑ์ ที่ต่ำกว่า 2.00 คือ ค่าเฉลี่ย 1.72 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ **ควรปรับปรุง** และเป็นที่น่าสังเกตว่าในด้านการใช้อักขระควบกล้ำ ร ล นี้เป็นปัญหาที่เป็นจุดที่ควรปรับปรุงมากที่สุดเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีค่าน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการพูดต่อหน้าชุมชนในด้านอื่นๆ ดังนั้นด้านการใช้อักขระควบกล้ำนี้จึงเป็นจุดหนึ่งของปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ในส่วนนี้นอกจากการออกเสียงตัว ร ล แล้ว ยังมีความผิดปกติเกี่ยวกับการออกเสียง ส ฟ พ ที่ติดสำเนียงภาษาต่างประเทศ หรือเป็นเสียงลวดโรฟันที่ไม่ถูกต้องตามหลักของการออกเสียงตัวอักษรนั้นๆ ด้วย

- **ความสามารถในการพูดได้คล่อง ไม่ติดขัด**

พูดได้คล่อง ไม่ติดขัด ค่าเฉลี่ย 2.51 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี ข้อเสนอแนะของผู้ประเมิน พบว่า มีเด็กจำนวนมากถึง 28 คน จาก 156 คน ที่พูดติดขัดทั้งในการตอบคำถาม และการเล่าเรื่อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจัดว่าความคล่อง ไม่ติดขัดในการพูด เป็นปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วย

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตพฤติกรรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่พูดติดขัด หรือพูดไม่คล่อง พบว่าลักษณะการพูดที่ติดขัดนี้ไม่ใช่ลักษณะของการพูดติดอ่างเนื่องจากเด็กจะมีลักษณะของการพูดติดขัดเฉพาะเวลาที่พูดต่อหน้าชุมชนเท่านั้น โดยทำทางและน้ำเสียงในการพูดติดขัดนั้นจะมีลักษณะของความไม่มั่นใจ และเกร็งเวลาพูดหรือตอบคำถามในที่ชุมชน

- **การใช้โทนเสียงที่มีความหลากหลาย**

ลักษณะโทนเสียงมีความหลากหลายตามอารมณ์ในการพูด ค่าเฉลี่ย 2.15 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ **พอใช้** เนื่องจากค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านนี้จัดอยู่ในช่วง พอใช้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้ลักษณะด้านการใช้โทนเสียงเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

- **ลักษณะของน้ำเสียง และหางเสียง**

ลักษณะน้ำเสียงมีพลัง ไพเราะ มีหางเสียง นำฟัง ค่าเฉลี่ย 2.57 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี เนื่องจากมีเด็กบางส่วนที่พูดจาห้วน ไม่มีหางเสียง ซึ่งลักษณะการพูดที่มีหางเสียงและอ่อนนุ่ม นับเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมอันดีของไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดว่าในส่วนนี้ยังเป็นปัญหาการสื่อสารเชิงวัจนะของเด็กไทยอยู่ รวมทั้งเด็กบางส่วนจะพูดด้วยเสียงที่เบาและแหบแห้งด้วย

- **ความเหมาะสมของจังหวะในการพูดเร็ว ช้า**

จังหวะในการพูดเหมาะสมไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป ค่าเฉลี่ย 2.49 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านนี้จัดอยู่ในช่วงพอใช้ ประกอบกับผู้ประเมินมีความคิดเห็นว่าเด็กที่มีปัญหาในด้านนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้ลักษณะในด้านความเหมาะสมของจังหวะในการพูดเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตเพิ่มเติม พบว่าลักษณะต่างๆของการพูดช้าของเด็กนั้น จะเป็นการพูดที่ลากเสียงคำให้ยาวขึ้นกว่าปกติโดยจะมีลักษณะสม่ำเสมอตลอดเวลาพูดหรือตอบคำถาม โดยจะเป็นการลากเสียงเฉพาะเวลาที่พูดหรือตอบคำถามต่อหน้าชุมชนเท่านั้น

- **การทักทายและกล่าวนำเรื่อง**

การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดมีการทักทายด้วยมารยาทที่ดี ค่าเฉลี่ย 2.75 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี เนื่องจากค่าเฉลี่ยโดยรวมของลักษณะในด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ ดี ผู้วิจัยจึงไม่จัดลักษณะด้านความเหมาะสมของระดับเสียงอยู่ในปัญหาของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยสังเกตว่าเด็กทุกคนจะไม่มีกรกล่าวนำเข้าสู่เรื่องก่อนการพูด แต่ใช้วิธีการกล่าวทักทายก่อนการพูด

- **ความชัดเจนในการกล่าวนำเข้าสู่เรื่อง**

การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดบอกถึงเรื่องที่จะพูดได้ชัดเจน ค่าเฉลี่ย 2.54 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี เนื่องจากค่าเฉลี่ยโดยรวมของลักษณะในด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ ดี ผู้วิจัยจึงไม่จัดลักษณะด้านความเหมาะสมของระดับเสียงอยู่ในปัญหาของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยลักษณะของการกล่าวนำเรื่องของเด็กกลุ่มตัวอย่างนี้จะเป็นการกล่าวแนะนำตัวโดยรวมที่จะบอก ชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น อายุ โรงเรียนที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษาอยู่ และมีบางส่วนที่ทำการแนะนำตัวเกี่ยวกับครอบครัวของตัวเองด้วย

- **ลำดับความคิดและเนื้อหา**

ลำดับความคิดในการนำเสนอทำได้อย่างราบรื่นเนื้อหาครบถ้วน ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี ค่าเฉลี่ย 2.41 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ **พอใช้** เนื่องจากค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านนี้จัดอยู่ในช่วง **พอใช้** ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้ลักษณะด้านการใช้โทนเสียงเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

- **ความสามารถในการทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและเกิดอารมณ์ร่วม**

สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวเกิดอารมณ์ร่วมและสนุกไปกับผู้พูด ค่าเฉลี่ย 2.20 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ **พอใช้** เนื่องจากค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านนี้จัดอยู่ในช่วง **พอใช้** ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้ลักษณะด้านการใช้โทนเสียงเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

และจากข้อเสนอแนะของผู้ประเมินพบว่าเด็กมีกลยุทธ์ในการเล่าเรื่องที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานต่างๆหลายวิธี เช่น ใช้ท่าทางประกอบการพูดทำให้เกิดความสนุกสนาน ใช้คำพูดเร้าอารมณ์ให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม ใช้คำถามสร้างความสนใจในเนื้อเรื่อง หรือการแทรกอารมณ์ขันในเนื้อเรื่องที่เล่า

- **การกล่าวสรุปปิดท้าย**

การกล่าวสรุปปิดท้ายในการพูด ทำได้ประทับใจ ค่าเฉลี่ย 2.28 ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดอยู่ในเกณฑ์ **พอใช้** เนื่องจากค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านนี้จัดอยู่ในช่วง **พอใช้** ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้ลักษณะด้านการใช้โทนเสียงเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

4.4 ผลการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี

ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถม ในเชิงวัจนะภาษาในส่วนที่อยู่ในเกณฑ์พิจารณาแล้วว่าเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข และ/หรือควรได้รับการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นนั้น ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาในจุดต่างๆดังกล่าวเพื่อขอคำปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องในด้านบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กวัยประถมตามศาสตร์และสาขาวิชาต่างๆ คือ จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น อาจารย์ประจำหน่วยอรรถบำบัด ฝ่ายเวช

ศาสตร์ฟื้นฟู อาจารย์สอนดนตรีและขับร้อง อาจารย์ประจำชั้น และสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน ประถมศึกษา อาจารย์สอนวิชาการพูดและฝึกเสียง อาจารย์สอนขับร้องและดนตรี จำนวน 10 ท่าน

จากข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ ทั้ง 10 ท่าน สามารถรวบรวมสาเหตุของ ปัญหาที่เกิดขึ้น แนวทางในการแก้ไขและพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะการพูดต่อหน้าชุมชนของ เด็กไทยวัยประถมได้ โดยแบ่งเป็นหัวข้อต่างๆตามหัวข้อต่างๆของปัญหาที่เกิดขึ้น ดังนี้

- ความดัง และเบาของเสียง

สาเหตุของปัญหา

การที่เด็กพูดต่อหน้าที่ชุมชนด้วยเสียงที่เบาเกินไปนั้น ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมีความเห็นตรงกันว่า สาเหตุที่สำคัญและพบมากที่สุดของปัญหาการพูดเสียงเบาของเด็กวัยประถมนั้น เกิดจากความไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่กล้าแสดงออก หรือเกิดความกลัวและความประหม่า เนื่องจากเด็กยังไม่ มีประสบการณ์ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน หรือมีประสบการณ์น้อยเกินไปจึงทำให้เกิดความกังวลว่าตนเองจะไม่ใช่ที่ยอมรับ หรือเกิดความกลัวว่าจะพูดหรือแสดงท่าทางที่ผิดๆ ทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ฟัง ส่วนสาเหตุอื่นๆที่ส่งผลต่อการพูดเสียงเบาของเด็กนั้น อาจเกิดมาจากธรรมชาติของเด็กที่พูดเสียงเบาเนื่องจากวัฒนธรรมของไทยนั้น เด็กต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตน จึงทำให้เด็กเคยชินกับการพูดเสียงเบา

ส่วนการที่เด็กพูดด้วยเสียงที่ดังเกินไปนั้น ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวว่าจะเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ ซึ่งผู้วิจัยประมวลได้เป็น 4 สาเหตุใหญ่ๆ คือ

1. เป็นความผิดปกติของสรีระในร่างกายที่เกิดจากระบบการฟังของเด็ก ซึ่งมีได้หลายสาเหตุ เช่น การเป็นโรคหูน้ำหนวกในวัยเด็กเนื่องจากการว่ายน้ำ หรืออวัยวะในการรับเสียงมีความผิดปกติ
2. เกิดจากความตื่นเต้น และกังวลจนเด็กไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ หรือเมื่อเด็กเกิดความตื่นเต้นจะขาดการควบคุมความสมดุลของเสียง
3. บุคลิกภาพส่วนตัวของเด็กที่อาจจะเด็กที่พูดเสียงดังเป็นธรรมชาติ ซึ่งสาเหตุนี้อาจมีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้อง เช่น พฤติกรรมการพูดของครอบครัว สังคมรอบข้างสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เด็กเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจนคิดเป็นนิสัย เป็นเด็กที่มีความมั่นใจในตัวเอง หรือเป็นเด็กซุกซนช่างพูด
4. เด็กยังขาดทักษะในการใช้เครื่องขยายเสียง จึงทำให้ไม่สามารถประมาณเสียงที่ใช้พูดเมื่อมีเครื่องขยายเสียงประกอบ จึงใช้เสียงพูดที่ดังเกินไป

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาคำความดังของเสียงที่ไม่เหมาะสมในการพูดต่อหน้าทีประชุมชนในเด็กวัยประถม เพื่อให้เกิดความเหมาะสมยิ่งขึ้นนั้น ผู้เชี่ยวชาญได้แนะนำวิธีการแก้ไขต่างๆ ดังนี้

1. สร้างทัศนคติที่ดีในการพูดต่อหน้าทีประชุมชนให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเองยอมรับตัวเองให้มากขึ้น
  2. ให้เด็กได้ฝึกทักษะในการพูดต่อหน้าทีประชุมชนซ้ำหลายๆครั้ง เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและกล้าแสดงออก หรืออาจหากิจกรรมเสริมที่ทำให้เด็กได้อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ มากขึ้น เช่น การเล่นดนตรี การเล่นเกม ฯลฯ
  3. ผู้ปกครอง และครูควรทำความเข้าใจในธรรมชาติของเด็ก ไม่ควรตำหนิในลักษณะการพูดของเด็ก ควรอธิบายถึงความเหมาะสมในการใช้เสียงดัง หรือเบา ให้เหมาะสมตามเวลาโอกาส และสถานที่
- **คุณภาพของเสียง ระดับเสียง สูง หรือต่ำ และเสียงแหบแห้ง**

สาเหตุของปัญหา

ในด้านคุณภาพเสียงนี้ ผู้วิจัยได้รวมลักษณะที่บกพร่องในการพูดที่นับเป็นปัญหาในการพูดต่อหน้าทีประชุมชนของเด็กประถมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างไว้ 2 ลักษณะ คือ การพูดด้วยเสียงแหบแห้งและการพูดด้วยเสียงสูง หรือต่ำเกินไป สาเหตุของปัญหาที่ทำให้เกิดเสียงแหบแห้ง และเสียงสูงหรือต่ำเกินไปในการพูดต่อหน้าทีประชุมชนนั้น ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่สาเหตุหลักเกิดได้จาก 3 ประการ คือ

1. การเลียนแบบเสียงจนเกิดการติดเป็นนิสัย ที่มีต้นแบบจากนั้งการ์ตูน โทรทัศน์ หรือพิธีกรในรายการทางโทรทัศน์ต่างๆที่เด็กแต่ละคนมีความสนใจ ซึ่งสาเหตุในข้อนี้เป็้สาเหตุหลักที่พบมากที่สุดในการเกิดปัญหานี้
2. ร่างกาย และสรีระตามธรรมชาติของแต่ละคน โดยในจุดนี้แต่ละคนจะมีลักษณะอวัยวะภายในที่ใช้ในการเปล่งเสียงแตกต่างกันออกไป เช่น รูปปาก ขากรรไกร ลิ้น ฯลฯ ซึ่งทำให้ความสูง หรือต่ำของเสียงในคนแต่ละคนแตกต่างกันออกไปด้วย ส่วนเส้นเสียงและหลอดเสียงจะเป็นตัวกำหนดความชัดเจนของเสียง หากเส้นเสียงมีความผิดปกติจะทำให้เกิดเสียงที่แหบได้ หรือการแหบของเสียงอาจเกิดจากโรคประจำตัว หรือโรคทั่วไปที่ส่งผลกระทบต่ออวัยวะในการออกเสียง เช่น โรคไซนัส โรคหวัด ฯลฯ
3. พฤติกรรมส่วนตัว เช่น เกิดจากความตื่นเต้้น ความไม่กล้าแสดงออก ทำให้เสียงที่เด็กใช้ในการพูดต่อหน้าทีประชุมชน มีลักษณะผิดไปจากเสียงปกติ หรือการพยายามควบคุมตัวเองในการ

พูดต่อหน้าชุมชนทำให้เด็กมีการแสดงออกที่ไม่เป็นของตัวเอง รวมทั้งนิสัยส่วนตัวของเด็กที่ชอบตะโกนเสียงดัง ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กมีเสียงที่แหบอย่างถาวรได้

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

แนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านคุณภาพเสียงนั้นมีหลายวิธี ซึ่งแนวทางแก้ไขในแต่ละวิธีนั้นจะขึ้นอยู่กับสาเหตุของความผิดปกติที่แตกต่างกันไป

1. การฝึกบริหารอวัยวะในการออกเสียง เช่น การบริหารขากรรไกร การบริหารริมฝีปาก ฯลฯ รวมไปถึงการฝึกลมหายใจที่ใช้ในการพูด
2. การฝึกฝนให้เกิดความชำนาญและความถูกต้อง ผู้ปกครองและครู ต้องทำการช่วยฝึกฝนเด็ก สร้างความรู้สึกผ่อนคลายในการพูด ทำให้เด็กเกิดความมั่นใจ และอธิบายความแตกต่างในการพูดว่ามีความผิดปกติอย่างไร และควรแก้ไขอย่างไร โดยเน้นใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยตัวเอง เช่น มีตัวอย่างของเสียงพูดให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กเป็นคนเลือกว่าเสียงใดมีความเหมาะสม เสียงใดไม่เหมาะสม รวมทั้งผู้ปกครองและครูยังต้องช่วยสร้างความมั่นใจในการพูดให้เด็ก อย่างเน้นจุดด้อยของเด็ก ให้เน้นจุดเด่นในการพูด เน้นคำชมเชยให้เด็กมีกำลังใจและกล้าแสดงออก

นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นๆที่พบได้ในกลุ่มตัวอย่าง คือ การพูดด้วยเสียงสั้น ซึ่งเกิดมาจากระบบการหายใจ การออกเสียง การก้องของเสียง และการแปลงเสียงที่ไม่สัมพันธ์กัน โดยแนวทางในการแก้ไขเป็นวิธีเดียวกัน คือ การฝึกบริหารอวัยวะต่างๆในการออกเสียงให้ถูกต้อง

● ความชัดเจนของคำ และการออกเสียง

ด้านความชัดเจนในการพูดนี้เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดที่พบในกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยวัยประถมนี้ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเด็กในวัยประถมจะเป็นช่วงที่สามารถพูดและออกเสียงคำต่างๆได้ชัดเจนกว่าวัยก่อนวัยเรียน

สาเหตุของปัญหา

1. บุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยสาเหตุที่พบมากที่สุดและเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ การพูดไม่ชัดของเด็กที่เกิดจากครอบครัว เนื่องจากทักษะในหลายๆด้านทั้งในด้านการพูด และทักษะด้านอื่นๆ เด็กได้รับการสั่งสอน และเรียนรู้ได้จากครอบครัวเป็นจุดแรก ซึ่งในบางครอบครัวนั้นมองลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กเป็นสิ่งที่น่ารัก จึงไม่ได้ทำการแก้ไข และทำให้เด็กเกิดความเคยชินในการใช้เสียงที่ผิดจนติดเป็นนิสัย
2. การเลียนแบบเสียงจนเกิดการติดเป็นนิสัย ที่มีต้นแบบจากหนังการ์ตูน โทรทัศน์ หรือพิธีกรในรายการทางโทรทัศน์ต่างๆที่เด็กแต่ละคนมีความสนใจ

- ร่างกาย และสรีระตามธรรมชาติในการฟัง เมื่อสรีระในการฟังผิดปกติแล้ว จะทำให้ลักษณะการพูดนั้นผิดปกติตามไปด้วย รวมไปถึงการใช้ลมหายใจที่ไม่ถูกต้องในการพูด เช่น เด็กที่มีลิ้นไก่สั้นทำให้เกิดการพูดไม่ชัด ฯลฯ

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

- เด็กได้เรียนรู้ถึงลักษณะการพูดและการออกเสียงคำต่างๆที่ชัดเจน และถูกต้องให้แก่เด็ก เช่น การวางรูปปาก การวางลิ้นตามคำต่างๆ หรือฝึกให้เด็กได้เรียนรู้การออกเสียงจากการฟัง ฯลฯ ซึ่งผู้ปกครองและครูควรเน้นการสร้างความรู้สึที่ดีในการพูดให้แก่เด็ก เช่น การใช้คำชม หรือการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันกับเด็ก
- ฝึกฝนการพูดอย่างถูกต้องเป็นประจำ ซึ่งนอกจากจะช่วยให้เด็กพูดได้อย่างชัดเจนมากขึ้นแล้ว ยังช่วยสร้างความมั่นใจในการแสดงออกให้แก่เด็กอีกด้วย

● การออกเสียงอักษรควบกล้ำ(ร ล)

ปัญหาในการออกเสียงอักษรควบกล้ำ ร ล ไม่ชัดนี้เป็นปัญหาที่เด็กในกลุ่มตัวอย่างนี้ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะในการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านอื่นๆ และยังเป็นปัญหาพบมากที่สุดในปัจจุบัน ทั้งในเด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งสาเหตุของปัญหานี้ ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็น ดังนี้

สาเหตุของปัญหา

การออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวโดยรวมว่าความสำคัญของการออกเสียงควบกล้ำ ร ล นั้น ควรเน้นการใช้เสียง ร ล ให้แตกต่างกันเพื่อความเข้าใจคำ และความหมายในการสื่อสาร ซึ่งในการกล่าวต่อหน้าชุมชนหรือการขึ้นพูดอย่างเป็นทางการ ผู้พูดจะมีความระมัดระวังในการพูดมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถออกเสียงอักษรได้ชัดเจน รวมทั้งในการพูดหน้าชั้นเรียนของเด็กวัยประถมนั้น เด็กจะสามารถออกเสียงอักษรต่างๆได้ชัดเจน แต่การใช้คำควบกล้ำ ร ล ในชีวิตประจำวันนั้น การออกเสียงอักษรจะยังคงไม่ชัดเจนอยู่มาก โดยสาเหตุหลักที่ทำให้การออกเสียงอักษร ร ล และคำควบกล้ำไม่ชัดเจนนั้นเกิดจากความเคยชินในการออกเสียง ร ล ที่ไม่ถูกวิธีที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสิ่งแวดล้อมเช่น เพื่อน หรือผู้ปกครอง ที่ไม่ได้เน้นการออกเสียงอักษรในการพูดให้แก่เด็ก

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้เด็กได้รับการฝึกฝนการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ โดยอาจใช้ตัวอย่างจากแบบฝึกอ่านตัว ร ล และคำควบกล้ำต่างๆ เพื่อช่วยในการออกเสียงได้ถูกต้อง และจะทำให้เด็กได้มองเห็นถึงความแตกต่างระหว่างคำที่ใช้ตัว ร และ ล อย่างชัดเจน รวมไปถึงการฝึกการวางลิ้น การบริหารลิ้น การวางฟัน และการเปิดปากตัว ร ล และตัวสะกดต่างๆให้ถูกต้อง โดยเริ่มฝึกฝนจากการอ่านเป็นคำ เป็นวลี และเป็นประโยคตามลำดับ

- **จังหวะในการพูด พูดช้า หรือพูดเร็ว พูดติดขัด ไม่ฉะฉาน**

โดยภาพรวมแล้วผู้เชี่ยวชาญไม่ได้กล่าวเน้นถึงจุดที่เป็นปัญหาในการพูดช้า พูดเร็ว หรือความฉะฉานในการพูดของเด็กมากนัก เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญบางท่านกล่าวว่าการพูดช้าหรือเร็วนี้ เด็กจะสามารถทำการปรับตัวได้เองเมื่อเด็กได้มีการเรียนรู้ และได้เข้าสู่สังคมมากขึ้น เด็กมีการปรับตัวให้ความเร็วในการพูดเหมาะสมแก่ผู้ฟังได้

สาเหตุของปัญหา

1. ลักษณะการพูดโดยพื้นฐานที่มาจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม ทำให้เด็กมีความไม่มั่นใจในการพูด และเกิดการพูดที่ติดขัด หรือพูดช้า เนื่องจากกลัวความผิดพลาด หรือการพูดอย่างรวดเร็วเพื่อให้การพูดนั้นจบลงโดยเร็ว รวมไปถึงการสั่งงานของสมองทำให้การแสดงออกทางความคิดและความเร็วในการพูดต่างกัน เนื่องจากบุคคลแต่ละคนมีความสามารถในการคิดด้วยความเร็วที่แตกต่างกันออกไป
2. อวัยวะภายในที่ใช้ในการพูด หรือเป็นส่วนประกอบในการพูดไม่สมบูรณ์หรือมีความผิดปกติ เช่น เส้นเสียงผิดปกติ ฯลฯ

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

1. ฝึกฝนการอ่านอย่างมีจังหวะที่ถูกต้องและเหมาะสม แล้วจึงพัฒนาเป็นการพูดในขั้นต่อไป โดยที่ผู้ปกครองและครูสามารถสร้างแบบฝึกอ่าน โดยให้เด็กอ่านหนังสือตามเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการแบ่งวรรคตอนได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการฝึกลมหายใจอย่างถูกต้อง ในขณะที่พูดหรืออ่านหนังสือ
2. ฝึกฝนให้เด็กมีความกล้าแสดงออก และมีความมั่นใจในการแสดงออกต่อหน้าที่ชุมชนมากขึ้น ผู้ปกครองและครูควรสร้างความรู้สึที่สนิทสนมและเป็นกันเองให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีความกล้าในการพูดสิ่งต่างๆมากขึ้น

- **การลำดับความคิดไม่ต่อเนื่อง ไม่ถูกต้อง**

สาเหตุของการลำดับความคิดที่ไม่ต่อเนื่องหรือไม่ถูกต้องนั้น ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

สาเหตุของปัญหา

1. ระดับ IQ ของเด็กในการเรียนรู้ที่จะเรียบเรียงเนื้อหาต่างๆ แตกต่างกันไป รวมถึงไม่มีความเข้าใจในเนื้อหาที่พูดมากเพียงพอ
2. จินตนาการในการเล่าเรื่องมีความแตกต่างกัน

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

ฝึกฝนการเรียบเรียงความคิดโดยการเน้นความเข้าใจในเนื้อหาที่จะพูด รวมทั้งฝึกการเขียนให้มีเนื้อหาที่ถูกต้องและต่อเนื่องก่อนการพูด ผู้ปกครองและครูอาจฝึกฝนให้เด็กได้ทำแผนภาพโครงเรื่องก่อนการพูด หรือฝึกการเรียบเรียงเรื่องราวต่างๆ โดยให้เด็กได้ฝึกพิจารณาความถูกต้องของเนื้อเรื่องด้วยตัวเอง

- **ลักษณะการพูดเหมือนท่องจำ ไม่มีโทนเสียง มีโทนเสียงเดียว หรือไม่ใสอารมณ์ในการพูด**

สาเหตุของปัญหา

ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้น การใช้โทนเสียงที่มีความหลากหลาย หรือการใส่อารมณ์ประกอบกับเนื้อหาที่พูดนั้นจะเป็นส่วนที่สร้างความดึงดูด และความน่าสนใจให้แก่ผู้ฟังได้เป็นอย่างมาก โดยผู้เชี่ยวชาญให้ความคิดเห็นว่าสาเหตุของการพูดที่คล้ายการท่องจำ ไม่มีโทนเสียงในการพูด หรือไม่แสดงอารมณ์ประกอบการพูดนั้นเกิดจากความรู้สึกที่ความไม่คุ้นเคยในการพูดต่อหน้าที่สาธารณะ และพยายามจะควบคุมตัวเองเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการพูด จึงทำให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

ผู้ปกครองและครูควรเน้นวิธีการเสริมความคิดเพื่อให้เด็กมีความคิดและจินตนาการในการแสดงออกมากขึ้น โดยในการฝึกขั้นแรกนั้น อาจใช้วิธีการเลียนแบบทางโทรทัศน์ หรือคาราอาจใช้อุปกรณ์ประกอบการฝึกฝน

- ลักษณะการพูดก้ำก๋าว ไม่มีหางเสียง

สาเหตุของปัญหา

ผู้เชี่ยวชาญในทุกสาขาล้วนมีความเห็นตรงกันว่าสาเหตุของปัญหาในลักษณะการพูดที่ก้ำก๋าว ไม่มีหางเสียงนี้เกิดขึ้นจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อมรอบข้างได้มากที่สุด

แนวทางในการพัฒนาและแก้ไข

ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำว่าควรแก้อย่างเร่งด่วนที่สุดเพราะหากละเลยจะทำให้เด็กมีลักษณะการใช้คำพูดที่ก้ำก๋าว ไม่มีหางเสียงจนติดเป็นนิสัย ผู้ปกครองและครูควรอธิบาย ชี้แจงและชี้แนะเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงลักษณะการพูดให้มีความนุ่มนวลและมีหางเสียงมากยิ่งขึ้น โดยเน้นแนวทางอธิบายในเชิงสร้างสรรค์ ให้ความเป็นกันเองในการพูดคุยกับเด็ก

4.5 ผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปี และปัจจัยด้านต่างๆ

นอกเหนือจากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทั่วไป ปัญหา และแนวทางในการแก้ไขปัญหา ในภาพรวมของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทย อายุ 6-12 ปี ผู้วิจัยมีความสนใจเพิ่มเติมในการศึกษาหาผลกระทบ และความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษา รวมถึงทัศนคติและความรู้เกี่ยวกับการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ตามหัวข้อต่างๆ ดังนี้

- ความแตกต่างระหว่างเพศ กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน
- ความแตกต่างระหว่างอายุ กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน
- ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นเรียน กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน
- ความแตกต่างระหว่างทัศนคติและการรู้ความหมายเกี่ยวกับการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

- ความแตกต่างระหว่างเพศ กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการหาค่าเฉลี่ย (mean) คะแนนจากการประเมินของผู้ฟังทั้ง 31 คน ซึ่งแสดงถึงความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี โดยจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง และได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยสำหรับ 2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample) โดยใช้ค่าสถิติ t-test โดยมีตัวแปรและสมมติฐานดังนี้

การทดสอบสมมติฐานที่ 2 ความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนด้านต่างๆในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน

- สมมติฐานที่ 2.1 ความเหมาะสมของความดังของเสียงในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.2 ความเหมาะสมของระดับเสียงสูง ต่ำในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.3 ความถูกต้องและชัดเจนในการออกเสียงพูดของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.4 การใช้อักขระควบกล้ำ ร ล ในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.5 ความคล่อง ไม่ติดขัดในการพูดของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.6 การใช้โทนเสียงที่หลากหลายในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.7 การใช้น้ำเสียงและหางเสียงในการพูดของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.8 จังหวะในการพูดของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.9 การกล่าวทักทายผู้ฟังในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.10 ความชัดเจนในการกล่าวนำเรื่องของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.11 การลำดับความคิดและความครบถ้วนของเนื้อหาในการนำเสนอของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.12 ความสามารถในการทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมและเกิดความเข้าใจในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.13 การกล่าวสรุปปิดท้ายในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน
- สมมติฐานที่ 2.14 คะแนนที่ได้ในภาพรวมของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้ $H_0 : \mu_1 = \mu_2$

$$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$$

หมายเหตุ H_0 หมายถึง สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)

H_1 หมายถึง สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

ตารางที่ 4.5.1 ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน จำแนกตามเพศ

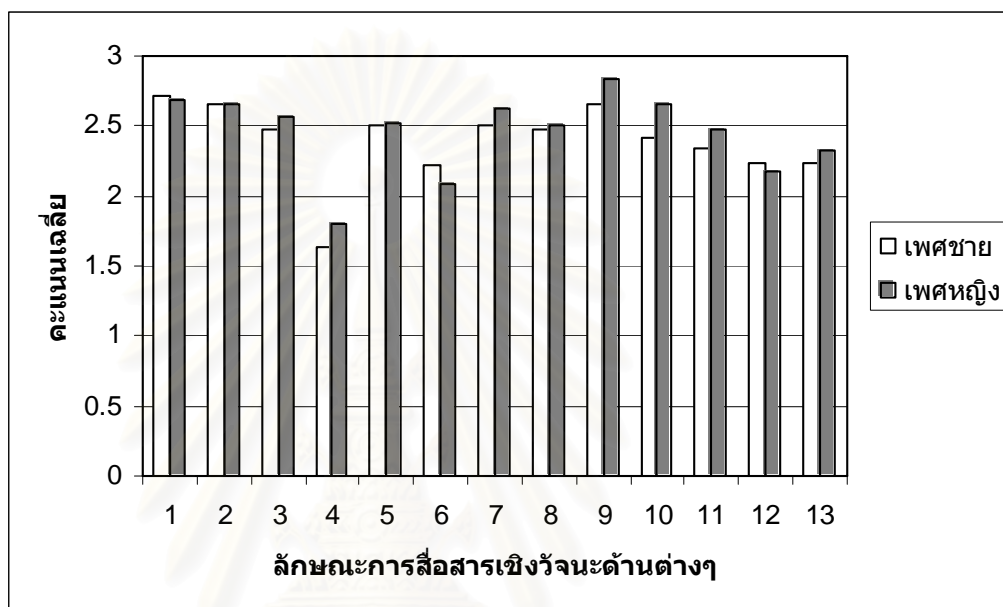
ลำดับ ที่	ลักษณะต่างๆในการประเมิน	$\bar{x}$		SD		t-test	t-Prob
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
1	ความดังของเสียง	2.72	2.68	0.37	0.50	0.021	0.570
2	ระดับเสียง สูง ต่ำ	2.65	2.66	0.35	0.40	0.711	0.790
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	2.47	2.57	0.49	0.54	0.997	0.253
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	1.64	1.80	0.25	0.52	0.001	0.015
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	2.50	2.52	0.48	0.56	0.305	0.843
6	การใช้โทนเสียง	2.22	2.09	0.51	0.46	0.578	0.103
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	2.51	2.62	0.39	0.47	0.212	0.105
8	จังหวะในการพูด	2.47	2.51	0.37	0.42	0.988	0.575
9	การกล่าวทักทาย	2.65	2.83	0.46	0.51	0.812	0.027
10	การกล่าวนำเรื่อง	2.41	2.65	0.58	0.63	0.848	0.012
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	2.34	2.48	0.51	0.59	0.262	0.114
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	2.24	2.17	0.49	0.56	0.979	0.390
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	2.24	2.32	0.35	0.43	0.141	0.205
14	ความสามารถในภาพรวม 13 ลักษณะ	2.39	2.45	0.37	0.45	0.226	0.329

*($\alpha=0.05$) การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 1.00-1.75 ควรปรับปรุง ; 1.76-2.50 พอใช้; 2.51-3.25 ดี; 3.26-4.00 ดีมาก
หมายเหตุ $\bar{x}$ หมายถึง ค่าประมาณค่าเฉลี่ย
t-Prob หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติ

จากตารางที่ 4.5.1 ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชนจำแนกตามเพศ ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test แบบ 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ในภาพรวมแล้ว เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะไม่แตกต่างกัน และผลการทดสอบการสื่อสารเชิงวัจนะแยกเป็นด้านต่างๆพบว่า เพศชาย และเพศหญิงมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะไม่แตกต่างกัน ยกเว้นในด้าน การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) การกล่าวทักทาย และการกล่าวนำเรื่อง เด็กชายและหญิงจะมีความสามารถ แตกต่างกัน โดยเพศหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเพศชายทั้งด้านการใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) การกล่าวทักทาย และการกล่าวนำเรื่อง

จากค่าเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง เพศชายและหญิงตามตารางที่ 4.5.1 สามารถนำมาแสดงค่าความสัมพันธ์ได้ตามแผนภูมิที่ 4.5.1

แผนภูมิที่ 4.5.1 กราฟเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆ จำแนกตามเพศ

หมายเหตุ

- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 1 หมายถึง ความดังของเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 2 หมายถึง ระดับเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 3 หมายถึง ความชัดเจนในการออกเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 4 หมายถึง การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 5 หมายถึง ความคล่องและไม่คิดขัดในการพูด
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 6 หมายถึง การใช้โทนเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 7 หมายถึง ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 8 หมายถึง จังหวะในการพูด
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 9 หมายถึง การกล่าวทักทาย
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 10 หมายถึง การกล่าวนำเรื่อง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 11 หมายถึง ลำดับความคิดในการนำเสนอ
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 12 หมายถึง การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 13 หมายถึง การกล่าวสรุปปิดท้าย

แผนภูมิที่ 4.5.1 แสดงกราฟในรูปแบบกราฟแท่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชาย นั้น มีแนวโน้มใกล้เคียงกัน

- ความแตกต่างระหว่างอายุ และความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

ตารางที่ 4.5.2 ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ยของลักษณะต่างๆในการประเมินของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

ลำดับที่	ลักษณะต่างๆในการประเมิน	$\bar{x}$						
		6ปี	7ปี	8ปี	9ปี	10ปี	11ปี	12ปี
1	ความดังของเสียง	2.26	2.60	2.69	2.84	2.91	2.96	3.19
2	ระดับเสียง สูง ต่ำ	2.27	2.58	2.68	2.74	2.86	2.86	3.09
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	2.04	2.37	2.57	2.58	2.87	2.87	3.19
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	1.46	1.65	1.73	1.78	1.85	1.86	2.40
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	2.02	2.41	2.53	2.59	2.84	2.80	3.10
6	การใช้โทนเสียง	1.84	2.14	2.11	2.18	2.27	2.24	3.00
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	2.27	2.44	2.60	2.67	2.73	2.82	3.04
8	จังหวะในการพูด	2.13	2.41	2.48	2.58	2.72	2.69	3.08
9	การกล่าวทักทาย	2.43	2.64	2.72	2.81	2.99	3.05	3.19
10	การกล่าวนำเรื่อง	2.07	2.39	2.49	2.69	2.83	2.89	3.14
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	1.95	2.31	2.38	2.51	2.72	2.71	3.12
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	1.91	2.16	2.17	2.24	2.35	2.32	3.05
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	2.02	2.22	2.20	2.33	2.43	2.50	3.97
14	ความสามารถในภาพรวม	2.05	2.33	2.41	2.50	2.64	2.66	3.04

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 1.00-1.75 ควรปรับปรุง ;1.76-2.50 พอใช้;2.51-3.25 ดี;3.26-4.00 ดีมาก

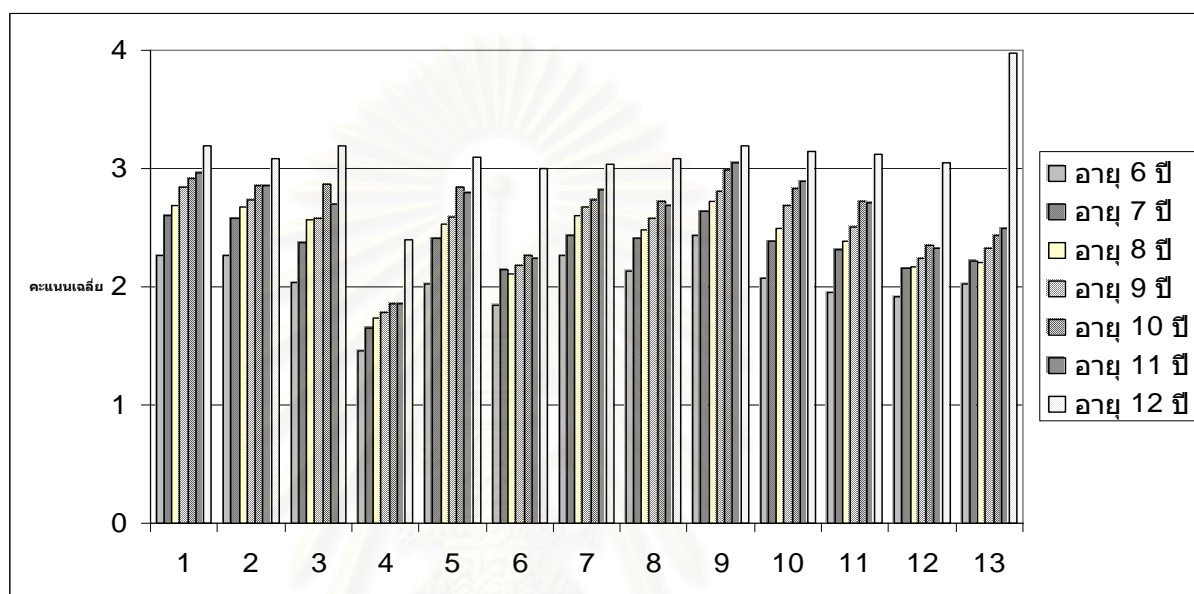
หมายเหตุ $\bar{x}$ หมายถึง ตัวประมาณค่าเฉลี่ย

ตารางที่ 4.5.2 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยการจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่กลุ่มตัวอย่างได้ค่าเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนสูงสุดคือ ช่วงอายุ 12 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 12 ปีนั้นจะได้คะแนนเฉลี่ยในทุกด้านสูงกว่าช่วงอายุ 6-11 ปี

จากตารางที่ 4.5.2 สามารถแสดงแนวโน้มของความสัมพันธ์ระหว่างอายุของกลุ่มตัวอย่าง และความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนได้ตั้งแผนภูมิที่ 4.5.2

แผนภูมิที่ 4.5.2 กราฟเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆ จำแนกตามอายุ

หมายเหตุ

- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 1 หมายถึง ความดังของเสียง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 2 หมายถึง ระดับเสียง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 3 หมายถึง ความชัดเจนในการออกเสียง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 4 หมายถึง การใช้อักษรควบกล้ำ (ร ล)
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 5 หมายถึง ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 6 หมายถึง การใช้โทนเสียง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 7 หมายถึง ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 8 หมายถึง จังหวะในการพูด
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 9 หมายถึง การกล่าวทักทาย
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 10 หมายถึง การกล่าวนำเรื่อง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 11 หมายถึง ลำดับความคิดในการนำเสนอ
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 12 หมายถึง การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง
- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 13 หมายถึง การกล่าวสรุปปิดท้าย

แผนภูมิที่ 4.5.2 แสดงกราฟในรูปแบบกราฟแท่ง แกนตั้งแสดงลักษณะต่างๆ 13 ด้านในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน แกนนอนแสดงคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 156 คน โดยจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยในทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 6 ปีจะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับช่วงอายุอื่น และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 12 ปีจะมีค่าเฉลี่ยในทุกด้านอยู่ในเกณฑ์สูงที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน จากกราฟจะเห็นได้ว่า

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่าจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้รับ สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า

สมมติฐานที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกันจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6 = \mu_7$

$H_1 : \mu_i \neq \mu_j$

หมายเหตุ H_0 หมายถึง สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)

H_1 หมายถึง สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

ตารางที่ 4.5.3 ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่มีอายุแตกต่างกัน

ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ 13 ด้าน	n	$\bar{x}$	F	F-Prob
อายุ 6 ปี	22	2.05	9.026	0.000*
อายุ 7 ปี	44	2.33		
อายุ 8 ปี	26	2.41		
อายุ 9 ปี	27	2.50		
อายุ 10 ปี	19	2.64		
อายุ 11 ปี	13	2.66		
อายุ 12 ปี	5	3.04		

*ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

หมายเหตุ $\bar{x}$ หมายถึง ตัวประมาณค่าเฉลี่ย

F-Prob หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติ

ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ในภาพรวมแล้วเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่อายุต่างกัน จะมีระดับความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่มทัศนคติ และเมื่อทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยวิธีจับคู่พหุคูณ (Multiple comparison) โดยค่าสถิติ Scheffe สามารถจำแนกกลุ่มของอายุได้เป็น 2 กลุ่มคือ ช่วงอายุ 6-9 ปี และช่วงอายุ 10-12 ปี ดังตารางที่ 4.5.4

ตารางที่ 4.5.4 ตารางแสดงค่าจากการแบ่งกลุ่มช่วงอายุที่มีความสามารถในการสื่อสารใกล้เคียงกัน

อายุ (ปี)	จำนวน	การแบ่งกลุ่มที่ค่า $\alpha^*=0.05$	
		กลุ่มที่ 1 ค่าเฉลี่ย	กลุ่มที่ 2 ค่าเฉลี่ย
6	22	2.05	
7	44	2.33	
8	26	2.41	
9	27	2.5	
10	19		2.64
11	13		2.66
12	5		3.04

* α หมายถึง ระดับ นัยสำคัญ (Level of Significance)

จากตารางที่ 4.5.4 สามารถแบ่งกลุ่มของช่วงอายุที่มีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะ ในการพูดต่อหน้าชุมชนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันได้ เป็น 2 กลุ่มอายุ คือ ช่วงอายุ 6-9 ปี และ ช่วงอายุ 10-12 ปี

- ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นเรียน กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าทีชุมชน

ตารางที่ 4.5.5 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยคะแนนของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยการประเมินจากกลุ่มผู้ประเมินจำนวน 31 คน จำแนกตามระดับชั้นการศึกษา

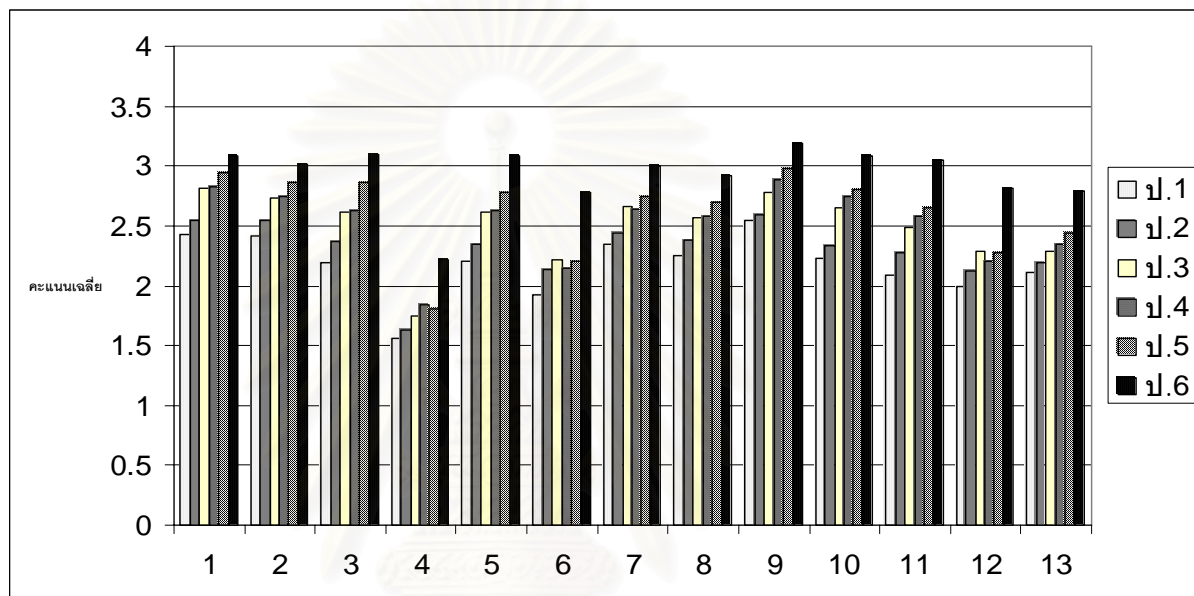
ลำดับที่	ลักษณะต่างๆในการประเมิน	$\bar{x}$					
		ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1	ความดังของเสียง	2.43	2.55	2.81	2.83	2.94	3.09
2	ระดับเสียง สูง ต่ำ	2.42	2.54	2.73	2.75	2.86	3.01
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	2.19	2.37	2.62	2.63	2.86	3.10
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	1.56	1.63	1.75	1.84	1.81	2.22
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	2.21	2.35	2.62	2.63	2.78	3.09
6	การใช้โทนเสียง	1.92	2.14	2.22	2.15	2.20	2.78
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	2.35	2.44	2.66	2.64	2.75	3.00
8	จังหวะในการพูด	2.25	2.38	2.57	2.58	2.70	2.92
9	การกล่าวทักทาย	2.55	2.59	2.78	2.88	2.98	3.19
10	การกล่าวนำเรื่อง	2.23	2.33	2.65	2.74	2.80	3.09
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	2.09	2.28	2.49	2.58	2.65	3.05
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	2.00	2.12	2.29	2.20	2.28	2.82
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	2.11	2.19	2.29	2.35	2.44	2.79
14	คะแนนเฉลี่ยในภาพรวม 13 ลักษณะ	2.18	2.30	2.50	2.52	2.62	2.94

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 1.00-1.75 ควรปรับปรุง ;1.76-2.50 พอใช้;2.51-3.25 ดี;3.26-4.00 ดีมาก

ตารางที่ 4.5.5 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนของเด็กวัยประถมจำนวน 156 คน ในการพูดต่อหน้าชุมชน โดยการจำแนกตามระดับชั้นที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา โดยระดับชั้นที่กลุ่มตัวอย่างได้ค่าเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนสูงสุดคือ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยกลุ่มตัวอย่างจะได้คะแนนเฉลี่ยในทุกด้านสูงกว่ารับชั้นอื่นๆ

จากตารางที่ 4.5.5 แสดงความแตกต่างกันของอายุต่างกัน ที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการประเมินลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสามารถแสดงแนวโน้มของความสัมพันธ์ได้ดังแผนภูมิที่ 4.2.4

แผนภูมิที่ 4.5.3 กราฟเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆ จำแนกตามระดับชั้น

หมายเหตุ

- ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 1 หมายถึง ความดังของเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 2 หมายถึง ระดับเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 3 หมายถึง ความชัดเจนในการออกเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 4 หมายถึง การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 5 หมายถึง ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 6 หมายถึง การใช้โทนเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 7 หมายถึง ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 8 หมายถึง จังหวะในการพูด
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 9 หมายถึง การกล่าวทักทาย
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 10 หมายถึง การกล่าวนำเรื่อง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 11 หมายถึง ลำดับความคิดในการนำเสนอ
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 12 หมายถึง การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง
 ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ ด้านที่ 13 หมายถึง การกล่าวสรุปปิดท้าย

แผนภูมิที่ 4.5.3 แสดงกราฟในรูปแบบกราฟเส้น โดยแกนนอนแสดงลักษณะต่างๆ 13 ด้านในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน แกนตั้งแสดงคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 156 คน จากกราฟแสดงค่าเฉลี่ยในทุกด้านของกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอื่นๆ และกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะมีค่าเฉลี่ยของ

ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในทุกด้านอยู่ในเกณฑ์สูงที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอื่นๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับชั้นต่างกัน จากกราฟจะเห็นได้ว่าลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้รับ สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า

สมมติฐานที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกันจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$

$H_1 : \mu_i \neq \mu_j$

หมายเหตุ H_0 หมายถึง สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)

H_1 หมายถึง สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

ตารางที่ 4.5.6 ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต่างกัน

ลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะ 13 ด้าน	n	$\bar{x}$	F	F-Prob
ชั้น ป. 1	22	2.05	9.026	0.000*
ชั้น ป. 2	44	2.33		
ชั้น ป. 3	26	2.41		
ชั้น ป. 4	27	2.5		
ชั้น ป. 5	19	2.64		
ชั้น ป. 6	13	2.66		

* ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

หมายเหตุ $\bar{x}$ หมายถึง ค่าประมาณค่าเฉลี่ย

f-Prob หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติ

ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ในภาพรวมแล้วเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่อายุต่างกัน จะมีระดับความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่มทัศนคติ และเมื่อทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยวิธีจับคู่พหุคูณ (Multiple comparison) โดยค่าสถิติ Scheffe สามารถจำแนกกลุ่มของอายุได้เป็น 2 กลุ่มคือ ช่วงอายุ 6-9 ปี และช่วงอายุ 10-12 ปี ดังตารางที่ 4.5.6

- ความแตกต่างระหว่างทัศนคติเกี่ยวกับการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

จากแบบสอบถามทัศนคติก่อนและหลังการพูดของเด็ก (Pre test และ Post test) ในกลุ่มตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งผลจากแบบสอบถามของเด็กเป็น 2 ด้าน คือ ทัศนคติต่อการพูดในที่ชุมชนก่อนการพูด ความรู้เกี่ยวกับความหมายของการมีบุคลิกภาพการพูดที่ดี โดยทำการทดสอบหาความสัมพันธ์ ดังนี้

1. ทัศนคติต่อการพูดในที่ชุมชน โดยผู้วิจัยได้ใช้คำถามเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง และเนื่องจากความแตกต่างของประสบการณ์ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กแต่ละคน ผู้วิจัยจึงแบ่งทัศนคติด้านความชอบก่อนการทดสอบเป็น 5 ลักษณะ คือ ไม่ชอบ ชอบเล็กน้อย เฉยๆ ชอบ และชอบมาก และนำข้อมูลที่ได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยสำหรับหลายกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวแบบนอนพารามेटริก (One-way Analysis of Variance By Non-Parametric Method:F-test) โดยมีสมมติฐานและตัวแปรต่างๆ ดังนี้

สมมติฐานที่ 5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติไม่เหมือนกันแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$

$$H_1 : \mu_i \neq \mu_j$$

หมายเหตุ H_0 หมายถึง สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)

H_1 หมายถึง สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.5.7 ตารางแสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่มีทัศนคติต่อการพูดต่อหน้าชุมชนแตกต่างกัน

ลำดับที่	หัวข้อในการประเมิน	n	$\bar{x}$	F	F-Prob
1	ความดังของเสียง			3.2	0.015*
	ไม่ชอบ	39	2.49		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.78		
	เฉยๆ	59	2.74		
	ชอบ	18	2.74		
	ชอบมาก	16	2.85		
2	ระดับเสียง สูง ต่ำ			3.48	0.010*
	ไม่ชอบ	39	2.47		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.69		
	เฉยๆ	59	2.70		
	ชอบ	18	2.71		
	ชอบมาก	16	2.79		
3	ความชัดเจนในการออกเสียง			2.67	0.034*
	ไม่ชอบ	39	2.30		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.57		
	เฉยๆ	59	2.59		
	ชอบ	18	2.56		
	ชอบมาก	16	2.69		
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)			3.72	0.006*
	ไม่ชอบ	39	1.54		
	ชอบเล็กน้อย	24	1.78		
	เฉยๆ	59	1.73		
	ชอบ	18	1.83		
	ชอบมาก	16	1.96		

ลำดับที่	หัวข้อในการประเมิน	n	$\bar{x}$	F	F-Prob
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด				
	ไม่ชอบ	39	2.31	2.51	0.044*
	ชอบเล็กน้อย	24	2.52		
	เฉยๆ	59	2.58		
	ชอบ	18	2.56		
	ชอบมาก	16	2.72		
6	การใช้โทนเสียง				
	ไม่ชอบ	39	2.03	1.83	0.127
	ชอบเล็กน้อย	24	2.13		
	เฉยๆ	59	2.16		
	ชอบ	18	2.19		
	ชอบมาก	16	2.42		
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง				
	ไม่ชอบ	39	2.42	1.93	0.108
	ชอบเล็กน้อย	24	2.65		
	เฉยๆ	59	2.58		
	ชอบ	18	2.62		
	ชอบมาก	16	2.71		
8	จังหวะในการพูด				
	ไม่ชอบ	39	2.35	2.04	0.091
	ชอบเล็กน้อย	24	2.59		
	เฉยๆ	59	2.51		
	ชอบ	18	2.51		
	ชอบมาก	16	2.61		

ลำดับที่	หัวข้อในการประเมิน	n	$\bar{x}$	F	F-Prob
9	การกล่าวทักทาย			2.09	0.085
	ไม่ชอบ	39	2.57		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.74		
	เฉยๆ	59	2.79		
	ชอบ	18	2.81		
	ชอบมาก	16	2.94		
10	การกล่าวนำเรื่อง			3.75	0.006*
	ไม่ชอบ	39	2.23		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.56		
	เฉยๆ	59	2.62		
	ชอบ	18	2.70		
	ชอบมาก	16	2.74		
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ			4.14	0.003*
	ไม่ชอบ	39	2.12		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.44		
	เฉยๆ	59	2.51		
	ชอบ	18	2.53		
	ชอบมาก	16	2.61		
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง			1.74	0.145
	ไม่ชอบ	39	2.09		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.19		
	เฉยๆ	59	2.19		
	ชอบ	18	2.30		
	ชอบมาก	16	2.43		

ลำดับที่	หัวข้อในการประเมิน	n	$\bar{x}$	F	F-Prob
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย			3.72	0.006*
	ไม่ชอบ	39	2.11		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.33		
	เฉยๆ	59	2.29		
	ชอบ	18	2.40		
	ชอบมาก	16	2.49		
14	ลักษณะในภาพรวม 13 ด้าน			3.33	0.012*
	ไม่ชอบ	39	2.23		
	ชอบเล็กน้อย	24	2.46		
	เฉยๆ	59	2.46		
	ชอบ	18	2.50		
	ชอบมาก	16	2.61		

* ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

หมายเหตุ α หมายถึง ระดับ นัยสำคัญ (Level of Significance)

ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ในภาพรวมแล้วเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่มีทัศนคติในการพูดต่อหน้าชุมชนต่างกัน จะมีระดับความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่มทัศนคติ และเมื่อทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยวิธีจับคู่พหุคูณ (Multiple comparison) โดยค่าสถิติ Scheffe ในภาพรวมของการสื่อสารเชิงวัจนะทั้ง 13 ด้าน พบว่า กลุ่มเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน คือ กลุ่มที่มีทัศนคติ **ไม่ชอบ** การพูดต่อหน้าชุมชน และกลุ่มที่มีทัศนคติ **ชอบ** การพูดต่อหน้าชุมชน

2. ความรู้เกี่ยวกับความหมายของการมีบุคลิกภาพการพูดที่ดี โดยในแบบสอบถามจะให้เด็กตอบว่าทราบหรือไม่ทราบความหมายคำว่าของบุคลิกภาพการพูดที่ดี ซึ่งคำตอบจะมี 2 คำตอบ คือ ทราบ และไม่ทราบ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยสำหรับ 2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample) โดยใช้ค่าสถิติ t-test

สมมติฐานที่ 6 ค่าเฉลี่ยของคะแนนของเด็กที่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี และเด็กที่ไม่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดีนั้นแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ $H_0 : \mu_1 = \mu_2$

$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$

หมายเหตุ H_0 หมายถึง สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)

H_1 หมายถึง สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

ตารางที่ 4.5.8 แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่ทราบและไม่ทราบความหมายของบุคลิกภาพการพูดที่ดี

	ลักษณะการประเมินในด้านต่างๆ	ทราบ		ไม่ทราบ		t-Prob	t-test
		$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
1	ความดังของเสียง	2.57	0.41	2.33	0.40	0.000*	0.005
2	ระดับเสียง สูง ต่ำ	2.87	0.38	2.58	0.45	0.000*	0.039
3	ความชัดเจนในการออกเสียง	2.80	0.33	2.56	0.38	0.000*	0.283
4	การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)	2.71	0.53	2.41	0.48	0.000*	0.061
5	ความคล่องและไม่ติดขัดในการพูด	1.86	0.46	1.64	0.37	0.001*	0.962
6	การใช้โทนเสียง	2.67	0.52	2.42	0.50	0.003*	0.989
7	ลักษณะน้ำเสียงและหางเสียง	2.27	0.47	2.08	0.49	0.018*	0.424
8	จังหวะในการพูด	2.71	0.42	2.48	0.43	0.001*	0.835
9	การกล่าวทักทาย	2.61	0.41	2.42	0.37	0.003*	0.204
10	การกล่าวนำเรื่อง	2.89	0.46	2.65	0.49	0.003*	0.012
11	ลำดับความคิดในการนำเสนอ	2.73	0.56	2.41	0.62	0.002*	0.933
12	การสร้างความเข้าใจให้กับผู้ฟัง	2.58	0.55	2.30	0.54	0.003*	0.757
13	การกล่าวสรุปปิดท้าย	2.31	0.44	2.14	0.48	0.025*	0.425

* ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 1.00-1.75 ควรปรับปรุง ; 1.76-2.50 พอใช้; 2.51-3.25 ดี; 3.26-4.00 ดีมาก

หมายเหตุ $\bar{x}$ หมายถึง ค่าประมาณค่าเฉลี่ย

t-Prob หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติ

จากตารางที่ 4.5.8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับสมมติฐานของกลุ่มตัวอย่างที่รู้ถึงความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี และกลุ่ม

ตัวอย่างที่ไม่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี เมื่อพิจารณาผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test แบบ 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่าในภาพรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างที่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดีนั้น มีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชน ไม่แตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณาด้านความสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ย และกลุ่มตัวอย่างที่รู้ถึงความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่รู้ความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดีนั้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มที่ทราบความหมายของคำว่าบุคลิกภาพการพูดที่ดี จะมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ทราบความหมาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารทางวินิจะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของบุคลิกภาพการพูดเชิงวินิจะของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ศึกษาปัญหาบุคลิกภาพการพูดเชิงวินิจะ ตลอดจนศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดเชิงวินิจะของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยในเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งอาศัยแบบประเมินลักษณะการสื่อสารเชิงวินิจะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็ก โดยทำการหาค่าเฉลี่ยของลักษณะโดยรวมจากกลุ่มการประเมินของกลุ่มผู้ฟังที่ทำการประเมินทั้งหมด 31 คน ที่เป็นผู้วิเคราะห์และประเมินการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา อายุ 6-12 ปี จำนวนทั้งสิ้น 156 คน การสังเกต (Observe) กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นส่วนในการวิเคราะห์ (Analysis)

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยนำข้อมูลจากการประเมินทั้งหมดมาทำการประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และนำผลที่ได้ไปทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับปัญหาสาเหตุ และแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการสื่อสารในเชิงวินิจะของเด็กไทยวัยประถมที่พบเพื่อตอบปัญหานำวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในส่วนของการวิจัย นำร่องจำนวน 44 คน เมื่อจำแนกตามเพศจะมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิงเท่ากัน คือ อย่างละ 22 คน เมื่อจำแนกตามอายุพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 9 ปี คือจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และเมื่อพิจารณาตามระดับชั้นที่กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด คือ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษารวมกลุ่มตัวอย่างในส่วนของการวิจัยนำร่องจำนวน 44 คน จำนวนทั้งสิ้น 156 คนนั้น เมื่อจำแนกตามเพศจะมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือ เพศชาย 74 คน เพศหญิง 82 คน เมื่อจำแนกตามอายุพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ อายุ 7 ปี คือจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 และ

เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นที่กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุด คือ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปเป็นประเด็นต่างๆได้ ดังนี้

- ลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถม และความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษา กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
  - ปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
  - สาเหตุ และแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี
- ลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยวัยประถม และ ความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษา กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย เพื่อประเมินลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีนี้ ผู้วิจัยได้ตีความหมายของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินเป็นความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆ โดยแบ่งตามลักษณะทั่วไปในการประเมิน ดังนี้

ความดังของเสียง

ลักษณะการใช้ระดับความดังของเสียงของเด็กไทยในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้นส่วนใหญ่ จะใช้เสียงที่เบาจนเกินไป และจากการประเมินของผู้ประเมินในภาพรวมแล้วความสามารถในด้านการใช้ความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง จัดอยู่ในเกณฑ์ ดี แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ความเหมาะสมของระดับเสียง

ความเหมาะสมของการใช้ระดับเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ มีลักษณะของการใช้เสียงที่แตกต่างกันไป ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ระดับเสียงที่ต่ำควบคู่กับการใช้เสียงพูดที่เบาจนเกินไป โดยความสามารถในด้านการใช้ระดับเสียงในการพูดต่อ

หน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจัดอยู่ในเกณฑ์ ดี แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในกรพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ความถูกต้อง ชัดเจนในการออกเสียงพูด

ลักษณะความถูกต้องของการออกเสียงพูด ความชัดเจน และความฉะฉานในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี พบว่า ส่วนใหญ่ใช้เสียงพูดที่ไม่ชัดเจน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งความไม่ชัดเจนในการใช้เสียงพูดนั้นเป็นได้หลายลักษณะ เช่น การออกเสียงคำไม่ชัดเจน การพูดเสียงออกจมูก การพูดเสียงในลำคอ หรือการพูดที่คล้ายลิ้นไก่สั้น ซึ่งในกลุ่มตัวอย่างบางคนจะมีลักษณะการพูดไม่ชัดเฉพาะเวลาทำการพูดต่อหน้าที่ชุมชนเท่านั้น ส่วนในการทำกิจกรรมทั่วไปจะสังเกตได้ว่าเด็กมีเสียงพูดที่ปกติ และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในกรพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล)

การใช้อักขระควบกล้ำ ร ล ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้น เด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้อักขระควบกล้ำโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ **ควรปรับปรุง** ซึ่งในลักษณะการสื่อสารด้านนี้เป็นลักษณะที่เป็นปัญหามากที่สุดเนื่องจากเป็นด้านที่กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด นอกจากการออกเสียงตัว ร/ล แล้ว ยังลักษณะการออกเสียง ส ฟ พ หรือตัวอักษรบางตัวที่ติดสำเนียงมาจากภาษาต่างประเทศ หรือเป็นเสียงลอดไร้ฟันด้วย และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในกรพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

พูดได้คล่อง ไม่ติดขัด

มีเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากถึง 131 คน จาก 156 คน ที่พูดติดขัดทั้งในการตอบคำถาม และการเล่าเรื่อง คะแนนในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ **ควรปรับปรุง** และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในกรพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ลักษณะโตนเสียง

การใช้โตนเสียงที่หลากหลายตามอารมณ์ในการพูด หรือการเล่าเรื่องในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น มีลักษณะความสามารถโดยรวม สามารถอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังไม่มีทักษะในการใช้โตนเสียงที่หลากหลายตามอารมณ์หรือเนื้อเรื่องในการพูดมากนัก และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติพบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ลักษณะน้ำเสียง และหางเสียง

ลักษณะของน้ำเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ พบว่า มีเด็กจำนวนหนึ่งที่มีเสียงพูดที่แหบแห้ง ในส่วนของการใช้คำพูดที่มีหางเสียงในการพูด และตอบคำถามต่อหน้าชุมชนนั้น มีเด็กที่พูดจามีหางเสียงทั้งในการพูดและตอบคำถาม และเด็กที่พูดห้วน ไม่มีหางเสียง ซึ่งลักษณะการพูดที่ห้วนไม่มีหางเสียงนี้เป็นสิ่งที่ขัดกับการสื่อสารที่เป็นเอกลักษณ์ของไทยเป็นอย่างมาก ลักษณะในด้านน้ำเสียงและหางเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ โดยรวมสามารถจัดให้อยู่ในเกณฑ์ ดี แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ความเหมาะสมของจังหวะในการพูด

ความเหมาะสมของจังหวะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ ส่วนใหญ่พบว่าเด็กจะมีลักษณะการพูดที่ช้าจนเกินไป โดยเด็กที่มีลักษณะพูดช้านี้จะเป็นเด็กที่ใช้เสียงพูดที่เบาด้วย ซึ่งในภาพรวมความสามารถของเด็กในด้านนี้จัดอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

มารยาท และการทักทาย

ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้นเด็กจะยังไม่มีการกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูด แต่เด็กจะรู้จักการทักทายและการแนะนำตัวเองก่อนการพูด ซึ่งลักษณะในด้านนี้ของเด็กโดยรวม สามารถจัดให้อยู่ในเกณฑ์ ดี แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ความชัดเจนในการกล่าวนำเข้าสู่เรื่อง

การบอกถึงเรื่องที่ต้องการจะพูดในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีนั้น ส่วนใหญ่เด็กจะสามารถกล่าวนำและบอกเรื่องที่ต้องการจะพูดได้ชัดเจน โดยคะแนนเฉลี่ยที่บอกถึงความสามารถในด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ ดี แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ลำดับความคิดในการนำเสนอ

ในส่วนของการเรียบเรียงความคิดและลำดับเนื้อหาในการเล่าเรื่องในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้น โดยรวมความสามารถในการลำดับความคิดและเนื้อหาในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้จัดอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

ความสามารถในการสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง

ความสามารถในการทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ เกิดอารมณ์ร่วม และเกิดความสนุกไปกับผู้พูดนั้น พบว่า ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนี้เด็กมีกลยุทธ์ในการเล่าเรื่องในหลายรูปแบบ โคนจะเน้นความสนุกสนานและอารมณ์ขันให้แก่ผู้ฟังเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งความสามารถเฉลี่ยในด้านนี้จัดอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

การกล่าวสรุป

การกล่าวสรุปปิดท้ายในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี พบว่า เด็กยังไม่มีความสามารถในการกล่าวสรุปปิดเรื่องที่ทำกรพูดได้ โดยรวมความสามารถของเด็กกลุ่มตัวอย่างนี้จัดอยู่ในเกณฑ์ พอใช้ และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านความดังของเสียงในการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างนั้นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ ดี

● **ปัญหาและสาเหตุในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี**

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่พบในกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

1. ปัญหาในการใช้เสียงพูด พบว่า ส่วนใหญ่ใช้เสียงในการพูดที่เบาจนเกินไป และในเด็กบางคนพบว่ามีลักษณะการใช้เสียงพูดที่ดังจนเกินไป
2. ปัญหาด้านความชัดเจนของเสียงพูด พบว่า เด็กไทยอายุ 6-12 ปี มีลักษณะการพูดที่ไม่ชัดเจน และมีการออกเสียงตัวอักษร หรือคำต่างๆที่ไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้อง
3. ปัญหาการใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) เป็นปัญหาที่พบมากที่สุดในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ซึ่งคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในด้านนี้มีค่าน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับปัญหาในด้านอื่นๆ
4. ปัญหาเกี่ยวกับลักษณะของการพูดที่ติดขัด ไม่ต่อเนื่องทั้งในการเล่าเรื่อง การพูด และตอบคำถาม ปัญหาด้านความเร็ว และจังหวะในการพูด โดยพบว่า มีเด็กส่วนใหญ่ มีลักษณะการพูดต่อหน้าที่ชุมชนที่ช้าจนเกินไป โดยในการพูดที่ช้านี้มักจะพบควบคู่ไปกับการพูดด้วยเสียงที่เบาจนเกินไปด้วย และมีเด็กเพียงบางส่วนซึ่งมีจำนวนไม่มากที่พูดเร็วจนเกินไป
5. ปัญหาในด้านการใช้โทนเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน พบว่า เด็กไทยยังขาดทักษะในด้านการใช้โทนเสียงให้หลากหลายตามอารมณ์ในการพูด หรือการเล่าเรื่อง
6. ปัญหาในด้านคุณภาพของน้ำเสียงในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 มีลักษณะแหบแห้ง รวมไปถึงการใช้เสียงพูดที่แหลมสูง หรือทุ้มต่ำจนเกินไป
7. ปัญหาเกี่ยวกับคำพูดที่ห้วน ไม่มีหางเสียง ซึ่งลักษณะของการพูดห้วนไม่มีหางเสียงนี้เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่น่าสนใจ เนื่องจากการพูดจาด้วยความไพเราะเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของคนไทยที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กวัยประถม ไม่ควรพบปัญหาในลักษณะนี้อย่างยิ่ง
8. ปัญหาในด้านลำดับความคิดในการนำเสนอเนื้อหา ในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน ซึ่งในจุดนี้เป็นปัญหาที่ควรได้รับการพัฒนาและแก้ไขอย่างมาก เนื่องจากการพัฒนาความสามารถในการลำดับความคิดนั้นเป็นการช่วยพัฒนาระดับสติปัญญาได้อีกทางหนึ่งด้วย

● **สาเหตุของปัญหา แนวทางการแก้ไขและพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี**

จากการวิเคราะห์และรวบรวมผลการวิจัยโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์และสาขาที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี นั้น

สามารถแบ่งสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี แนวทางแก้ไขและพัฒนา ตามลักษณะต่างๆ ได้ ดังนี้

1. ความดั่ง และเบาของเสียง

สาเหตุที่สำคัญและพบมากที่สุดของปัญหา เกิดจากความไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่กล้าแสดงออก หรือเกิดความกลัวและความประหม่า และสาเหตุอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการพูดเสียงดังหรือเบาเกินไปของเด็กนั้น อาจความผิดปกติของสรีระในร่างกายที่เกิดมาจากธรรมชาติของเด็กที่พูดเสียงเบาเนื่องจากวัฒนธรรมของไทยนั้น เด็กต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตน จึงทำให้เด็กเคยชินกับการพูดเสียงเบา โดยมีแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาคความดั่งของเสียงที่ไม่เหมาะสมในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในเด็กอายุ 6-12 ปี เพื่อให้เกิดความเหมาะสมยิ่งขึ้นนั้น คือการสร้างทัศนคติที่ดีในการพูดต่อหน้าชุมชนให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง และยอมรับตัวเองให้มากขึ้น รวมไปถึงให้เด็กได้ฝึกทักษะในการพูดต่อหน้าชุมชนซ้ำหลายๆ ครั้ง เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและกล้าแสดงออก ส่วนในเด็กที่มีปัญหาทางด้านสรีระควรปรึกษาแพทย์หรือนักวาทะบำบัดเพื่อหาวิธีการแก้ไขอย่างถูกวิธี

2. คุณภาพของเสียง ระดับเสียง สูง หรือต่ำ และเสียงแหบแห้ง

ลักษณะการพูดด้วยเสียงแหบแห้ง และการพูดด้วยเสียงสูง หรือต่ำเกินไป มีสาเหตุหลักคือ ร่างกาย และสรีระตามธรรมชาติของแต่ละคน การเลียนแบบเสียงจนเกิดการติดเป็นนิสัย รวมไปถึงพฤติกรรมส่วนตัว เช่น เกิดจากความตื่นเต้น ความไม่กล้าแสดงออก ซึ่งแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านคุณภาพเสียงนั้น คือ การฝึกบริหารอวัยวะในการออกเสียง และอวัยวะต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง รวมไปถึงการฝึกลมหายใจที่ใช้ในการพูดให้ถูกต้อง

3. ความชัดเจนของคำ และการออกเสียง

ด้านความชัดเจนในการพูดนี้เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดที่พบในกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยวัยประถมนี้ โดยสาเหตุของปัญหาเกิดได้จาก การเลียนแบบเสียงจนเกิดการติดเป็นนิสัย บุคลิกภาพส่วนบุคคล ร่างกาย และสรีระตามธรรมชาติในการฟัง ซึ่งแนวทางในการแก้ไขและพัฒนา คือ การปรึกษาแพทย์ นักวาทะบำบัด หรือผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องเมื่อความผิดปกติเกิดจากสรีระทางร่างกาย และหากเกิดจากการเลียนแบบหรือบุคลิกภาพส่วนบุคคลนั้น ต้องทำการฝึกฝนการพูดอย่างถูกต้องและถูกวิธีเป็นประจำ

4. การออกเสียงอักษรควบกล้ำ(ร ล)

ปัญหาในการออกเสียงอักษรควบกล้ำ ร ล ไม่ชัดเจนนี้เป็นปัญหาที่เด็กในกลุ่มตัวอย่างนี้ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะในการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านอื่นๆ และยังเป็นปัญหาพบมากที่สุดในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ก็ด้วย ซึ่งสาเหตุของปัญหานี้ เกิดจากสิ่งแวดล้อมรอบข้างที่ไม่มีการระมัดระวังในการใช้อักษรจนเด็กเกิดความเคยชิน ซึ่งแนวทางในการแก้ไขและพัฒนานั้นควรเด็กได้รับการฝึกฝนการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ อย่างสม่ำเสมอ รวมไปถึงการฝึกการวางลิ้น การบริหารลิ้น การวางฟัน และการเปิดปากตัว ร ล และตัวสะกดต่างๆให้ถูกต้อง โดยเริ่มฝึกฝนจากการอ่านเป็นคำ เป็นวลี และเป็นประโยคตามลำดับ

5. จังหวะในการพูด พูดช้า หรือพูดเร็ว พูดติดขัด ไม่จะฉาน

สาเหตุของปัญหาในการพูดช้า หรือเร็วเกินไปในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีนั้น เกิดจากลักษณะการพูดโดยพื้นฐานที่มาจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการสั่งงานของสมองทำให้การแสดงออกทางความคิดและความเร็วในการพูดต่างกัน เนื่องจากบุคคลแต่ละคนมีความสามารถในการคิดด้วยความเร็วที่แตกต่างกันออกไป และความผิดปกติของอวัยวะภายในที่ใช้ในการพูด หรือเป็นส่วนประกอบในการพูดไม่สมบูรณ์หรือมีความผิดปกติ โดยมีแนวทางในการแก้ไขและพัฒนา คือ การปรึกษาแพทย์ นักวาทะบำบัด หรือผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องเมื่อความผิดปกติเกิดจากสรีระทางร่างกาย แต่หากเด็กไม่มีความผิดปกติทางสรีระแล้ว ควรให้เด็กได้รับการฝึกฝนการอ่านอย่างมีจังหวะที่ถูกต้องและเหมาะสม ฝึกลมหายใจอย่างถูกต้องในขณะที่พูดหรืออ่านหนังสือ รวมทั้งการฝึกฝนให้เด็กมีความกล้าแสดงออก และมีความมั่นใจในการแสดงออกต่อหน้าที่ชุมชนมากขึ้น ผู้ปกครองและครูควรสร้างความรู้สึที่สนิทสนมและเป็นกันเองให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กมีความกล้าในการพูดสิ่งต่างๆมากขึ้น

6. การลำดับความคิดไม่ต่อเนื่อง ไม่ถูกต้อง

สาเหตุของการลำดับความคิดที่ไม่ต่อเนื่องหรือไม่ถูกต้องนั้น เกิดจากระดับ IQ ของเด็กในการเรียนรู้ที่จะเรียบเรียงเนื้อหาต่างๆ แตกต่างกันไป รวมถึงไม่มีความเข้าใจในเนื้อหาที่พูดมากเพียงพอ ซึ่งแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขนั้นคือการฝึกฝนการเรียบเรียงความคิด การเน้นความเข้าใจในเนื้อหาที่จะพูด รวมทั้งฝึกการเขียนให้มีเนื้อหาที่ถูกต้องและต่อเนื่องก่อนการพูด ผู้ปกครองและครูอาจฝึกฝนให้เด็กได้ทำแผนภาพ โครงเรื่องก่อนการพูด หรือฝึกการเรียบเรียงเรื่องราวต่างๆโดยให้เด็กได้ฝึกพิจารณาความถูกต้องของเนื้อเรื่องด้วยตัวเอง

7. ลักษณะการพูดเหมือนท่องจำ ไม่มีโทนเสียง มีโทนเสียงเดียว หรือไม่ใสอารมณ์ในการพูด

สาเหตุของการพูดที่คล้ายการท่องจำ ไม่มีโทนเสียงในการพูด หรือไม่แสดงอารมณ์ ประกอบการพูดนั้นเกิดจากรู้สึกที่ความไม่คุ้นเคยในการพูดต่อหน้าที่สาธารณะ และพยายามจะควบคุมตัวเองเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการพูด จึงทำให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งผู้ปกครองและครูควรเน้นวิธีการเสริมความคิดเพื่อให้เด็กมีความคิดและจินตนาการในการแสดงออกมากขึ้น โดยในการฝึกขั้นแรกนั้น อาจใช้วิธีการเลียนแบบทางโทรทัศน์ หรือดารา รวมทั้งการใช้อุปกรณ์ประกอบการฝึกฝน

8. ลักษณะการพูดก้าวร้าว ไม่มีหางเสียง

ผู้เชี่ยวชาญในทุกสาขาล้วนมีความเห็นตรงกันว่าสาเหตุของปัญหาในลักษณะการพูดที่ก้าวร้าว ไม่มีหางเสียงนี้เกิดขึ้นจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อมรอบข้างได้มากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำว่าควรแก้กันอย่างเร่งด่วนที่สุดเพราะหากละเลยจะทำให้เด็กมีลักษณะการใช้คำพูดที่ก้าวร้าว ไม่มีหางเสียงจนติดเป็นนิสัย ผู้ปกครองและครูควรอธิบาย ชี้แจงและชี้ให้เห็นเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงลักษณะการพูดให้มีความนุ่มนวลและมีหางเสียงมากยิ่งขึ้น โดยเน้นแนวทางอธิบายในเชิงสร้างสรรค์ ให้ความเป็นกันเองในการพูดคุยกับเด็ก

ในภาพรวมของปัญหา และแนวทางในการพัฒนาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็ก 6-12 ปีนั้นแบ่งเป็นสาเหตุต่างๆ ได้ ดังนี้

1. ปัญหาที่มีสาเหตุจากลักษณะทางร่างกายและสรีระ โดยความผิดปกติในด้านนี้อาจมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมที่มีมาแต่กำเนิดของเด็ก เช่น ความผิดปกติของเส้น หรือกล่องเสียง ฯลฯ หรือความผิดปกติที่เกิดจากสาเหตุอื่นภายหลัง เช่น การตะโกนใช้เสียงมากจนเกินไปทำให้เกิดความผิดปกติของอวัยวะภายในที่เป็นส่วนประกอบในการออกเสียง และเส้นเสียง ซึ่งสาเหตุเหล่านี้จะส่งผลในด้านคุณภาพของเสียงทำให้เสียงแหบ เสียงสูง หรือต่ำแตกต่างกันไป โดยแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขปัญหานี้สามารถทำได้โดยการขอคำแนะนำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ หรือนักวาทะบำบัด
2. ปัญหาที่มีสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งปัญหาในด้านนี้ส่งผลอย่างมากต่อการลักษณะการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็ก รวมไปถึงท่าทางและการแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของน้ำเสียง ความดังของเสียงที่ใช้ ลักษณะการพูดที่ไม่มีหางเสียง การกล้าแสดงออกและความมั่นใจในการพูดล้วนมีพื้นฐานสำคัญมาจากสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนเป็นส่วนสำคัญ ซึ่งหากพบว่าปัญหาของเด็กเกิดจากจุดใดผู้ปกครองและครูควรยอมรับ ทำความเข้าใจ และให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหานี้ที่เกิดขึ้น

3. ปัจจัยอื่นๆ เช่นการเลียนแบบเสียงหรือท่าทางของดารา และนักร้อง ซึ่งผู้ปกครองและครูควรให้ความเอาใจใส่ สังเกตความผิดปกติในภาษาที่เกิดขึ้นและหาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาแก้ไข

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

● ลักษณะทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของอายุ 6-12 ปี

ลักษณะโดยทั่วไปในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กอายุ 6-12 ปีนั้น ส่วนใหญ่เด็กจะพูดด้วยเสียงที่เบา และจะพบว่าเมื่อใช้เสียงพูดที่เบาแล้วจะพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ และเสียงแหบด้วยในเวลาเดียวกัน ส่วนเด็กที่มีเสียงพูดในระดับปกติจะแสดงออกมาด้วยท่าทางและหน้าตาที่กระตือรือร้นและให้ความสนใจในการเล่าเรื่องหรือตอบคำถาม ซึ่งในส่วนนี้เป็นส่วนที่ต้องพิจารณาในด้าน อวัจนภาษาควบคู่กันไปด้วย

โดยส่วนใหญ่เด็กจะมีท่าทางและคำพูดที่น่ารัก สมวัยเด็ก พูดจาไม่มีหางเสียงซึ่งในส่วนนี้เป็นเอกลักษณ์และความโดดเด่นของสังคมไทยเป็นอย่างมาก จะมีเด็กเพียงไม่กี่คน ที่พูดจาไม่มีหางเสียง ซึ่งท่าทางในการพูดและคำพูด รวมไปถึงเนื้อหาในการพูดจะมีลักษณะของความก้าวร้าวอยู่ด้วย

● ปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของอายุ 6-12

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้น ในภาพรวมแล้วมักเกิดจากความไม่มั่นใจ หรืออุปนิสัยส่วนตัวของเด็กแต่ละคน ทำให้การแสดงออกในการพูดนั้นแตกต่างกันออกไป

โดยส่วนใหญ่เด็กที่ขาดความมั่นใจนั้นจะพูดด้วยเสียงที่เบาจนบางครั้งฟังเหมือนเสียงแหบแห้งและทุ้มต่ำ ส่วนเด็กที่มีความมั่นใจในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนจะใช้เสียงที่ปกติ หรือในบางครั้งถ้าเด็กมีท่าทางที่สนุกสนานก็จะทำให้เสียงดังจนเกินไป เด็กที่มีท่าทางและลักษณะก้าวร้าวจะใช้คำพูดที่ห้วน ไม่มีหางเสียง

● สาเหตุของปัญหา และแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของอายุ 6-12

สาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นสามารถจำแนกได้เป็น 3 ส่วนใหญ่ๆ คือ ประการแรก สาเหตุทางสรีระร่างกาย ซึ่งมีเด็กบางคนที่มีอาการไม่สบาย หรือเป็นโรคประจำตัวมาแต่กำเนิด ทำให้เสียงที่พูดนั้นแหบแห้ง หรือในบางคนเมื่อตื่นตื่นจะเกิดอาการพูดติดขัดในลักษณะที่พูดไป

หัวเราะไป รวมทั้งความผิดปกติของอวัยวะที่ช่วยในการออกเสียง เช่นเด็กบางคนลิ้นไก่สั้นทำให้เสียงที่ออกมาเป็นเสียงที่อออกจมูก

- **ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าชุมชนและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง**

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และ เพศ

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ แสดงอยู่ในรูปของคะแนนเฉลี่ย พบว่าได้คะแนนเฉลี่ยในภาพรวมทั้ง 13 ด้านของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง โดยคะแนนเฉลี่ยนี้จะแสดงถึงความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของลักษณะต่างๆในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีนี้ พบว่ามี 3 ลักษณะที่ความสามารถของเพศหญิงและเพศชายแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือความสามารถในด้านความชัดเจนของการใช้อักษรควบกล้ำ (ร ล) การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดมีการทักทายด้วยมารยาทที่ดี และความสามารถในการกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดบอกถึงเรื่องที่จะพูดได้ชัดเจน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และ อายุ

แนวโน้มความสัมพันธ์ของความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้นแปรตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีอายุมากขึ้น ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้รับ หรือความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนจะสูงตามไปด้วย

และเมื่อทำการวิเคราะห์เพื่อแบ่งกลุ่มช่วงอายุโดยการคำนวณทางสถิติ พบว่า สามารถแบ่งกลุ่มช่วงอายุได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 6-9 ปี และกลุ่มอายุ 10-12 ปี

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และ ระดับชั้นที่ศึกษา

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะการสื่อสารในเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนโดยรวม พบว่า มีอย่างน้อย 2 ระดับชั้นการศึกษาที่มีความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ที่แสดงถึงความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยแนวโน้มความสัมพันธ์ของความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนนั้นแปรตามระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ เมื่อกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้น ค่าเฉลี่ยของ

คะแนนที่ได้รับ หรือความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนจะสูงตามไปด้วย

4. ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะต่อการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และการรู้ความหมายของบุคลิกภาพการพูดที่ดี ที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

คะแนนเฉลี่ยที่แสดงถึงความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนจากการวิเคราะห์ พบว่า เด็กที่มีทัศนคติที่ดีต่อการพูดต่อหน้าที่ชุมชนจะมีคะแนนเฉลี่ยที่สูงกว่าเด็กที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพูดต่อหน้าที่ชุมชน และเด็กที่รู้ความหมายของบุคลิกภาพการพูดที่ดีจะได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่รู้ความหมายของบุคลิกภาพการพูดที่ดี

● ความสอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆ

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Anglin (1993) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านภาษา ที่อ้างถึงในงานวิจัยของ Ginsberg (1996) โดยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ต่างๆในเด็กวัยเรียนเกรด 1 เกรด 3 และเกรด 5 พบว่าในเด็กวัยเรียนที่สูงกว่าจะรู้จักคำศัพท์ต่างๆมากกว่าเด็กวัยเรียนที่อยู่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยการสื่อสารเชิงวัจนะในพูดต่อหน้าที่ชุมชนที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่า จะมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในด้านต่างๆสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า ส่วนในด้านความเข้าใจในการใช้หลักต่างๆทางภาษา หรือการเชื่อมโยงประโยชน์ของเด็กแต่ละคนนั้นจะแตกต่างกันออกไป โดยในบางคนการเรียนรู้หลักของการใช้ภาษานั้นจะเกิดขึ้นพร้อมๆกับการพูด ส่วนในเด็กบางคนนั้นจะไม่เกิดการเรียนรู้ในการใช้ภาษาจนกระทั่งอายุ 6-7 ปี (Whitehurst, G.J., and Vasta, R., 1977) ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญที่กล่าวว่าในการลำดับความคิดและเชื่อมโยงเนื้อเรื่องต่างๆจะมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา (IQ) ซึ่งมีความแตกต่างกันออกไปในเด็กแต่ละคน

ในด้านความสัมพันธ์ของความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีกับอายุ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ไพศาลภานุมาศ ที่ทำการเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี ที่มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีข้อบกพร่องทางร่างกายที่เป็นอุปสรรคในการพูด โดยผลการวิจัยพบว่า เมื่อเด็กอายุมากขึ้นจะรู้จักใช้คำขยายที่ใช้ในการขยายความมากขึ้น และรู้จักใช้ประโยคที่มีใจความซับซ้อนมากขึ้น ส่วนในเด็กเล็กนั้นจะใช้คำนามนำหน้าก่อนการพูด หรือก่อนการเริ่มต้นประโยคเป็นส่วนมาก ส่วนการรู้จักใช้ประโยคนั้น เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นจะมีความเข้าใจ

ในการผูกประโยคและเรื่องราวต่างๆที่มีใจความซับซ้อนมากขึ้นได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งในงานวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีพบว่า เมื่อเด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในด้านต่างๆสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนที่มีผลต่อเพศนั้น พบว่าความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ซึ่งผลการวิจัยที่ได้ี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ญจันทร์ สุนทรอาจารย์ (2525) ที่ทำการศึกษาดังความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 5-6 ปี โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของเด็กชายและหญิง ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศที่สัมพันธ์กับความสามารถในการรู้จักคำและการพูดเป็นประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งผลการวิจัยที่ได้ี้ในการวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปียังมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริมา ณ นคร (2537) ที่ทำการศึกษาดังอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5ปี 11เดือน ที่ทำการศึกษาคำพูดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5ปี 11เดือนเป็นจำนวน 30 คน โดยการให้แนะนำตัวและพูดคุยเรื่องต่างๆ ซึ่งเด็กที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ไม่มีความผิดปกติในด้านใดๆทั้งสิ้น ผู้วิจัยนั้น ได้ทำการบันทึกเทปและนำคำพูดมาทำการวิเคราะห์จำนวนคำพูดที่ใช้และประเภทของคำที่ใช้ ผลการวิจัยพบว่าชนิดของคำที่เด็กในวัยนี้ใช้มากที่สุดคือ คำกริยา รองลงมาคือคำนามและคำนามเหล่านี้จะใช้คำนามในหมวดที่เป็นคนมากที่สุด และเมื่อทำการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำชนิดต่างๆระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายนั้น ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ของการใช้คำทุกประเภท ยกเว้นคำนามที่เด็กชายจะพูดได้มากกว่าเด็กหญิง

แนวทางในด้านการพัฒนาแก้ไขปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีในภาพรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญนั้น มีความสอดคล้องกับข้อสรุปจากผลการวิจัยของ จันง วิบูลย์ศรี (2536) ที่กล่าวว่า ภาษาที่ผสมผสานกันทั้งวัจนภาษาหรือภาษาที่เป็นถ้อยคำและอวัจนภาษาหรือภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ(รูปภาพ)นั้นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคิดเชิงเหตุผลของเด็กไทยมากกว่าการใช้วัจนภาษาหรือภาษาที่เป็นถ้อยคำเพียงอย่างเดียว นั้น โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความเห็นว่าในการพัฒนาแลแก้ไขปัญหาคือการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในด้านการลำดับความคิดให้มีความต่อเนื่องนั้นควรใช้วิธีการสอนให้เด็กมีการจัดลำดับ

ความคิด โดยการเขียนและลำดับข้อมูลต่างๆก่อนการพูดรวมทั้งใช้สื่อต่างๆประกอบการฝึกฝน เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจในการลำดับความคิดมากยิ่งขึ้น

5.3 ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปี ซึ่งให้ผลการศึกษาในรูปแบบของลักษณะต่างๆในด้านต่างๆของการสื่อสารเชิงวัจนะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจำนวน 13 ลักษณะที่ครอบคลุมใน 3 ด้าน คือ การสื่อสารเชิงวัจนะ น้ำเสียง และกระบวนการความคิด เท่านั้น จึงอาจจะไม่สามารถอธิบายการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนในลักษณะอื่นๆนอกเหนือจาก 13 ลักษณะดังกล่าวได้ การศึกษาต่อไปในอนาคตจึงน่าจะมีการเน้นศึกษาในรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะต่างๆที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น เพื่อให้ผลการศึกษาที่ได้มีความละเอียดและชัดเจนต่อการนำไปประยุกต์ใช้ได้มากขึ้น

2. ปัญหาที่พบในการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีในงานวิจัยชิ้นนี้เป็นปัญหาที่พบจากลักษณะใน 3 ด้าน คือ การสื่อสารเชิงวัจนะ น้ำเสียง และกระบวนการความคิด ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการจำแนกออกเป็น 13 ลักษณะเท่านั้น ดังนั้นในการศึกษาเกี่ยวกับรายละเอียดของปัญหาเพิ่มเติมจึงอาจใช้แบบประเมินการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่างเป็นการประเมินปลายเปิดแบบกว้าง เพื่อเพิ่มรายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาในด้านต่างๆเพิ่มขึ้น

3. แนวทางในการแก้ไขและพัฒนาปัญหาการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่แสดงในงานวิจัยนี้เป็นเพียงข้อเสนอแนะและความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์สาขาที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ดังนั้นเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งในการศึกษาถึงแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารเชิงวัจนะของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ เพศ ระดับชั้น และปัญหาแตกต่างกัน ที่สามารถนำไปปรับปรุงและประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. ในชุดโครงการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงวัจนะ การสื่อสารเชิงอวัจนะ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งสามารถทำการศึกษาเพิ่มเติมในมุมมองที่ต่างกันในด้านลักษณะอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีเพื่อสร้างความครอบคลุมในลักษณะต่างๆของการพัฒนาบุคลิกภาพในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทยอายุ 6-12 ปีต่อไปในอนาคต

5. เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้เป็นการรับสมัครเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปีที่มีความสนใจและสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมในโครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดของเด็กไทยวัยประถม ที่เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยในชุดโครงการวิจัยนี้ ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมีข้อจำกัด

ในการกำหนดจำนวนของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงอายุ หรือแต่ละระดับชั้นให้มีความเท่ากัน ดังจะเห็นได้จากจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 12 ปี จะมีจำนวนน้อยที่สุด ซึ่งข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาต่อไปนั้น อาจจะทำให้การคัดเลือกจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยการรับสมัครให้มีจำนวนของกลุ่มตัวอย่างเท่ากันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุด เพื่อความแม่นยำในการคำนวณหรือการประมวลผลต่างๆต่อไป

6. เนื่องจากสถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ จัดขึ้นที่คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาและอยู่อาศัยในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล หรืออยู่ในกลุ่มภาคกลางของประเทศเท่านั้น ดังนั้นการศึกษาในอนาคตจึงควรศึกษาเพื่อหาผลการวิจัยเพิ่มเติม ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กไทยอายุ 6-12 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาในพื้นที่ภาคอื่นๆของประเทศไทย และอาจทำการเพิ่มเติมผลโดยการประมวลผลโดยรวมของรวมทั้งทำการเปรียบเทียบความสามารถที่แตกต่างกันของเด็กในแต่ละพื้นที่เพื่อให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

7. ในการพัฒนาและศึกษาในขั้นต่อยอดจากงานวิจัยในครั้งนี้ สามารถทำการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษา หรือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 13-19 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น รวมไปถึงกลุ่มอายุที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา และช่วงอายุต่างๆเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครอบคลุมลักษณะการสื่อสารเชิงวัจนะในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของบุคคลในทุกช่วงอายุ โดยสมบูรณ์

8. สำหรับกลุ่มผู้ฟังและผู้ทำการประเมินการพูดของเด็กต่อหน้าชุมชนในแต่ละครั้งนั้น ผู้วิจัยต้องการความเที่ยงตรงของเกณฑ์ของบุคคลแต่ละคนในการให้คะแนนเด็กรายบุคคล จึงต้องใช้ผู้ประเมินชุดเดียวกันในการประเมินเด็กทั้ง 156 คน จึงมีผู้ฟังที่สามารถร่วมประเมินได้ทั้งหมดเพียง 31 คนเท่านั้น ซึ่งในการศึกษาพัฒนาต่อไปในอนาคตอาจใช้จำนวนผู้ฟังและผู้ประเมินให้มากขึ้น รวมทั้งอาจเชิญผู้เชี่ยวชาญในด้านศาสตร์สาขาต่างๆที่เกี่ยวข้องร่วมเป็นผู้ประเมินการพูดต่อหน้าชุมชนของกลุ่มตัวอย่างด้วยจะทำให้ผลการวิจัยที่ได้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา ไพบูลย์. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปีในโรงเรียนชุมชนแออัดและโรงเรียนชุมชนไม่แออัด: การศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

คำทร จ่างทอง. สุขภาพจิตและการพัฒนาตน. นครศรีธรรมราช: สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, 2541.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

จ่านง วิบูลย์ศรี. หลักและการปฏิบัติทางวาทนิเทศ. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

จ่านง วิบูลย์ศรี. อิทธิพลของภาษาต่อการคิดในเชิงเหตุผลในเด็กไทย: การวิจัยเชิงทดลอง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

ณภัทร เทพพรธนะ. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. ดับเบิ้ลยูเอ็น พรินต์ติ้งจำกัด, 2542.

ทิสนา แคมมณี และคณะ. วิทยาการด้านการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บริษัท เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด, 2544.

นงพะงา ลิมสุวรรณ. เลี้ยงลูกถูกวิธี: ชีวิตเป็นสุข. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ พรินต์ติ้งเพลส, 2545.

นพมาศ อึ้งพระ(ศิริเวคิน). ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต. หลักการพูด. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2544.

นิพนธ์ ศศิธร. หลักการพูดต่อชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2524.

บันลือ พุกกะวัน. การประถมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. พิษณุโลก.

ประดิพันธ์ วรรณประเวศ. การศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทย ในโรงเรียนรัฐบาลชายและโรงเรียนรัฐบาลหญิง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.

- ประภา วิเชียรสิงห์. ผลของการกระตุ้นทางภาษาต่อพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัย 3-5ปี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2535.
- ประยูรศรี สุยะสุนานนท์. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ:ภาควิชาจิตวิทยาแนะแนว
คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยจันทระเกษม,2521.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา ภาควิชา มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2520.
- ผดุง อารยะวิญญู. หลักการสอนพูด. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2542.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย:การเขียน การอ่าน การพูด การฟัง และราชา
ศัพท์. พิมพ์ครั้งที่5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์รวมสาส์น (1977) จำกัด, 2538.
- เพ็ญจันทร์ สุนทรจารย์. ความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- มานวิภา ดันตีสุกฤต. ศิลปการพูดในที่ชุมชน. ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,2541.
- ขงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์ และคณะ. คู่มือดูแลสุขภาพจิตเด็กวัยเรียน. กรมสุขภาพจิต กระทรวง
สาธารณสุข.
- วสันต์ พงศ์สุประดิษฐ์. พลังพูด พลังเพิ่ม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ บூค แแบงก์,2545.
- วัชรารัตน์ สนองคุณ . ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
กรุงเทพมหานคร . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ, อัมพล สุอำพัน, นงพงา ลิ้มสุวรรณ. จิตเวชเด็กสำหรับกุมารแพทย์.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ชวนพิมพ์, 2538.
- วิจิตร อวาทกุล. พัฒนาบุคลิกภาพ เทคนิคและวิธีการ. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ไอ.เอส.พรินติ้ง เฮาส์, 2545.
- วิรัช ลภีรัตนกุล. วาทนิเทศและวาทศิลป์:หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคศหัสวรรษใหม่. พิมพ์ครั้งที่3.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ศรีธรรม ธนะภูมิ. พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์,2535.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการ ชีวิตทุกช่วงวัย:แนวคิดเชิงทฤษฎีวัยเด็กตอนกลาง. เล่ม1.
พิมพ์ครั้งที่8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.

- ศิริชัย พงษ์วิชัย. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. พิมพ์ครั้งที่12. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- สมิต สัจฉกร. การพูดต่อชุมชน. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์สายธาร,2547.
- สมจิต ชิวปรีชา. วาทวิทยา. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2540.
- สวณิต ยมาภัย ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. หลักการพูดขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: เพลิดเพลินการพิมพ์,2538.
- สายใจ อินทรมพรรษ์ และ ศักดา ปิ่นแห่งเพ็ชร. ประมวลสาระชุดวิชา “การพัฒนาทักษะทางภาษา”. หน่วยที่ 7-10: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2537.
- สิริพร ตันตยาเศรษฐี. การศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทย ในโรงเรียนราษฎร์ศึกษา ในจังหวัดพระนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- สิริมา ณ นคร. การศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5ปี 11เดือน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาความคิดปกติของการสื่อความหมาย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.
- สุชา จันทน์เอม.จิตวิทยาเด็ก.กรุงเทพฯ:บริษัทโรงพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช จำกัด,2543.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล.จิตวิทยาการศึกษา.กรุงเทพฯ:บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด,2544.
- สุเมธ แสงนิมนวล. พูดอย่างไรให้สัมฤทธิ์ผล. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ บิ๊ก แบนก์,2545.
- สุโท เจริญสุข.จิตวิทยาพัฒนาการเด็กและวัยรุ่น.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์,2520.
- อวยพร พานิช, อุบลวรรณ ปิติพัฒนาะโฆมิต, อุบลรัตน์ ศิริยวศักดิ์, ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์, ไสลทิพย์ จารุกุมิ. ภาษาเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. ภาษาพาสอน เรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย.กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2547.
- อัญชลี อภัยปรปักษ์. การศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาและท่าทางประกอบการพูดภาษาไทยของนักศึกษาสายวิชาคหกรรมศาสตร์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชา มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- อุไร สุมาริธรรม. จิตวิทยาการแนะแนวเด็กวัยรุ่น. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, 2545.

ภาษาอังกฤษ

Barker, L.L. Communication. 8thed. Boston: The Pearson Education Company, 2002

Burgoon , J.K. , Buller , D.B., and Woodall, G.W. Nonverbal Communication:The unspoken dialogue. 2nded.: The McGraw-Hill Companies, 1996.

Elliott, N. "The Developmental Perspective"Children Communicating:Language and Cognition in the Developing Child. London: Sage Publications Beverly Hills, 1979.

Ginsberg, E.H. Language Development.: Brooks/Cole Publishing Company, 1996.

Golden, J.L., Berquist, G.F., and Coleman, W.E. The Rhetoric of Western Thought. 6thed. USA : Kendall/Hunt Publishing Company, 1997.

Infante, D.A., Rancer, A.S., and Womack, D.F. Building Communication Theory . 4thed. USA : Waveland Press, 2003.

Whitehurst, G.J.,and Vasta, R. Child Behavior. Boston: Hongton Miffin Company, 1977.

Wartella, E. "The Developmental Perspective"Children Communicating:The Developmental Perspective. London: Sage Publications Beverly Hills, 1979.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

โครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดสำหรับเด็กไทยวัย 6-12 ปี
แบบสอบถามสำหรับเด็กที่เข้าร่วมโครงการ
(ก่อนทดสอบการพูด)

1. ชื่อ ..... ชื่อเล่น .....
2. เพศ ชาย หญิง
3. อายุ 6ปี 7ปี 8ปี 9ปี 10ปี 11ปี 12ปี
4. ระดับชั้น ป.1 ป.2 ป.3 ป.4 ป.5 ป.6
5. โรงเรียน .....
6. น้องเคยพูดหน้าชั้นเรียนที่โรงเรียน หรือไม่
 ไม่เคย เคย
7. ถ้าน้องเคยพูดหน้าชั้นเรียนที่โรงเรียน น้องได้พูดหน้าชั้นเรียนบ่อยแค่ไหน
 อย่างน้อยเทอมละ 1-2 ครั้ง
 อย่างน้อยเดือนละ 1-2 ครั้ง
 อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง
 ทุกวัน
8. น้องเคยพูดต่อหน้าคนมากๆที่อื่นนอกจากที่โรงเรียนหรือไม่
 ไม่เคย เคย ระบุสถานที่.....
9. น้องมีความรู้สึกอย่างไรในการพูดต่อหน้าคนมากๆ
 ไม่ชอบ ชอบเล็กน้อย เฉยๆ ชอบ ชอบมาก
10. ถ้าน้องไม่ชอบการพูดต่อหน้าคนมากๆ เพราะ
.....
11. ถ้าน้องชอบการพูดต่อหน้าคนมากๆ เพราะ
.....

12. เวลานั้นง่วงงืดต่อหน้าคนมากๆ หรือง่วงงืดหน้าชั้นเรียน น้องมีความรู้สึกอย่างไร
- ตื่นเต้น
  - กลัว
  - มั่นใจ
  - สนุก
  - มีความสุข
  - อื่นๆ .....
13. น้องอยากมาทำกิจกรรมในวันนี้หรือไม่
- ไม่อยากมาแต่คุณพ่อคุณแม่บังคับให้มา
  - เฉยๆ แต่คุณพ่อคุณแม่พาเรา
  - อยากมา เพราะ อยากมาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ใหม่ๆ
  - อยากมาทำกิจกรรมจะได้พูดเก่งๆ
  - อื่นๆ .....
14. น้องตื่นเต้นที่จะได้พูดในวันนี้หรือไม่
- ตื่นเต้นมาก
  - ตื่นเต้นนิดหน่อย
  - ไม่ตื่นเต้นเลย
15. น้องคิดว่ามีความพร้อมในการพูดวันนี้มากแค่ไหน
- พร้อมมาก
  - ไม่ค่อยพร้อม

โครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดสำหรับเด็กไทยวัย 6-12 ปี
แบบสอบถามสำหรับเด็กที่เข้าร่วมโครงการ
(หลังทดสอบการพูด)

1. ชื่อ ..... ชื่อเล่น .....
2. นื่องรู้สึกอย่างไรกับการพูดต่อหน้าพี่ๆที่มาฟังในวันนี้

☐ ไม่ชอบ	☐ ชอบเล็กน้อย	☐ ชอบมาก	☐ ชอบมากที่สุด
☐ ไม่ตื่นเต้น	☐ ตื่นเต้นเล็กน้อย	☐ ตื่นเต้นมาก	☐ ตื่นเต้นมากที่สุด
☐ ไม่สนุก	☐ สนุกเล็กน้อย	☐ สนุกมาก	☐ สนุกมากที่สุด
☐ อื่นๆ			
3. นื่องคิดว่าตนเองพูดได้ดีหรือไม่

☐ ไม่ดีเลย	☐ ดีน้อย	☐ ดีปานกลาง	☐ ดีมาก	☐ ดีมากที่สุด
--------------------------------	------------------------------	---------------------------------	-----------------------------	-----------------------------------
4. สิ่งที่นื่องรู้สึกทำได้ดีในการพูดวันนี้คือ
 .....
5. สิ่งที่นื่องรู้สึกทำได้ไม่ดีในการพูดวันนี้คือ
 .....
6. นื่องรู้สึกอย่างไรต่อการพูดต่อหน้าคนมากๆ

☐ ชอบ เพราะ .....
☐ ไม่ชอบ เพราะ .....
7. นื่องอยากฝึกพูดให้เก่งขึ้นหรือไม่

☐ อยาก
☐ ไม่อยาก
8. นื่องอยากร่วมกิจกรรมโครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดกับเพื่อนๆหรือไม่

☐ อยากทำ เพราะ .....
☐ ไม่อยากทำ เพราะ .....

9. นื่องทราบหรือไม่ว่า **บุคลิกภาพการพูด** หมายความว่าอะไร
O ทราบ
O ไม่ทราบ
10. ถ้านื่องทราบ ลองเขียนอธิบายความหมายของ **บุคลิกภาพการพูด** ให้เข้าใจ
.....
.....
11. ถ้านื่องไม่ทราบ นื่องคิดว่า **บุคลิกภาพการพูด** หมายความว่าอย่างไร
.....
.....
12. นื่องลองนึกภาพของบุคคลที่มี **บุคลิกภาพการพูดที่ดี** ว่ามีลักษณะอย่างไร
.....
.....
13. นื่องอยากให้มีกิจกรรมเพิ่มเติมอะไรบ้างในการจัด โครงการครั้งต่อไป
.....
.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

โครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดสำหรับเด็กไทยวัย 6-12 ปี
แบบประเมินการพูดของเด็ก

รอบที่ ..... วันที่ ..... ชื่อผู้ประเมิน .....

ชื่อผู้พูด ..... เรื่องที่พูด ..... ลำดับที่ .....

เกณฑ์ในการประเมิน	ควร ปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดีมาก	ข้อสังเกตเฉพาะ
1. ลักษณะรูปร่างหน้าตาภายนอกดึงดูดความสนใจ ของผู้ฟังได้					
2. ลักษณะการแต่งกายมีความเหมาะสม ถูกกาลเทศะ สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับวัย					
3. การแสดงออกทางสีหน้ามีชีวิตชีวา เป็นธรรมชาติ สมวัย					
4. ประสานสายตากับผู้ฟังได้เป็นอย่างดี					
5. ลักษณะท่าทางในการแสดงออกดูมั่นใจ สง่างาม น่าดู					
6. ลักษณะการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นธรรมชาติ เหมาะสมกับบุคลิก					
7. ลักษณะการใช้มือประกอบการพูดทำได้เหมาะสม มีความหมาย ไม่มากไม่น้อยเกินไป					

รอบที่ ..... วันที่ ..... ชื่อผู้ประเมิน .....

ชื่อผู้พูด ..... เรื่องที่พูด ..... ลำดับที่ .....

เกณฑ์ในการประเมิน	ควรปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดีมาก	ข้อสังเกตเฉพาะ
8. ความดังของเสียงพอเหมาะไม่ดังหรือไม่เบาเกินไป					
9. ระดับเสียงเหมาะสม ไม่แหลมหรือต่ำเกินไป					
10. การออกเสียงพูดมีความถูกต้อง ชัดเจน ฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ					
11. การใช้อักขระควบกล้ำ (ร ล) มีความชัดเจน					
12. พูดได้คล่อง ไม่ติดขัด					
13. ลักษณะโทนเสียงมีความหลากหลายตาม อารมณ์ในการพูด					
14. ลักษณะน้ำเสียงมีพลัง ไพเราะ มีหางเสียง น่าฟัง					
15. จังหวะในการพูดเหมาะสมไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป					
16. การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดมีการทักทายด้วย มารยาทที่ดี					
17. การกล่าวนำเข้าสู่เรื่องที่จะพูดบอกถึงเรื่องที่จะ พูดได้ชัดเจน					
18. ลำดับความคิดในการนำเสนอทำได้อย่างราบรื่น เนื้อหาครบถ้วน ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี					
19. สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวเกิดอารมณ์ร่วม และสนุกไปกับผู้พูด					
20. การกล่าวสรุปปิดท้ายในการพูด ทำได้ประทับใจ					

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

ภาคผนวก ก

แบบสังเกตการพูดของเด็ก

โครงการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กไทย

ลำดับที่ ..... ชื่อเด็ก ..... วันที่ .....

1. เด็กมีความสามารถในการเล่าเรื่องได้ตามกติกาที่กำหนดไว้

 สามารถเล่าเรื่องได้ ไม่สามารถเล่าเรื่องได้

ข้อเสนอแนะ .....

2. เด็กสามารถตอบคำถามได้โดยไม่ออกจากห้องก่อนการสัมภาษณ์

 ขอลออกจากห้องก่อนการสัมภาษณ์ ไม่ขอลออกจากห้องก่อน

ข้อเสนอแนะ .....

3. การตอบคำถาม

a. เด็กมีความสามารถในการตอบคำถามได้

 ได้ ไม่ได้

ข้อเสนอแนะ .....

b. เด็กมีความสามารถในการตอบคำถาม YES / NO ได้

 ได้ ไม่ได้

ข้อเสนอแนะ .....

c. เด็กสามารถการตอบคำถามในแนวกว้างที่ต้องการคำตอบหลากหลายได้

 ได้ ไม่ได้

ข้อเสนอแนะ .....

d. เด็กมีความสามารถในการตอบคำถามในแนวลึกที่ต้องใช้การให้เหตุผลได้

 ได้ ไม่ได้

ข้อเสนอแนะ .....

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....
.....

ภาคผนวก ง

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

1. ปัญหาการใช้เสียงเบา หรือ เสียงดัง เกินไป
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
2. ปัญหาการพูดเสียงต่ำ หรือ เสียงสูง แหวม
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
3. ปัญหาเสียงพูดแหบแห้ง
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
4. ปัญหาการพูดไม่ชัด
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
5. ปัญหาการพูดติดขัด พูดไม่เต็มเสียง ไม่เต็มปากเต็มคำ
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
6. ปัญหาการพูดเสียงออกจมูก การพูดเสียงในลำคอ เสียงพูดอู้อี้ รึม้ง่า
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
7. ปัญหาการพูดห้วน ไม่มีหางเสียง ลักษณะการพูดก้าวร้าว รุนแรง พูดจาเสียงแข็ง
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....
8. ปัญหาการพูดซ้ำ / พูดเร็ว พูดเนิบๆ พูดยานคาง ลากเสียง
สาเหตุของปัญหา.....
แนวทางในการแก้ไข.....

9. ปัญหาการลำดับความคิด / กระบวนการคิดไม่ต่อเนื่อง ไม่ถูกต้อง

สาเหตุของปัญหา.....

แนวทางในการแก้ไข.....

10. การไม่ใส่ใจอารมณ์ในการเล่าเรื่อง เล่าเรื่องหรือพูดคุยด้วยอารมณ์เดียว การพูดเหมือนท่องจำ

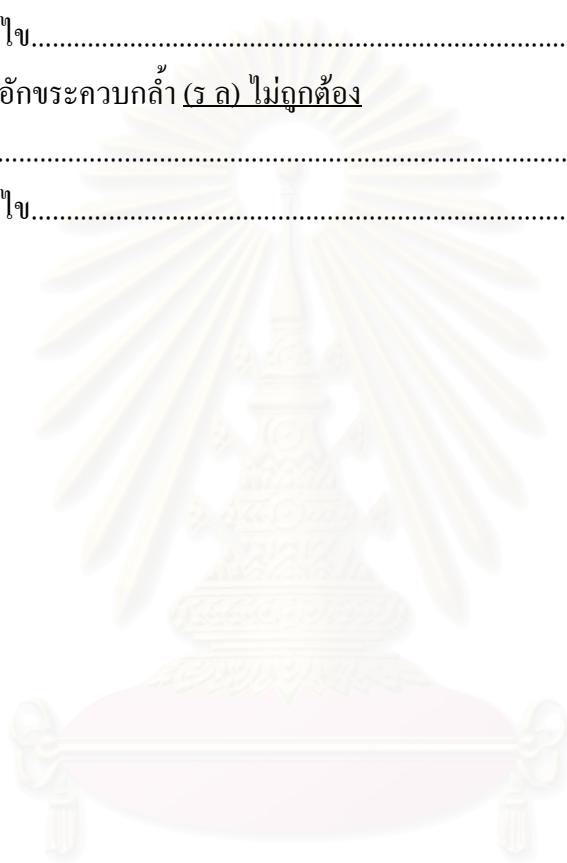
สาเหตุของปัญหา.....

แนวทางในการแก้ไข.....

11. ปัญหาการใช้ข้อควรระวัง (ร ล) ไม่ถูกต้อง

สาเหตุของปัญหา.....

แนวทางในการแก้ไข.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ได้ให้ความกรุณาให้สัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหา
แนวทางในการพัฒนาและแก้ไขการสื่อสารเชิงวัฒนธรรมในการพูดต่อหน้าที่ชุมชนของเด็กวัยประถม
ในงานวิจัยชิ้นนี้

1. ศาสตราจารย์ แพทย์หญิง นงพงา ลิมสุวรรณ
จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
2. อาจารย์ นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี
อาจารย์ประจำหน่วยอรรถบำบัด ฝ่ายเวชศาสตร์ฟื้นฟู โรงพยาบาลจุฬาฯ
3. อาจารย์ ปิ่นศิริ ศิริปิ่น
ผู้อำนวยการ โรงเรียนดนตรีและลีลาศศิริปิ่น
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พงษ์ลดา ธรรมพิทักษ์กุล
อาจารย์สอนดนตรีและขับร้อง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
5. รองศาสตราจารย์ อัจฉรา ชิวพันธ์
อาจารย์ประจำชั้น และสอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จารุณี หงษ์จารุ
อาจารย์สอนวิชาการพูดและฝึกเสียง คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. อาจารย์ ประภัสสร เทียมประเสริฐ
สถาบันสอนขับร้อง ดนตรี และลีลา PTS voice lesson
8. อาจารย์เขาวนุช นวลมี
อาจารย์ประจำชั้นและสอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา โรงเรียนพระอินทร์ศึกษา
9. อาจารย์ พัชรี พลอยเทศ
อาจารย์สอนดนตรีและขับร้องระดับประถมศึกษา โรงเรียนพระอินทร์ศึกษา
10. อาจารย์ บุญชู (ทองเชื้อ) รอดประสิทธิ์
อาจารย์สอนดนตรีและเทคนิคการขับร้อง วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว ปณิธาร วงศาสุลักษณ์ เกิดวันที่ 27 มกราคม 2524 กรุงเทพมหานคร เข้าศึกษาในระดับชั้นอนุบาลที่โรงเรียนจุไรรัตน์ และเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประถมศึกษา จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ และสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ในปี 2542 จากนั้นเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีในปีการศึกษา 2542 ในสาขาวิศวกรรมเคมี คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และสำเร็จการศึกษาในสาขาวิศวกรรมศาสตร์บัณฑิตในปีการศึกษา 2545 จากนั้นเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิทยาศาสตร์ ภาควิชาวิทยาศาสตร์และสื่อสารการแสดงผล คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2546 และสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทนิเทศศาสตร์มหาบัณฑิตในปีการศึกษา 4547

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย